

A ZSIDÓKÉRDÉS ÉS MEGOLDÁSA

ÍRTA

BARANYAY SZ. GYULA DR.

BUDAPEST, 1923

BEVEZETÉS.

E munkámban vaskezekkel egy rendkívül kényes és érzékeny kérdést, a zsidó problémát vettem tárgyalás alá, hogy azt az áldatlan harcot, mely a magyarság és zsidóság közt folyik, annak indító okait felfedve és megmagyarázva, a békefelé tereljem és befejezéshez segítsem.

E kérdés már sok oldalról került megvilágításba, mindenki leadta már a maga véleményét, de elfogadható és a gyakorlati életben keresztülvihető tervek hiányában, eddig a kérdés megoldása egy lépést sem haladt előre, mert ezeket a terveket vagy az a rövidlátás szülte, mely a fennálló nehézségekkel nem számolt, vagy az a vak gyűlölet, mely az ellenfelet figyelembe nem vette.

Szerintem pedig a zsidókérdés osak megértéssel, mindkét fél megalégedésére oldható meg, vagy ilyenek hiányában megoldhatja ae egyik is, de a másik legkisebb bántódása nélkül, melyet nemcsak a semleges harmadik, hanem maga az érdekelt fél sem kifogásolhat. Ugyanakkor, amikor mindenki kedvére való megoldásról beszél, meglepetések elkerülése végett, előre ki kell jelentenem, hogy ez, is súlyos sebekkel jár, mert a mindkét fél kedvére való párbaj is végződhet halállal.

A kérdés fejtegetése kapcsán a tárgyilagos igazságot mindig kérlelhetetlen szigorral szögeztem le és a zsidóság erényeit és bűneit éppen úgy kiemeltem, mint a magyarságét. Nem kíméltem egyiket sem. — Ennek ellenére mégis el vagyok készülve, hogy a zsidóság antiszemitának, a magyarság pedig filőszemitának nevez, mert a zsidóság azt, aki zsidó bűnökről vagy hibákról is beszél, mindenkor antiszemitának bélyegzi, viszont a magyarság azt, aki zsidó erényekről is tud, filőszemitának, zsidóbarátnak minősíti.

Rendkívül sok nehézséggel kellett megküzdenem, mert egyrészt olyan dolgokkal foglalkozom, melyeket bár mindenki belát, elismer, átél, átérez és tapasztal, de amelyeket eddig senkinek sem volt bátorsága nyíltan és őszintéin feltárni és megírni, másrészt pedig

a magyarság és zsidóság érzékenységén kívül nagyon korlátozott n inai kornak, az ókori népeket egyes tekintetben túllévő naivsága, nagyképűsége és a közömbös-seggel párosult bigott és oktalan ragaszkodása.

A második fejezetről, mely rettenetes dolgokat tartalmaz, mert vakító fénnel világítja meg a mai naiv felfogások és gyermekies elképzelések tévességét és helytelenségét, már itt kell rneg- emlékezmem és előre ki kell jelentenem, hogy az én szerepem ennél nem volt más, mint a kevesek által ismert absolut és (kétségtelen lényeknek, hitele« és pozitív adatoknak csak az egymás mellé helye- zése és papírra vetése.

E részt, úgy ahogyan van. meg kellett írnom, hogy mindenki lássa, hogy o vallás miatti gyűlölködés minden jósán alapot nél- külöz és a vallás miatti oktalan pártoskodásnak és civakodásnak helye a magyarság közt sem lehet .

Egyiptomra és Babyioniára vonatkozó adatokat Mahler Dezső professzor úr könyvéből, a zsidók történetét pedig Graetz művéből merítettem.

Budapest, 1923 november hó.

A szerző.

A faj és a vallás keletkezése és jelentősége Krisztusig.

Valamikor az egész emberiség valószínűleg egy családot alkotott. Kérőbb ez a megnövekedett család különféle okok miatt kisebb-nagyobb csoportokra, pártokra szakadt, melyek egymástól idők folytán messze elkerültek. Voltak azonban olyan csoportok, melyek egyik-másikkal az érintkezést fenntartották és így nyelvük, szokásuk, sajtáságuk többé-kevésbé hasonló maradt. Viszont voltak olyanok is, melyek messze vándoroltak és a többiekkel minden érintkezést megszakítottak és így évszázadok és évezedek múltán nyelvük, szokásuk, sajtáságuk, melyek valaha közösek voltak, teljesen megváltoztak, egészen elfajultak és éles ellentétekké, válaszfalakká, hovatovább az egyes fajok, az egyes nemzetek alapjává váltak.

Idővel a folytonos szakadás, egyesülés, kiválás következtében egész sereg különféle csoport vagy faj keletkezett, melyek törzsek, /lépek, nemzetek és államok néven ismeretesek.

Az egyes nemzeteknél vagy csoportoknál eleinte csak a szakadás, a (kiválás oka: a harag, a gyűlölet, a közös bosszú, a közös, cél volt az alap, amelyen az új államociska felépült és ez volt az összetartó kapocs az új csoport tagjai közt, de ez volt a válaszfal is, azzal ő nemzettel szemben, melyből a kiválás történt. A korábban kiváltakkal szemben pedig a már eltérő nyelv, a változott sajtáságok, az önállóan fejlődött szokások stb. képezték a válaszfalat. Ettől függetlenül mindenik népek vagy államnak meg volt a maga mondákkal erősen telített sajtáságok története, célja és eszméje.

Amikor a tudomány lefelőlször kap képet az emberiségről, mar olyan különböző és eltérő testi és lelki sajtáságokkal bíró népeket talál, amit tényleg csak a különböző sommázással, a más lehet magyarázni és amelyek az emberiségnek az egy családból származását is nagyon kérdésessé teszik. Az *emberiség*

akár egy, akár több családból származott, a különböző testi és lelki sajátságokkal bíró népek, mindenesetre egy-egy fajnak a képviselői.

A vallás keletkezésére vonatkozólag szintén semmiféle pozitív adat nem áll rendelkezésre és e téren is csak feltevésekre vagyunk utalva.

A vallás, az istenség fogalma, minden körülmények közt a/ész szüleménye. A mindenkori emberi tudáson kívül eső okozatok jelenségek, tünemények és elsősorban magának a világnak a létezése voltak azok, melyek egy természetfeletti lény létezését megkövetelték. Amikor az emberiségről a legelső képet kapjuk, akkor az istenség létezésének tudatával is, mint adott, meglevő ténnyel találkozunk, amit egyik nemzedék úgy vett át az előzőtől.

A következőkben bár általánosságban szólok, de azok mégis szóról-szóra vonatkoznak a zsidóságra is és ezek elmondása éppen azért történik, hogy megvilágítsuk az akkori időt, az akkori kori, és az akkori állapotokat, melyben a zsidóság megszületett, melyben gyermek és férfi korát leélte.

Miután olyan okozatok voltak, melyek az ókori ész szerint csak egy természetfeletti lénytől származhattak, ez mindenesetre aa embert az istenség létezésének *a feltételezésére és elismerésére vezette*, de mivel viszont a természetfeletti lényre vonatkozólag minden továbbit a legsötétebb tatok fátyola borított, a csapongó emberi fantázia a legképtelenebb elképzeléseket szülte. Voltak idők és helyek, hol ezt a természetfeletti lényt csodás történet kapósán, hol egynek, hol többnek, hol szellemi, hol különféle alakú testi lénynek (képzelték és így személyesítették meg.

Később, mikor az emberiség már több nemzetre, államra szakadt, melyek ólén egy-egy abszolút uralkodó állót, a természetfeletti lény mikénti elképzelését is ennek a szolgálatába állították. Ez annyival is könnyebben ment, mivel a természetfeletti lény létezését mindenki elismerte és hitte, merít ennek a megnyilvánulásait, az előttük ismeretlen jelenségeket, tüneményeket, vészeket stb. közvetlen cselekedetének tulajdonították, számtalanszor észlelték, ellenben magára az elképzelés formájára vonatkozólag, semmiféle pozitív adat nem állott a rendelkezésükre és így az ész, a célszerűség, az analógia, a közvetlen okozat, a közvetett ok és a fantázia, az állam, illetőleg az uralkodó részére a különféle csodák, mondáik keretében sorba szülte a különféle alakú és hatáskörű isteneket. Ha már most bármely okból egy új állam vagy nemzet keletkezett,

mint például a zsidó nép, akkor a természetfeletti lény létezésének a tényén kívül minden mást teljesen szabadon magyarázhattak és természetes, hogy az államalapító ezt a korlátlan szabadságot a maga céljaira igyekezett kihasználni, minek következtében minden egyes államban, csodás beállítással, sajátságos, tipikus és kizárólagos nemzeti istenek keletkeztek, akik a nemzet és az állam politikai és természeti sajátságaival, az uralkodóval a legszorosabban forr-lak egybe.

A vallás rendszerint az állammal együtt keletkezett és vele együtt szűnt meg, de gyakran előfordult, hogy a régi istenek mellé újakat vezettek be, a régiek közül egyiket-másikat megszüntették, sőt egészen új isteneiket, új vallást (honosítottak meg).

Miután a vallás eszméjét, az istenek számát, rangját, hatás körét és tiszteletük módját, az államalapító vagy az állami törvények, az uralkodó szava állapították meg, ezért az összes állampolgárokra kötelező volt. Az istenek tisztelete ekkor még állampolgári jog és kötelesség, melyből azonban az idegenek minden-képen ki voltak zárva.

Az istenség fogalmáról különböző felfogásokkal találkozunk, de abban megegyeznek mind, hogy az isteneknek természetfeletti erőt tulajdonítanak, de csak a hatáskörükön belül. A földön történő minden egyes jelenséget, tüneményt és eseményt az isten vagy az egyes istenek közvetlen akaratának tulajdonították. Éppen ezért minden igyekezetükkel azon voltak, hogy az isteni szándékot, akaratot legalább is a fontosabb dolgoknál jósok, prófétáik útján előre kifürkésszék. Rendszerint mindenütt van egy főisten, aki öröktől fogva létezik, akiből vagy akinek a különböző kalandjaiból származtak a többi istenek, aki egyúttal az állam istene, akinek a többi istenek alá vannak rendelve, ami azonban nem zárta ki az egyik-másik isten elleni összeesküvést, lázadást, orgyilkosságot, az egymás elleni harcot stb. Az egyes államok istenei, a más államok isteneivel soha semmiféle rokonságban nem állottak, mint ha azok létezéséről semmit sem tudtak volna, ellenben egy és ugyanazon állam istenei nemcsak egymással voltak atyafiságos viszonyban, hanem gyakran a földiekkel is; az uralkodók rendszerint valamelyik istentől származtak. A földi uralkodó gyakran a legfőbb pap, sőt uéha isten, vagy magát legalább is annak nevezi.

Az istentisztelet a függőségi, az alárendeltségi (úr s szolga) viszony következménye. Az ember, akinek a hatalmában van, akitől

lel, azt tiszteli, azaz annak igyekezik a kedvében járni, annak örömet szerezni.

Az istentisztelet megnyilvánulási módja: a kedvelés, az örömköztetés mindenkor legalkalmasabb eszközei, az ajándékozás, az önfeláldozás, a dicséret, az alárendeltségi viszony hangoztatása stb. Miután az isteneket emberi tulajdonságokkal képzeltek, azért a tiszteltet-nilvánításnak az előbb említett módját alkalmazták.

Bár a vallás az állam, illetőleg az uralkodó szolgálatában állott és az istentisztelet állami ceremónia, az alkalom pedig legtöbbször valamilyen politikai vagy nemzeti jelentőségű esemény volt, de az állam tagjai mégis bármikor, bármelyik istenhez fordulhattak. Természetes, hogy az istentiszteleteken nemcsak a nép, hanem földi hatalom kizárólagos birtokosa, az uralkodó is részt vett, mert nem tartotta magára nézve megalázkodónak és abszolút szuverenitását nem látta megcsónkítva, ha ő, az istenek földi helytartója, különös kedveltje, egyenes leszármazottja tiszteléseit nyilvánítja azokkal szemben, akik az ő akaratát alattvalói előtt bármikor szankcionálták. Természetes, hogy ez a szankció nem volt más, mint az uralkodó azon pusztá kijelentése, hogy a kérdéses tevést vagy nem tevést az istenek akarják, vagy nem akarják.

Az uralkodók akaratukat korlátlan hatalmukkal mindenkor végrehajtották. Azzal a beállítással, hogy az még náluknál is magasabtból származik, akiknek ők is engedelmisséggel és tisztelettel tartoznak, igyekeztek akaratukat már az ember belsejében is kötelezővé tenni. Ennek következménye az is, hogy a törvényt sem az uralkodók hozzák, hanem az istenek és ők csak közlik a néppel. Előfordul olyan eset is, hogy megírva teljesen készen veszik át az istenektől.

Ezzel tehát az egyes fajok vagy nemzetek és a vallások keletkezésének a fejtegetését befejeztük. összefoglalásképpen még a következőket kell ismételnünk:

Amíg tehát és egyes fajok keletkezésüket veszekedésnek, kiválásnak vagy a nagy természetnek köszönhetik, addig a vallás csak a gondolkodó észnek a felfedezése vagy kitalálása. Amíg a faj fizikai valóságon, az emberiség létezésén, az emberiség különbözőségén alapszik, addig a vallás csak az ember egy feltevésén, egy elképzelésén nyugszik. Amíg a fajiság gyakorlati követelményei, mint természetszerű szükségességek merülnek fel, addig a vallás, mint az ilyen szükségességek egyike semmiféle követelménnyel nem bír. Amíg a faj vagy a nemzet hivatása, az állami tervezet kiépí-

tése, állami vagy nemzeti cél kitűzése és az eszme felvetése, addig a vallás hivatása csak az, hogy mint eszköz a fajnak vagy a nemzetnek az állami szervezet kiépítésében rendelkezésére álljon.

Áttérve a faj és a vallás jelentőségének a fejtegetésére, előre kijelenthetjük, hogy Krisztusig, miután minden egyes fajnak meg volt a maga faji vallása, a faj, vagy a vallás külön vagy egymással szemben jelentőséggel nem bírt, ellenben együttesen vagy helyesebben az egy fajú és egy vallású népek jelentősége ugyan olyan volt, mint ma egy-egy nemzeté, vagy nemzetiségé, mert az ókorban, sőt a legelső népek, akikről adataink vannak, a legfőbb uralkodónak, a tulajdonképeni királynak magát az istent tekintették, akinek a tényleges hatalmat gyakorló földi király csak helyettese volt és így az egyes vallási csoportok vagy felekezetek éppen egy-egy nemzetet alkottak.

Ebben a korban tehát az egyes népeknek vagy nemzeteknek két uralkodója volt, az isten és a király, akik közt névlegesen a hatalom meg volt osztva, igaz, hogy az isten névleges hatalmát is a földi király gyakorolta és *az egész hatalom-megosztás csak olyan naiv beállítás, mint magának az istennek királyként való szerepeltetése*, de az életben mégis megkülönböztettek inteni és a királynak átengedett jogokat. Az istenség részére fenntartott jogok voltak például a törvényhozás, az igazságszolgáltatás stb.

Természetes, hogy az isten és a király közt nem lehetett civakodás, veszekedés, *ha a király alatt falóival szemben elég erős volt*, mert az isten és a király csak egy személy volt, maga a földi király. Amint ezért *az istenség és a királyság a legszebb egyetértésben megfér* egymás mellett, épen úgy megfértek ezek tanításai, eszméi és céljai, mert ugyanazon személytői származtak.

Miután a vallásnak az állami életben hivatása, célja, eszméje és tanítása volt, külön szervezet a papság tartotta fenn és testesítette meg. Az állam vagy nemzet szempontjából a papság is éppen olyan állami vagy nemzeti hivatalnokság, vagy tisztség volt, mint bármelyik másik. A papság feladata volt a nemzeti eszme: az istenség, a királyság és a fej kultuszának az ápolása, a nép nevelése, tanítása, az igazságszolgáltatás, a gyógyítás, a tanácsadás, a megőrzés, a megörökítés, a naptárkezelés, minden megfejtébe, megmagyarázába, megünneplésbe stb. Az állam szempontjából tehát helyettesítették a mai bíróságokat, levéltárosokat, közjegyzőket, tanítókat, orvosokat, ügyvédeiket stb. A mai ú. n. közalkalmazottak munkájának legnagyobb részét ebben az időben a papság végezte.

A papság tehát éppen úgy, mint a katonaság, kétszeres engedelmisséggel tartozott a földi uralkodónak, először, mint királynak, másodszor pedig mint legfőbb papnak, illetve legfőbb hadúrnak, de mégis megtörtént, hogy a papság vagy a katonaság nemcsak függetleníteni igyekezett magát az uralkodótól, hanem annak szuverén hatalmát is megszerezni törekedett, de ez a vallás jelentőségét nem érintette.

A vallás tanítása, célja és eszméje teljesen megegyezett a faji, a nemzeti, az állami és a politikai természetes törekvésekkel, illetőleg a vallás mindig átvette ezek törekvéseit. A faj, a nemzet, az állam törekvése pedig nem volt soha más, mint a faji imperializmus: a másik lenézése, megvetése, leverése és leigázása. A fajiság befele egységet, összetartást és szolidaritást jelentett, kifelé pedig a másik megvetésében, gyűlöletében és bosszújában nyilvánult meg. Ezt a célt szolgálta tehát a vallás is.

Fajról és vallásról külön ebben a korban tulajdonképpen szólni sem lehetne, mert amíg az egyes fajok, mint közös származással, közös múlttal és közös sajátsággal bíró népegységeik, népcsoportok, akik mint nemzetek, államok éltek és harcoltak a más nemzetekkel és államokkal, addig a vallás nem volt más, mint az egyes nemzetek legfőbb uralkodójának a története és ennek a törvényeinek a gyűjteménye. Hogy mégis külön beszélünk a vallásról, ennek oka az, hogy e népek legfőbb királyának a létezése egyrészt csak olyan elképzelésen nyugodott, mint a mai vallások istenei, másrészt ugyanolyan természetfeletti erőt tulajdonítottak e képzelt legfőbb királyoknak, mint a mai vallások, isteneiknek. Bár a mai vallások is, ezekből az ókori vallásokból keletkeztek, de a mai és az ókori állásokról egy időben szólnunk még sem lehet, mert ebben a korban az egyes vallások istenei csak, mint az egyes nemzetek királyai, a papság pedig, mint ennek személyes szolgálatára rendelt állami hivatalnokok jelentkeznek akik a kultusz ápolásán kívül végezték mindazon korábban felsorolt állami teendőket, amelyek az égi és a földi két király közti hatalom megosztásából kifolyólag az égi király jogai, illetőleg kötelességei gyanánt jelentkeztek. Annak oka, hogy az égi és földi királyok közül csak az égi került bele a vallásba, vagy helyesebben a vallás csak az égivel foglalkozik az, hogy az égi király egyrészt rangban a földi felett állt, annyira, hogy ez mindent annak a nevében és hozzájárulásával végzett, másrészt állandó volt és harmadszor pedig az égi csak olyan fantasztikus elképzelésen nyugodott, mint maguk

a róla szóló legendák. Természetes tehát, hogy a nemzet két királya közül a magasabb rangú, az állandó, a képzelt, az égi külön és egyedül, mint főszereplő, mint kezdeményező, mely szerint történik mindem, a róla szóló relatív vallásban, mint annak tárgya; a földi király pedig csak a nemzettel együtt, a pozitív történelemben került megörökítésre. Miként ma a nemzet nagy része gyakran soha sem látja meg uralkodóját, csak a képét és a szobrát és ez azért hitében és bizalmában az állam szempontjából legkevésbé sem ingatja meg, annál kevésbé okolhatott ez megütközést, hogy a két uralkodó közül az egyik, a névleges, akinek szobrával, kultuszával, a róla szóló mondatokkal, rendelkezéseivel, a személyes szolgálataira rendelt papsággal minduntalan találkoztak, — hogy soha sem volt látható.

Az egyes fajok vagy nemzetek harcában és háborújában a nemzet mindkét királya, az égi és a földi is réseit vett, az előbbi csak jelvényei és szobrai útján, az utóbbi pedig személyesen. Ha győztek, azt az égi királyuknak, istenük jóakarátának köszönhették, ha az ellenség győzött, akkor utólag mindig találtak okot, amivel istenüket megbántották és ez büntetésből vagy bosszúból az ellenéget segítette meg.

Mai nyelven az egy-egy vallásúak összességét — a nemzetiiséget, nemzetet és államot alkotó fajokkal szemben — felekezetnek, tábornak hívjuk. Tekintettel, hogy az ókorban az egyes felekezetek pont, éppen egy-egy fajt, nemzetet vagy államot alkottak és kifelé mindig ebben a formában vagy e neveken nyilvánultak meg, mert kifelé soha sem felekezetek, hanem mindig csak nemzetek, államok alltak egymással szemben, tehát a vallásnak vagy a vallás híveinek, az egyes felekezeteknek gyakorlati jelentősége nem volt.

Az egyes fajok vagy nemzetek jelentősége viszont az volt, ami ma, talán mégis azzal a különbséggel, hogy ebben a korban az egyes fajok vagy nemzetek egymással szemben még vadabbak, kegyetlenebbek voltak, mint ma. Az egyes fajok vagy nemzetek örökös harcban álltak, mintha csak egymás pusztítása lett volna az egyedüli foglalkozásuk. Az ókor története nem is más, mint az egyes fajok vagy nemzetek örökös harcának a felsorolása. Amint egy faj vagy nemzet megszületett, ez azonnal megkezdte a támadást a másik ellen, feltéve, hogy az első teendője már nem a védekezés volt és folytatta a harcot, amíg csak ki nem pusztították.

A nagy természetben an emberiség örök harcához hasonlót nem találunk. Az állatvilágban, az ugyanazon nevet viselő, de különböző állatfajok, mind békében megférnek egymás mellett, csak egyedül

az ember az, amely a különböző fajú ember-testvéreivel soha sem szűnő harcban áll. Ez a fajok örök, végzetes és megmagyarázhatatlan, rettenetes harca.

Ha az egyes fajok keletkezését és fejlődését vizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy a veszekedés, a civakodás volt az, ami az egyes fajoknak életet adott; a harag, a gyűlölet volt az, mely őket nagygyá, erőssé tette és a bosszú az, mely az egyes fajoknak örök hivatási biztosít.

Bosszú! bosszú! csak azért, mert a másik is létezik, akinek ugyan ez a jelszava, ugyan ez a hivatása. Pusztítani a másikat, csak azért, mert különben amaz pusztítja el emezt. – De miért? – Mert minden egyes fajnak más a származása, múltja, sajátága, célja és eszméje, melyek kifelé, a fajok létért való küzdelemében, hol a fajok, mint összeférhetetlen, gyűlölt vetélytársak, mint halálos ellenfelek állanak egymással szemben, mint önök ellenietek, mint a gyűlölet, az irigység, a bosszú kiapadhatatlan forrásai jelentkeznek. – De miért? – Ez az a kérdés, amivel minduntalan találkozunk, de amire tovább válaszolni még sem tudunk, ez az a tény, amely az egyes fajok keletkezése óta mindennap megismétlődik, amit ugyan a legtermészetesebbnek és ösztönszerűnek tartunk és ami mégis megmagyarázhatatlanul áll előttünk.

A keresztény⁴vallás keletkezéséig, aki amelyik nemzetet tartozott, az csak annak a nemzetnek a „vallását” követhette, mert addig a vallás, csak az egyes nemzetek földi uralkodója felett áll.) „istenségek” nemzeti tanítását hirdette. A vallás addig az istent nem, mint az egész emberiség felett álló istenséget, hanem csak mint egy-egy nemzet legfőbb uralkodó ját, az embert pedig nem, mint *egyéni*, hanem csak, mint *állampolgárt* ismerte vagy nem ismerte. Bár előfordult, hogy egyes nemzetek tespedéskor, zülléskor, mikor az égi helyettese, a földi király, nem volt elég erős ahhoz, hogy akaratát végrehajtsa, a nép a saját istenei mellé átvette egyik-másik nemzet tetszetősebb kultusszal bíró istenét vagy isteneit, de viszont ilyenkor nemcsak a nemzet istenét csúfolták meg, hanem annak helyettesét, a földi királyt is, mert az istenség elismerése, megvallása és tisztelete ebben a korban nem az egyén lelkiismeretétől és meggyőződésétől, hanem az egyén fölött álló állami, politikai vagy királyi, hatalom erősségétől függött. Különben a kizárólag csak állami teendőket végző isteneknél kívül még minden nemzetnél számtalan olyan isteneket is (találunk, akik csak egy-egy fogalmat személyesítettek meg, vagy csak valaminek a képzelt pátronusaként szere-

peltek és ezek nagyjából az egyes nemzeteknél hasonló elképzelésen nyugodtak és hasonló kultuszban részesültek. Ezek az istenek a nemzói legfőbb uralkodója mellett csak az egyes személyek istenei gyanánt szerepeltek és ezek fogalma inkább megközelítette a mai istenségeik fogalmát, mint a nemzet legfőbb istenéé, aki csak, mint legfőbb és természetfeletti erővel bíró, a mai értelemben vett király állott nemzete felett.

Olyan egyistent imádó népeknél, mint például a zsidóknál, hol az állam legfőbb uralkodóján kívül több istent nem ismertek, valásról szólni egyáltalán nem lehet, mert ezeknél az istenség fogalma teljesen kimerül a mai királyság fogalmában. A természetfeletti lény ezeknél kizárólag csak mint az exkluzív nemzet királya jelentkezik, működébe pedig nem áll semmi másból, mint tisztán csak állami funkciókból. Az állami teendők minden erejét, idejét és hatalmát teljesen lekötik. Az istenség nem volt más, mint csak az állam és az állami szervezet feje. lelke és mindene. Amilyen kizárólagos volt a nemzettel szemben az istenség, éppen olyan kizárólagos volt a nemzet az istennel szemben, azaz a természetfeletti lény kizárólag csak egy nemzetnek volt az istene, viszont a nemzetnek ez a természetfeletti lény volt az egyedüli istene, királya, törvényhozója, legfőbb bírója, hadura, eszméje és mindene. Amint a természetfeletti lény ezeknél, mint isten soha nem nyilvánulhatott meg. hanem mindig csak, mint király, törvényhozó, bíró, stb., éppen úgy az egyén, ha isten névvel is illette, de hozzá, mint istenhez soha sem fordulhatott, hanem csak, mint királyhoz, mint az állam, a nemzet legfőbb uralkodójához, mert az istenségek minden megnyilvánulása politikai szempontból került elbírálás alá, politikai következményekkel járt és azt a nép nem, mint *felekezet*, (hanem mint *nemzet* érezte és a nemzetnek, az egyénnek pedig nem lehetett olyan kérése, kívánsága, óhaja, melynek elbírálásában a természetfeletti lény nem mint király, hanem, mint isten lett volna az illetékes. Az egyistent hívő és teokratikus államformával bíró népeknél nem tudunk és nem ismerünk egyetlen egy olyan tényt sem, *hol* a természetfeletti lény akár aktíve, akár passzíve egyetlen-egyszer istenként szerepelne. Ezeknek a népeknek tehát nem volt istenük, hanem csak természetfeletti erővel képzelt királyuk, akit isten névvel neveztek és akit ma tartunk istennek. Ezeknek a népeknek nem volt vallásuk, hanem amit mi ma vallásnak nevezünk, nem volt más, mint csak nemzetük királyának, a nemzettel kapcsolatos monda-

szerű története és ennek az államban egyedül használt törvényeinek a gyűjteménye.

Ebben a korban az egyéntől nem lehetett azt kérdezni, hogy milyen vallású, hogy az adott tényleges helyzettel szemben melyik természetfeletti lényt tartja nemzete királyának és az állami törvények kizárólagos forrásának és az egyén nem válogathatott, hogy melyik természetfeletti lény törvényeit tartja be, mert ezek nem az egyéntől, hanem attól a nemzettől vagy államtól függttek, melyiknek ezek királyai, jogforásai és törvényei voltak és amelyek nek maga az egyén is tagja volt, melynek súlyát, erejét és hatalmái maga felett érezte. Az egyén a másik nemzet istenét – ha a mai értelemben vett istenről ebben a korban egyáltalán beszélhetünk, – nem ismerhette el istenének, mert az egyúttal a másik nemzet királya volt, törvényei szerint nem élhetett, mert azok a másik nemzet állami törvényei voltak. Amin,t ma Magyarországon egy magyar az adott tényleges helyzettel szemben, az oláh vagy a szerb uralkodót nem tarthatja magyar királynak és nem vizsgálhatja az oláh vagy szerb törvények igazabb voltát és Magyarországon nem élhet azok szerint, éppen így volt ez az ókorban is, mert a mai vallási *szót* használva, valamilyen vallásúnak lenni, ebben a korban jelentette azt, hogy az egyén melyik nemzet legfőbb uralkodójának az alattvalója, hogy az egyén melyik nemzetet vagy melyik nemzet legfőbb uralkodójának a törvényei kötelezik, azaz milyen nemzetiségű, milyen állampolgár volt. Már pedig ebben a korban egy-egy nemzethez vagy államhoz való tartozás, egy-egy fajhoz való tartozásit is jelentett, mert egy-egy nemzetet vagy államot ebben a korban szigorúan csak egy-egy exkluzív faj alkotott. *Valamilyen vallásának lenni, tehát jelentette az egyén fajiságának, nemzetiségének és állampolgárságának a más szóval való kifejezését.*

Ebből a korból egyedül a zsidó nép és a zsidó „vallás” maradt fenn és ennek /következtében *a zsidóság ma abban a szerencsés helyzetben van, hogy a természetfeletti lény, ha kell csak istenük, ha kell népük, fajuk, nemzetük kizárólagos királya. Amint a természetfeletti lény egy személyben egyszer isten, egy szer király, egyszer mind a kettő, éppen úgy a zsidóság egyszer faj, nemzet, vagy nemzetiség, egyszer felekezet, egyszer mind a kettő, mert ugyanazon tömeg, amely vallási címen felekezetet alkot, politikai nyelven egyúttal nemzetet, nemzetiséget képez. A zsidóságnak mi-ként a múltban, úgy ma is felekezet, faj, vagy nemzetiség gyanánt*

való szereplése csupán szókülönbségen malik, mert e szavak mind ugyanazon zárt egységet, ugyanazon zsidóságot jelentik.

A keresztény vallás kelét kezéséig a fajról és a vallásról több mondani valónk nincs, mert az elmondottakból már világosan áll előttünk, hogy amíg a *fajiság az emberiség létezésének és különbözőségének a természetes következménye*, mely a közös származású, közös múltú és közös sajátságú embereket egy-egy zárt egységgé, nemzetté, állammá tömörítette, addig *a vallás csak az ész szüleménye*, a természet által faji alapon csoportosított népek, nemzetek, egy elképzelése, mely a természetes faji, állami és nemzeti törekvéseket, eszméket, érzéseket csak fenségesekké, magasztosakká és dicsőökké szentelte. Krisztusig a vallás csak egy népnek, egy nemzetnek, vagy államnak csak olyan árnyéka, mely mindenhová elkíséri; egy nemzetnek csak olyan fénye, mely mindent megvilágít. Krisztusig az egyes vallások istenei kizárólag csak az egyes fajok vagy nemzetek kizárólagos uralkodói. Krisztusig valamilyen vallásúnak lenni jelentette az egyén fajiságának, nemzetiségének és állampolgárságának a más szóval való kifejezését.

A zsidó nép és a zsidó vallás keletkezése.

A zsidó nép és a zsidó vallás az első fejezetben részletesen ismertetett korban keletkezett és abban a korban a zsidó nép és a zsidó vallás csak éppen olyan helyet foglalt el és csak éppen olyan szerepet játszott, mint bármelyik másik. A zsidó néppel és a zsidó vallással kapcsolatban nincs semmi módosítani, vagy elvenni valónk, mert az elmondottak szóról-szóra állanak ezekre is.

Ma, ha az ókori népek vallásáról beszélünk, akkor az emberi - még gyermekies naivságán és hiszékenységén nem győzünk eléggé csodálkozni és mosolyogni; s mégis amilyen lenézéssel és sajnálkozással vagyunk emiatt az egyiptomi, babyloniai, görög, római vallás iránt, éppen olyan kivételes tisztelettel és elismeréssel vagyunk a zsidó vallással szemben.

Ennek a kivételes tiszteletnek és elismerésnek pedig abszolút »emmi alapja sincs, mert amint az első részben megismertettem a mosolyunk tárgyát képző ókori „vallásokot”, úgy ebben a részben, a tények felsorolásával be fogom bizonyítani, hogy a zsidó vallás és a zsidó nép semmiben sem különbözik azoktól.

A zsidó nép és a zsidó vallás keletkezése és fejlődése kapcsán kgt tényre hívjuk fel az olvasó figyelmét, először arra, hogy a történelmükben vagy a Bibliában a vallásra vonatkozó összes adatok, cselekmények és események vagy ezek beállításának a módja, egytől-egyig mind csak *utánzások*. Ezeket a zsidóság mind csak úgy vette át és ezek mind csak amellet bizonyítanak, hogy a zsidóság semmi újat. semmi eredetit nem hozott, nem teremtett, ki nem talált, hanem mindenben csak a meglévőket követte.

Másodszor pedig azt hangsúlyozzuk, hogy ez adatok, cselekmények és események csak azt a célt szolgálják, hogy a zsidóság istenét, a zsidó néppel mentői szorosabban, elválaszthatatlanul összeforrasszak.

Az adatok egy részéből tehát kitűnik majd, hogy a zsidó vallás eredetének a forrása, fejlődésének az eszközei, beállításának a

módja és tanításának a célja ugyan az volt, ami a többi, más előző vallásoké. Második előzetes megállapításunk, hogy az egyes adatok és események beállítása, a némaét egységét szolgálja, szintén csak utánzás, azok közül, ezt csak kiemeljük, még pedig azért, mert a zsidók, mint utánzók túltettek a mesterükön, az egyiptomiakon és a babyloniaikon. A zsidóságnak is éppen úgy meg volt a saját kizárólagos exkluzív vallása, mint bármelyik másik ókori népnek, de ezek közül egyetlenegy sem tudott vallásával, istenével úgy összeforni, összenőni, mint a zsidó, mert amíg az egyes nemzetek vallásukkal, istenükkel csak külsőleg forrottak egybe, egy közös életre, addig a zsidó nép, a zsidó nemzet istenével külsőleg és belsőleg, testileg és lelkileg egybeforrva született. Ez az egyesülés pedig nem egy közös életre nyújt erőt, hanem az állami szervezet összehozása után, zárt terület nélkül, elszórtan is egy újabb életre, egy állami szervezet és zárt terület nélküli örökös nemzeti életre ad erőt, mert az összeforrásban a két testből és két lelekből: a zsidóság istenéből és a zsidó népből csak egy test, egy lélek lett: a zsidó nemzet. Azonos fogalomról és kölcsönös célról is csak képletesen lehet beszélni, mert az egyik szó magában foglalta a másikat és az egyik ugyanazt az exkluzív zsidóságot jelentette, mint a másik és ebben a korban zsidó alatt csak olyant értettek, akinek úgy a nemzetisége, mint a vallása zsidó volt.

Ezek előre bocsájtása után áttérünk a tulajdonképeni tárgy m. Mielőtt azonban ezt megkezdénénk, röviden még csak azon népekkel kell foglalkoznunk, amelyekből a zsidóság megszületett, melyek ölében töltötte 430 éves gyermekkorát, mert ezektől nyerte minden tudását, tapasztalatát és mindenben ezek alkotásai szolgáltak mintául a zsidóságnak is.

Ezek a népek pedig a következők: egyiptómiaiak, babyloniak, assyrok, sémiekek, syrek, sumirek, elámiták stb. Ezek közül legfontosabbak az egyiptómiaiak, babyloniak és ez utóbbiakkal kapcsolatban az assyrok. Ezek fontossága nemcsak a zsidósággal és nemcsak az akkori népekkel szemben bír jelentőséggel, hanem a görög és római nép útján a mai egész kulturális világra is, mert a népek politikai, állami, kulturális, jogi, közgazdasági alkotásai ma is mintául szolgálnak. Bátran mondhatjuk, hogy a mai kultúra a csőjét Egyiptomban és Babyloniában ringatták.

A zsidóság szempontjából a két nép még külön annyiban bír nagy jelentőséggel, hogy a zsidóság nemcsak közvetlenül velük érintkezett, mint a többi népek, hanem megszületése után mind-

járt Egyiptomba (kerülve, ott 430 évet töltött el, többi bennük élt, köztük nevelődött, tőlük tanult és tapasztalt).

Az egyiptomiak és babyloniaiak történetére vonatkozólag Kr. e. 4–5000 évre visszamenőleg hiteles ős részletes adataink vannak, keletkezésük időpontja pedig körülbelül 10.000 évre nyúlik vissza Krisztus előtt.

Ezzel szemben a zsidóság története mondái alapon is csak Kr. e. 1700-1800 évre megy vissza,, sőt keletkezésük időpontja bem esik Kr. e 1900 évnél korábbra.

Tehát amikor a zsidóság megszületik, akkor az egyiptomiak és babyloniaiak már 7-8000 évvel előbb léteztek, még pedig ugyanazon a helyen, hol a zsidóság megszületik és ahol az első 430 évet éli le.

Mindkét állam már 6000 évvel ezelőtt több apró, külön istenséggel és külön szentéllyel bíró önálló kerületre, városra oszlott, melyek élén egy-egy fejedelem állott, aki a politikai és papi hatalmat egyesítette a kezében.

A zsidóság megszületése előtt 2000 évvel előbb, vagyis 6000 évvel ezelőtt az egyiptomiaknál és babyloniaiaknál már isteneket, istentiszteletet, templomokat, papokat stb. találunk. Innentől kezdve, vagy még jóval előbből az istenségre vonatkozólag már ilyen felírásokkal találkozunk: *„Isten az egy, az egyetlen, ő teremtetett mindent és ő az egyetlen, ki nem lett teremtvé, ki önmagától lett, önmagából keletkezett”*. Az istenség fogalmának a „pogány”⁴ egyiptomiak és babilóniaiak által legalább 6000 évvel ezelőtti meghatározása, mint látjuk teljesen azonos a mai művelt kor meghatározásával, pedig 6000 évvel ezelőtt hol voltak még a zsidók? – A következő felirat is teljesen megfelel a zsidó vagy a keresztény vallás tanításának, mely így szól: *„Isten irgalmas tisztelői iránt, o hozzáfutólókat meghallgatja, a gyengét megvédi az erőssel szemben, elismeri azt, aki őt elismeri, megjutalmazza azt, aki neki szolgál”*. A következőkben már a politheismusra ismerünk, mely azt mondja, hogy: *„Hozzád fohászkodom. Atyám! Dicsértéssel a nagy istenek ura, az égi és földi titok fejedelme, te örökké való jó isten, ki tudatod az istennel mi a dolguk és mi a hivatásuk, hozzád jötem a leghatalmasabb csillaghoz, a holdhoz, ki az égben vagy, te az égen vagy, de sugaraid a földön vannak és fényed bevilágítja mind a két országot, vagy pedig: „Imádás neked Rá (isten)! te vagy a mennynek és földnek az ura az alsó és felső hatalomnak.*

Te egyetlen isten, ki kezdettől fogva vagy, ki ás országokat alkotta és as embereket teremtette .

Az egyiptomiak és babyloniaiak vallásának keletkezéséről és magának a vallásnak a fogalmáról, adatok hiányában tiszta kópét nem alkothatunk magunknak, bár vannak adatok, melyek mind amellet szólnak, hogy vallásuk az egy istenség eszméjén alapult, de a sok különböző nevű, alakú és történetű isten az ellenkező mellett bizonyít. Az imént felsorolt felíratok is éppen úgy bizonyítanak a monotheismus mellett, mint a politheismus mellett. Valószínű úgy lesz, hogy amíg Egyiptom és Babylonia több apró, de önálló kerületre vagy városra oszlott, addig a monotheismus uralkodott, azaz addig egy istent hívők voltak, mert az egyes kerületek csak egy-egy saját istennel és egy szentéllyel bírtak, tehát feltétlenül csak monotheismus lehetett. Ellenben, mikor az egyes önálló kerületeket központi hatalom alá vonták és az egyes helyi vagy kerületi istenek kultuszát érintetlenül meghagyták és az egyes kerületek isteneinek a tetszetősebb kultusza az egész birodalomban elterjedt, megszületett a polytheismus.

Egyiptomban az első uralkodók, Ptah, Rá, Su, Kteb, Ozirib Izisz, Horusz, mind istenek voltak. Valószínű innen van az, hogy később is minden fáraó magát, a legfőbb nemzeti isten. Rá fiának nevezi és az egyiptomiak a fáraót tényleg istennek is tekintették, sőt később már a fáraó életében templomot is építenek, hol istentiszteletben részesítették. Amíg Egyiptomban a fáraó egyúttal isten volt, addig Babyloniában a király csak a legfőbb papi méltóságot viselte és isten helytartójának nevezte magát. Később a király itt még a főpapi tisztséget is mással töltötte be. Mindkét államban a papság külön szervezetet alkotott és igen előkelő szerepet vitt. Egyiptomban a főpapi tisztséget gyakran királyi hercegek nyerték el. akik amellet még más főhivatalt is viseltek.

Egyiptomiak, babyloniaiak és assyrok, már a zsidóság megszületése előtt 1000-2000 évvel előbb hittek a *halhatatlanságba*}, a *feltámadásban* és a *másvilágban*, igaz, elvélve voltak olyan vélemények, melyek ezt tagadták, de Kr. e. 2800 körül már általános lesz és mindenki természetesnek találja a halhatatlanság eszméjét. A feltámadásba vetett hitükkel lesz összefüggésben, hogy a halottjaikat megmosva, bebalzsamozva, agyagkoporsóban temették el és hosszabb ideig meggyászolták, azaz megszagatták ruhájukat, kitépték szakálukat, lenyírták hajukat stb. úgy mint ma a zsidók csinálják.

Az első emberpár (Ádám és Éva) bűnbeeséséről és a víz-özönről, már jóval zsidók megszületése előtt, itt találjuk a-s első feljegyzéseket.

Ezzel az egyiptomiak és babyloniaiak történetének a bennünket érdeklő rövid ismertetését egyelőre befejeztük, de a zsidóság történetével kapcsolatban erre még gyakran visszatérünk.

A következőkben felsorolom mindazokat, amikben a zsidóság az egyiptomiakat és babyloniaiakat utánozta. Ennek megtörténte után aztán önmagától bizonyítódul be, hogy a zsidó vallás éppen olyan isteni és isteni eredetű a zsidóság szempontjából, mint amilyen isteni és isteni eredetű volt az egyiptomi vagy babyloniai az egyiptomiak vagy babyloniaiak szempontjából, vagy amilyen isteni volt a görög vallás, a görögök szempontjából. Önmagától adódik, hogy a zsidó vallás a más vallásokkal vagy más nemzetiségűekkel szemben éppen olyan relatív értékű, mint a más vallásúak vagy más nemzetiségűek vallása, a zsidó vallásúakkal szemben. Ugyanebből kifolyólag viszont természetes, hogy a zsidó vallás éppen olyan abszolút a zsidósággal szemben, mint bármelyik másik vallás, annak követőjével szemben. Végeredményben a zsidó vallás ugyanaz volt a zsidóknak, mint az egyiptomi, az egyiptomiaknak, vagy a római a rómaiaknak. A tárgyilagos bíráló éppen úgy beszélhet a zsidó vallásról, a zsidósággal szemben, mint a babilonakról a babyloniaiakkal vagy a görögökről, a görögökkel szemben és ugyan olyan eredményre, ugyan olyan megállapításra és ugyan olyan relatív értékekre fog jutni minden tekintetben a zsidó vallásnál, mint bármelyik másiknál. Lesz idő, mikor a Bibliát, a zsidó szent könyveket mindenki éppen olyan érdeklődéssel, éppen olyan tisztelettel olvassa, mint az egyiptomi, babyloniai vagy görög vallásról vagy istenekről szóló szent könyveket és mindenki ugyanolyan relatív értéket tulajdonít a zsidó vallás tanításának, mint akár az egyiptomi, babyloniai vagy görög vallás tanításának és ugyanolyan megilletődéssel szól a zsidó mithológiáról, mint akár az egyiptomi, babyloniai vagy görög mithológiáról.

Az első zsidó, akitől a zsidóság magát származtatja. Ábrahám. Ő a zsidóság ősatyja.

A Biblia szerint, a még pogány szülőktől származó, ugyan-csak pogány Ábrahámnak 75 éves (korában (cca 1800 év körül Kr e.) „jelenése” volt, mire elhagyja szülőhelyét Aram-ot és Kánaánba vándorol. Egyetlen fiáról, Izsákról, kit istenének fel akart áldozni, fontosabb feljegyzést nem ismerünk. Ellenben ennek két gyermeke,

Ezsau és Jákob közül, az utóbbi már történelmi szerephez jut, mert 12 gyermeke képezi a zsidóság 12 törzsének a magvát. A 12 gyermek közül a legkisebb, József, Egyiptomba jut. Pár év múlva az egész zsidóság éhségtől üldözve, szintén Egyiptomba kerül és ott maradnak, amíg Mózes vezetése alatt ki nem vonulnak.

A zsidóság keletkezésének a története is, mint láttuk éppen olyan sablonos, misztikus, mint bármelyik másik népé. Náluk is megtaláljuk azt a szokásos csodás beállítást, hogy keletkezésük okát közvetlen isteni akarat megnyilvánulásának tulajdonítják. A szokásos csodás monda itt azzal kezdődik, hogy a 75 éves Ábrahámnak „jelenése” van és az isten tudára adja hivatását.

Egyiptomot maguk az istenek alapították, Babyloniát már csak az istenek helytartói, a zsidó nemzetet pedig isten kiválasztotta. Ábrahám teremtette meg, tehát a zsidó nép is közvetlen isteni akarat megnyilvánulásának köszönheti születését, éppen úgy, mint az egyiptomiak vagy babyloniaiak. E két népnél megszokott volt az, hogy az egyes kiváltságok, királyok, papok, hősök stb. istenükkel bármikor közvetlenül érintkeztek, vagy legalább is azt mondták. Ugyan ezt látjuk Ábrahámnál is, ki a Biblia szerint jelenésekor közvetlen isteni rendelkezést vesz át. Ábrahám e jelenésével kapcsolatban három olyan tényt kell leszögeznünk, melyet Ábrahám úgy vett át az egyiptomiaktól és a babyloniaiaktól. Először magánaik a z isitenség létezésének a tudatát, másodsor az isitenség állam vagy nemzet létesítő szokását, harmadszor az isitenségnek a földi lényekkel való közvetlen érintkezését.

A Biblia Ábrahám tanításáról kevés említést tesz, inkább tényeket sorol fel, melyekből a későbbi tanításokat merítették. Ezek közt szerepel, hogy Ábrahám szövetséget köt istenével, mely szövetség külső jele a körülmetélés, a szövetségi szerződés tartalma pedig az, hogy Ábrahám utódjai soha sem hagyják el istenüket, viszont az isten, mint kiválasztott népét mindig segíteni fogja.

Amíg Ábrahám első jelenésekor, mikor rendeltetését tudomásul veszi, bár istenével egyiptomi módra érintkezik, de csak annyiban, hogy annak akaratát meghallja, de a szövetségkötésnél Ábrahám és istene már mint szerződő felek állanak egymással szemben és kölcsönös ígéretet tesznek egymásnak. Itt az isitenség tekintélyének a fenségessége és nagysága sokat veszített és istenüket egészen hasonlóná tette az egyiptomi és babyloniai istenekhez.

Ex a szövetség, mely bár a fenséges isteni nimbuszt kissé meglépdesi és a megközelíthetetlen t kissé közelebb vonja, a zsidó nem-

zetnek mégis rendkívül nagy gyakorlati hasznot hajtott, mert népüket, fajukat ez tette valóban exclusivvá és egységessé, istenüket pedig a saját részükre abszolút kizárólagossá.

Ez a szövetség, mely csak Ábrahám utódaira vonatkozik, az életben is szigorúan exclusivvá válik, mikor a zsidóság vallásos törési alapokra helyezkedik, mikor az egymásba forrt vallási és a törzsi rendszer szálai futják át politikai és társadalmi életük minden megnyilvánulását. A származás levezetését és igazolását a zsidóságnál a gyakorlati életben is mindenkitől megkövetelték és az egyes családokhoz vagy törzsekhez való tartozás különféle előnnyel vagy hátránnyal, dicsóséggel vagy szégyennel járt.

A zsidó népet vagy nemzetet csak Izrael 12 törzse alkotta, melybe viszont csak születés által lehetett bejutni. Éppen ezért a zsidóság vallását soha sem terjesztette, mint azt más népek tették, mert maguk nagyon jól tudták, hogy arra csak születni lehetett, még pedig szigorúan meghatározott törzsekből. *Szóval a zsidó vallásnak vérségi kötelék, leszármazás volt az alapja.* Ha valaki a 12 törzs egyikéből született, az eo ipso, minden ceremónia nélkül a szövetség tagja lett. Ennek a külső jele a körülmetélés. Utólagos áttérést és utólagos körülmetélést a zsidóság nem ismert. A zsidóság maga nem terjesztette, mások meg önmaguktól nem rettéik át és így a zsidóság vallása és istene megmaradt az exclusiv szövetségbe tartozó és a 12 törzsből származó vérbeli asidóság kizárólagos vallásának és kizárólagos istenének.

A második tény, amit a Biblia említ, az, hogy Ábrahám az ígértföldje felé való vándorlásakor és az ígértföldjén is oltárt emelt és áldozatot mutatott be istenének. Ezzel a cselekedetével Ábrahám nem tett mást, mint ahogyan látta, – utánozta az egyiptomiakat és babyloniaiakat, akik már 2-3000 évvel előbb és Ábrahám idejében is áldoztak istenüknek.

A harmadik bibliai feljegyzés, mely bennünket érdekel, Ábrahám közbenjárása és alkudozása istenével Szodoma és Gomorha érdekében. Ez a jelenés az istenség tekintélyén és nimbuszán még nagyobb csorbát ejt, mint a szövetségekötés, merít itt Ábrahám nem, mint alázatos kérő, hanem, mint alkudozó áll istenével szemben és annak engedékenységet újabb és újabb kérésekkel használja ki. Ebből a közbenjárásból kifolyólag ismét három tényt állapíthatunk meg. Először Ábrahám, istenével egyiptomi vagy babyloniai módra ismét közvetlenül érintkezett és társalgott, mikor is jövőbeli isteni ajándékát tudott meg, melyet mindenáron megakad; akadályozni,

másodszer vele *párbeszédet* folytatott, úgy mini a szövetségkötésnél, hol egymásnak kölcsönös ígéretet tettek, harmadszor, Ábrahám „igazakat”, zsidó egy istent hívőket keresett a két pogány városban, mikor, mint zsidó egy istent hívő, Ábrahám volt az egyetlen az egész földkerekségen, amit éppen Ábrahám, tudott a legjobban. Knek ellenére istenével szemben mégis megkezdte az alkut százon és végre kiegyeznek 10 százalékban, de a 10 igazból s végül csak két pogány lesz, Lóth és ennek felesége.

A Biblia elbeszélése közt szerepel még az, hogy Ábrahám egyetlen fiát, Izsákot istenének fel akarta áldani, de az isten helyeit, itt már egy angyal jelenik meg, aki közli hogy istene ezt nem kívánja, hanem csak az állatáldozást. Itt Ábrahám istene ismét egyiptom-babyloniai beállításban kerül elénk, amikor tudtul adja. hog}- mit szereit, mit kíván és mit nem. Itt ismerkedünk meg először az angyalokkal. Az egyiptomi és babyloniai intenek közt különféle rangú és rendüeket találunk. Az alacsonyabb rangúak közt szerepel az istenek hírnöke, aki rangban körülbelül Ábrahám anyjának felel meg. *Az angyalok szereplésével a zsidó istenség teljesen hasonlóná válik és egyiptomi és babyloniai istenséghez, mégis azzal a különbséggel, hogy esek a legfőbb isién alatt álló összes többi természetfeletti lényeket is isteneknek nevezték, addig a zsidóság csak a legfőbb természetfeletti lényt veszi istennek, míg a többi alárendeltek csak angyaloknak. Az egész tehát csak szó különbségen múlik.*

Ábrahám egyetlen fiáról, Izsákról, ennek két fiáról, Ezsauról és Jákobról, akik közül az utóbbi az „Izrael” nevet veszi fel eb és ennek 12 fiáról, akik közül előbb egy. aztán mindannyi Egyiptomba kerül és 430 éves otlétükről, egész a kivonulásukig semmi különösebb felemlíteni valónk nincs.

Ellenben kivonulásukkal, Mózesel és ennek tanításával részletesebben kell foglalkoznunk, mert Mózes a zsidó vallás intézményes megalapítója.

A Biblia szerint a fáraók olyan parancsot adtak ki, hogy a zsidó gyermekeket a születésük után azonnal a Nilusba kell dobni. Mózeset anyja egy darabig otthon rejtegette, de félt, mire kosárban a Nilus sásai közé dugta, hol egy fáraóleány fedezte fel és magához vette. *Ezzel kapcsolatban csak azt jegyezzük meg, hogy Szárgon babyloniai királyról, ki Mózes előtt már 2400-2500 évvel előbb uralkodott, ugyanez a legenda szól.*

Mózes szereplése a zsidók kivonulásával kezdődik. A Biblia

előadása részint Mózesnek és testvérének, Áhronnak, Ábrahámhoz hasonlóan egyidőben, de különböző helyen jelenése volt és ez alapon kérte a fáraót, hogy engedje el a zsidókat, de ez megtagadta, mire Mózes istene az ismeretes „hét csapással” sújtja a fáraóót és országát, minek következtében a fáraó aztán enged, de később megbánja engedékenységét és üldözőbe veszi a menekülő zsidókat, de Mózes varázspálcájával való intésére a tengerbe vesz.

Ezzel a bibliai elbeszéléssel szemben hiteles történelmi adat nem áll a rendelkezésünkre. Maguk a zsidó szent könyvek pedig a kivonulás időpontjára vonatkozólag is a legellentétebb adatokat tartalmazzák, mert Mózes második könyve, melyet nem Mózes írt, mely csak Mózes halála után körülbelül 500 év múlva keletkezeti II. Ramszesz idejére (Kr. e. J 347-1280.) teszi a zsidók kivonulását, a Krónikák könyve pedig 1360–1320 közti időre és végül a Királyok Könyve 1453. évre. Az újabb kutatások eredményei mind amellet szólnak, hogy a kivonulás Kr. e. 1335. év, március 27-én, csütörtökön történt meg. Ez az időpont teljesen megegyezik nemcsak az újabban napvilágra került adatokkal, hanem Egyiptom állapotával is, mely a kivonulást lehetővé tette vagy helyesebben a zsidók kiűzését, kizavarását megmagyarázza. Ugyanis az idegen származású, IV. Amenhotep, erőskezű egyiptomi király, a sok istenség kultuszát, a politheismust megszüntette és az egyistenség eszméjét, a monotheismust vezette be, de az utána következő, gyenge és rövid ideig uralkodó királyok alatt a régi vallás hívei megkezdték az „ellenreformációt” és az új vallás híveinek az üldözését. Nem sokára az új vallást teljesen kiszorították és újra a politheismus lett a kizárólagos államvallás, II. Ramszesz idejében, ki alatt M zsidók elhagyták Egyiptomot, az egyistenség eszméjének még számos híve volt, főképen az idegenek közt, akiktől II. Ramszesz úgy szabadult meg, hogy birodalmából katonáival egyszerűen kiűzette, kizavartatta őket. Ez udvariasan kitoloncoltattak legnagyobb része sémi népek, Mózes zsidai voltak. A zsidóságnak tehát nem kellett (kérni a fáraót és istenüknek pedig hét csapásul sújtania, hogy engedje el őket, mert a fáraó és az egyiptomi nép örült a legjobban, hogy megszabadult tőlük. – A zsidó nép tehát Egyiptomból kivonult, de magával vitte azt a sok tapasztalatot, amit 430 év alatt ott szerzett és magával vitte az egyistenség eszméjét, mely Heliopoliszbán keletkezett, hol állítólag Mózes is élt. – II. Ramszeszről még csupán azl jegyezzük meg, hogy tengerbe-fullása után, még több mint 40 évig uralkodott.

Az istenséggel való közvetlen érintkezés és a közvetlen isteni akarat szerepeltetése Mózes alatt sokkal gyakoribb lesz, mint Ábrahám alatt volt, mert a zsidó vallás részletes kidolgozása és felépítése Mózes műve. A zsidó törvények, tanítások legtöbbje Mózes-től származik. Ezek után könnyen érthető, hogy Mózesnek sűrűn volt szüksége magasabb szankcióra, isteni eredetre, isteni akaratra, mert egyes intézkedéseit és alkotásai, más erő és hatalom hiányában, népében csak így tehetta kötelezővé.

Valamennyi közt legfontosabb a szináji kinyilatkoztatás. A Biblia szerint mennydörgés, villámlás és sűrű köd kost Mózes előtt megjelenik istene és két kőtáblára írva átadja a tíz parancsolatot. Magávjá a jelenettel kapcsolatban meg kell jegyeznünk, hogy Hammurabi babylomai király már Mózes előtt 8-900 évvel előbb, ugyancsak kőtáblára írva tette át a törvényeket Samas (szipun nap)-istenétől melyeket ma is a párisi Louvre-ban őriznek. Ezenkívül Mózes törvényei közt sok olyan van, mely majdnem szó szerint megegyezik Hammurabi törvényeivel, azokkal, melyek már akkor Babyloniában 8-900 év óta érvényben voltak.

Tehát a zsidóság nemcsak a keletkezési módot, az isteni beállítást vette át a babyloniaktól, hanem magát a törvény szöveget is, melyet a viszonyoknak megfelelően, természetesen néhol módosított.

A zsidó nép érdekeiben történő egyiptomi hét csaipás küldése, a Vöröstenger kettévágása, a sziklából való vízfakasztás, a manna-hullás stb. mind olyan megszokott csodálatos tények, melyek az egyiptomi és babyloniai istenekkel kapcsolatos legendákban gyakran előfordulnak és amelyek részben istenük hatalmát bizonyítják, részben pedig istenük szeretetét, ragaszkodását, féltéséi és gondoskodását fejezik ki a saját népe iránt, melyek mind az Ábrahámmal kötött szerződésből folynak.

Távol áll tőlem a kegyeletsértési szándék, de magával a Bibliával, az ú. n. szent könyvekkel is foglalkoznunk kell, meri ezek foglalják magukban a zsidó nép és a zsidó vallás keletkezésére, történetére és tanítására vonatkozó feljegyzéseket, melyeket eddig minden fentartás nélkül fogadtunk el, ha velük szemben le is szögeztük azt, hogy azok mind csak egyiptomi és babyloniai mintára keletkeztek és történtek meg, most azonban az egyéb adatokat és tényeket a való szempontjából vesszük vizsgálat alá.

A szent könyvek, a bennük szereplő események után, csak több száz év múltán keletkeztek és a szerzők ékkő) is a hiteles történelmi adatok helyett inkább a ssodás néptondákra, hagyomá-

nyokra vagy legendákra helyezték a fősúlyt: vannak benne történelmi adatok is, de azok ellentmondók és egészen helytelenek. A Biblia szerint pl. a világ teremtése óta a mai napig 5683 év múlt el. Ezzel szemben, nem szólva a tudósok sok százezereves jég-, vas-, bronz-korszakáról, hanem egyedül csak a történelmi hiteles adatok alapján tudjuk, hogy az emberiség már legalább 40.000 éves múlttal bír, tudjuk, hogy Egyiptom és Babylonia már 6000 évvel ezelőtt, mint teljesen megszervezett állam áll előttünk és keletkezésük körülbelül 12.000 évre nyúlik vissza, mikor pedig, mint ázsiai bevándorlók alapították a két államot. Ha az egyiptomiak és babyloniaiak Ázsiából vándoroltak be, akkor ott már korábban is nagyobb ember-tömegnek kellett élnie és tényleg az ázsiaiak, pontosabban a kínaiak történetére vonatkozólag 25.000 évre visszamenőleg adataink vannak, a keletkezésük pedig körülbelül 40.000 évre megy vissza. Tehát a Bibliának ez adata, mint látjuk teljesen helytelen.

Ugyanígy vagyunk az összes csodálatos tényekkel is. Egyik részük, a közvetlen isteni érintkezések, az egyiptomi hét csapás, stb. egyiptomi és babyloniai mintára az emberi fantázia szüleményei, ellenben a másik része, részben tényleg megtörtént, csak utólag kiszínezték, nagyították, módosították és közvetlen isteni cselekedetnek tulajdonították. Sodoma és Gomorra tényleg elpusztult, még pedig minden amellel szól, hogy földrengés következettében. A nép vagy a szerző több száz év múlva a pusztulást, mint direkt isteni büntetést állítja be. A manna sem az égből hullott, hanem egész alacsony kis cserjéről és nem csak akkor, amikor a zsidók átvonultak a pusztaságon, hanem már előbb is és azután is.

A Biblia, előadása szerint Mózes alatt a zsidók számtalanszor tapasztalták istenük csodás hatalmát, különösen jóságát és mégis minduntalan elfordultak tőle, sőt amikor egy alkalommal Mózes éppen a Szinájon tartózkodott, a zsidók e pár napot felhasználva, újra bálványimádásra tértek, úgy hogy Mózes közülök sokat emiatt legyilkoltatott. Ugyancsak a szináji nagy esemény után már egy évre ismét elkeseredés és szemrehányás tör Mózes ellen, aki őket Egyiptomból kivezette, akivel olyan sok csoda történt meg. A szináji kinyilatkoztatás után pedig 40 év múlva, az egész zsidóság újra ibálványimádásra tért, sőt Mózes unokája, Jonathan pogány pap lett. Istenüket ekkor ok is megszemélyesítettek és a többi bálványok közé sorolva, éppen úgy imádták, mint a többi.

Ennek oka egyedül az említett csodás tények vagy azok beállításának a meseszerűségében rejlik, mert ezek a tények éppen

olyanok, mint az egyiptomi vagy babyloniai istenekkel kapcsolatos mondák, mégis talán a különbséggel, hogy a zsidók istenéről szóló legendákban az istenség cselekedetei nem olyan kalandosak, vadak, hanem valamivel tisztultabb, komolyabb, higgadtabb és észszerűbb felfogást tükröznek vissza.

Ha ás említett csodás tények közül csak egyetlenegy is, például a színjai nagy esemény tényleg és valóban lejátszódott a zsidóság ezrei előtt, mint ahogyan a Biblia közli, akkor a többé soha el nem fordul istenétől, főként pedig azok, akik szem- és fültanúi voltak a fenséges jelenetnek, mert ez az emberben olyan maradandó hatást, olyan örökös emléket, olyan kitörölhetetlen hitet idézne elő, melyet a nagy mindenség minden csábítása és meggyőzése sem tudna megingatni, megváltoztatni vagy kitörölni. De maga az a tény, hogy a zsidók egy év múlva, majd 40 év múlva, istenüket ismét megtagadják, kellő bizonyítékot szolgáltat arra, hogy a csodálatos és fenséges esemény semmiféle hatást nem idézett elő, mert a cselekmény sem történt meg.

Az ígéretföldjének elfoglalása, után a zsidóság megkezdi nemzeti és állami életét, de uralkodót, királyt a zsidók nem választottak és egyesek, akik eddig tényleg királyi hatalmat gyakoroltak, mini: Mózes, királyként azért nem szerepeltek, mert tanításuk szerint egyiptom-babyloniai mintára, királyuk maga az istenük.

Később, mikor az egységes központi hatalom hiányát súlyosan érezték, maga a nép követelt királyt, de a szent férfiú, Sámuel próféta hallani sem akar egy ellenkirályról, de végre beleegyezik és közli, hogy istenük tudatta vele, hogy Sault óhajtja földi helyetteseül.

Az egyiptomiak és babyloniaiak egy lépést sem tettek istenük megkérdése nélkül, ezt a szokást a zsidóság is átvette és ezt a szerepet most Sámuel töltötte be, akit szent élete juttatott erre a tisztiségre. Mikor azonban egy alkalommal Saul király nem hallgatott a tanácsára, haraggal eltávozott, a király Éli főpap unokáját, Achiját egyszerűen megbízta Sámuel próféta helyettesítésével, az istenséggel való közvetlen öszeköttetés fenntartásával. Achija a kinevezés által szerzett (hivatását a Biblia szerint éppen úgy be tudta tölteni, mint az erre született Sámuel próféta.

Gilgában, a megbékélt Sámuel vezetése mellett a zsidóság áldozatot mutatott be a győztes Saul királynak. Ekkor Sámuel ezekéit mondja: *„Ti uratok, – istenetek volna a ti királyotok, de az úr Sault királlyá tette, – engedelmeskedjetez neki, mert az ő szava, az úr*

parancsolata. Természetes, hogy e kijelentést is a szokásos dörgés, villámlás követte.

A próféta e kijelentése csak azt igazolja, hogy a zsidók is uralkodónak, királynak, egyiptomi és babyloniai mintára, istenüket tekintették és annak helyettesítéséhez, a földi tényleges király megválasztásához isteni beleegyezés volt szükséges.

Amíg az egyiptomiak a természetből és ennek egyes jelenségeiből igyekeztek a jövőt, az istenök szándékát megtudni és az ezzel foglalkozók papok voltak, akik ezt a titkot vagy tudást tanulás útján szereznék meg, addig a zsidóságnál erre eleinte csak születni lehetett, de ilyenek hiányában a papság is egészen jól betöltötte ezt a szerepet. Később a zsidóságnál is tanulni kellett a jövendőmondást, Josafát és Achab alatt a tanulók száma már sok százra rúgott. A próféták, akik tulajdonképpen olyan költőfélék voltak, *a magukban vélt isteni szándék tudása alapján*, isenük akarata szerint királyokat neveztek ki, királyokat detronizáltak, királyi rendelkezéseket helyeselték vagy elleneztek. Pártoskodások, testvérharcok, nemzeti tespedés- és züllés idején, a próféták bátor fellépése óriási szolgálatot tett a zsidó nemzetnek. Ilyenkor a zsidó próféták szerepe hasonló volt, a mi Kossuthunk, Rákócziunk, Thökölynk szerepléséhez.

Izabel királynő alatt, ki az előtt a pogány Astarte isten papnője volt, Eliáhu próféta éleden kikel a már korábban bevezetett új, hivatalos zsidó vallás, a Baál-Astarte kultusz ellen és a pogány papokkal verseny-áldozatot mutat be. A Biblia szerint a pogány papok reggeltől-estig hiába kiabáltak istenükhöz, nem kaptak tüzet, ellenben Eliáhu istene, Eliáhunak tüzet küldött az égből. Józan ésszel mindenki azt várná, hogy e csodatetre, amit a Biblia szerint Eliáhu előre bemondott és sok ezrek előtt be is következett, nemcsak zsidóság, hanem a pogány papok is meghajolnak e zsidó isten előtt, – de ehelyett az történt, hogy Eliáhut és híveit még jobban üldözték és közülük Izabel királynő sokakat legyilkoltatott.

Eliáhunak, a pogány papokkal folytatott versenyével kapcsolatban tehát ismét egy olyan csoda történt, mely minden természetes hatás nélkül marad, sőt teljesen érthetetlen és megmagyarázhatatlan következményeiket szült. Ennek oka ismét a csoda költött mivoltának tulajdonítható, mert ha valóban megtörténik, akkor Izabel királynő és hívei lettek volna az elsők, akik a zsidók istenét elismerik és előtte térdreborulnak. *Eliáhu prófétáról még csak azt kell megemlítenünk, hogy nem hali meg, hanem az egyiptomiak napistenkiől kölcsönként tüzes szekéren élve, testestül-lelkestül az égbe vágatott.*

Miután a zsidó nép keletkezednek a ténye azzal, hogy az ígértföldjét elfoglalták és ezzel már nemzetté, állammá váltak, a vallás keletkezésének a ténye pedig Mózeszel, illetőleg azzal, hogy a vallásra vonatkozó adatokat, törvényeket összefoglalták, befejezést nyert, a zsidó nép és a zsidó vallás további történetét nem folytatjuk, ellenben az elmondottakat és a következmény óikét még rövidesen összefoglaljuk.

Mondai alapon tehát a zsidóság története is ott kezdődik, hol a többié – a mesék világában. Pozitív történelmi adatok alapján pedig csak ott, hol a zsidóság zárt egységként először lép fel, talán mikor Egyiptomból kizavarják őket, vagy amikor maguknak területet, országot szereznek, amikor az első történelmi nevezetesség s tényt viszik véghez, illetőleg, amikor a történelem legelőször vesz róluk tudomást, azaz Kr. e. úgy 1300 körül. Honfoglalásuk a megszokott módon ment végbe. Állami létük alatt pedig éppen olyan zárt nemzeti életet éltek, mint bármelyik másik. A nép vagy a nemzet nagyravágyó vezetői: király, a király fiai, testvérei, a főpap, a próféta, a fővezér örökös civakodásban állottak, mint mindenütt Jojada főpap egyenrangúvá teszi a főpapi méltóságot a királyival, de Joás király, Jojada fiát és utódját már agyonköveteté. Uzia király pedig Azarja főpapot megfosztja tisztségétől és maga ül be a főpapi székbe. Saul király 85 papot végeztetett ki, köztük a főpapot is, Dávid király pedig kiirtotta Saul utódját; örökös trónviszály, összeesküvés, a király, a királyi testvér, a fővezér, a főpap meggyilkolása az isten választott népénél is éppen olyan megszokott, mint a pogány népeknél. Saul, Dávid, Salamon királyok, a saját érdekükben rengeteg gyilkosságot vittek véghez. Achaz alatt a papok és a prófétáik megbékülnek a királlyal és a király szája íze szerint tanítanak, azért ezeket hamis prófétáknak nevezik. Az isten helyettese, a király, politikai okokból, még a legvallásosabb is, gyűlölt és megvetett pogány király leányt vett első feleségül. *A zsidóságnak is voltak idegen származású királyai, akiket a szokás ellenére nem istenük jelölt ki, hanem maguk foglalták el a trónt és isten helyettesítését éppen úgy betöltötték és a nép éppen úgy kedvelte vagy gyűlölte, mint a saját véréből valókat.* Egyiptomi és babyloniai mintára a rabszolgaság, a vérbosszú, a többnejűség, királyaiknál a háremrendszer, az idegen gyűlölet stb. a zsidóságnál is megvolt. Az idegen a zsidóknál birtokot nem vásárolhatott. Szomszédjaikkal éppen úgy örökös harcban álltak, mint akármelyik másik. Sokszor győztek, sokszor ve-

reséget szenvedtek, míg végre Kr. u. 70-beü, szeptember 8-án, Jeruzsálem is elpusztult és a zsidóság elszéledt a világ minden tája fele

A zsidó nép tehát faj volt és 1700 éven át nemzetet, államot alkotott. Ezzel a zsidóság a fajok, a nemzetek törzskönyvébe örökre bevezetett és emiatt, amíg a földön csak egyetlen egy zsidó is élni fog, az mindig csak a zsidó fajnak, a zsidó nemzetnek lesz a képviselője, mert ha egyszer egy nép vagy faj, nemzetet, államot alkotott, akkor az állammal, a nemzettel, történhet bármi, megszűnhet, szétverhetik, de arról a népről, mely azt alkotta, amíg abból csak egy ember is él, arról a faj, a nemzetiség szót semmi sem törölheti le, A világtörténelemben előforduló sok száz és ezer esethez hasonlóan a zsidóságnak is bele kell törödni, hogy államiságuk egyelőre megszűnt és hogy a zsidó nemzetből csak zsidó nemzetiség lett, annyival íá inkább, mivel e változás csak a jogi összességet szüntette meg, ellenben az összességet alkotó egyének büszke fajiságát, Ábrahámától való származását nem érinti. E változás folytán az egyén szempontjából előállott különbség csak annyi, hogy az egyén előbb testvérei által alkotott nemzethez, most pedig ugyanazon testvérei által képzett nemzetiséghez tartozik.

Attérve a vallásra, ennek a története is csak ott kezdődik, ahol a zsidó nemzeté, mert a zsidó vallás csak a zsidók államiságának a következménye, a szent könyveknek tehát a birodalom elfoglalása, illetőleg az állam megszervezése előtti időre vonatkozó adataik mind csak a monda-világból kerültek ki.

Minden ókori népnek szokása volt, hogy saját történetét az emberiség keletkezésével kezdte, a zsidóság is ennek a szokásnak hódolt, mikor történetét a-z emberiség teremtésével kezdi és a csodák-mondák birodalmán keresztül folytatja a jelenig. *A zsidóság az első emberpár teremtésére, bűnbeesésére, a vízözönre, a feltámadásra, a másvilágra, n Mózesre, ennek törvényeire stb. vonatkozó régi egyiptomi és babyloniai mondákat összekapkodva, eltulajdonítja és mint népükkel és istenükkel valóban megtörtént eseményt vagy cselekményt állítja be.*

Van-e egyáltalán valami eredeti, amit a zsidóságnak köszönhetünk? Van-e egyáltalán valami, amit a zsidóság nem másoktól vett át? – Nincs. Az egy istenség eszméjét, amit a zsidóság olyan büszkém vall a magáénak, egyrészt szintén az egyiptomiak és babyloniaiak tulajdona volt. még az istenség fogalmának a meghatározása is, hogy: „Isten az egy, a,z egyetlen, ő teremtett mindent és ő az egyetlen, föl nem lett teremtve, ki önmagától lett, önmagá-

tól keletkezelt.” stb. ezektől vették át, mert amikor Egyiptomból ki zavarták őket, ott 40 éve már az egyisteniség eszméje uralkodott. Másrészt pedig *a zsidó egyisteniség fogalma sem volt olyan, mint amilyennek ma szeretnék feltüntetni, mert a zsidóság Jehova alatt nagyon sok istent gondolt és képzelt. Eskünél, bár Jehova nevet használták, de pogány felfogás szerint a „Hét hatalmasra” is hivatkoztak.* Jeróbeám zsidó király mikor Jehovát fiatal bika alakjában mutatja be a zsidóságnak azzal, (hogy népét visszavezette ősei istenéhez, a zsidósáig kitörő örömmel fogadta, vagy amikor a midjanitáktól átvették a bálványimádási, Jehova mellett vagy alatt egész sereg pogány-istent imádtak. *Végül az angyalok és ördögök szerepe sincs tisztázva, melyek a pogány alacsonyabb rangú jó és rossz is Leleknek felelnek meg, ha más névvel is illetik őket.*

Magának az istenségnek az elképzelését, szerepét, működését is teljesen egyiptom-babyloniai mintára gondolták. (Minden jót istenük szeretetének és ragaszkodásának tulajdonítottak, minden rosszban pedig istenük haragját és bosszúját látták. A bűnt a babyloniaiak szerint ők is istenük ellen elkövetett vétségnek tekintették és a csapások ugyancsak az átvett felfogás szerint büntetésként érték az embereket és azok csak az istenség kiengesztelése után vonulnak el. Ennek megfelelően a zsidóság a Dávid király alatti pestist, az istenségnek a népszámlálás miatti haragjának tulajdonította. A két év eső (hiánykor pedig a zsidóság, istenét csak király utódjának a kiirtásával tudta kiengesztelni és eső-adásra bírni. Utólagos kelemetlenségek elkerülése végett, hogy mindenben már előre is istenük akarata szerint járjanak el. egyiptomi és babyloniai mintára a zsidóság is, minden fontosabb cselekmény, esemény és ütközet előtt jósok útján istenéhez fordult. Hogy a jóslat gyakran nem vált be, azon ők sem akadtak meg, mert ha a jóslat győzelmet ígért és mégis vereségeit szenvedtek, akkor a jóslat után feltétlenül valami olyant követtek el, amivel időközben istenüket megharagították, ha pedig >az ellenséggel szemben gyengéik voltak, akkor az istenség is egész biztosan haragudott és a jóslat is elvonulást parancsolt, de ha az ellenség ennek ellenére mégis megtámadta és szétverte őket akkor nem kellett utólagos magyarázat sem, mert ezt mindenki természetesen találta. A mennydörgés, villámlás, vihar ugyanolyan szerephez jut a zsidóság háborúiban, mint az egyiptomi és babyloniai népeknél. A zsidóság is a jóslattól függetlenül ezeket az istenség direkt beavatkozásának tekintette, ha az ellenség futott

akkor istenük segített, esetleg a jóslat is így szólt, vagy ha nem így szólt volna, akkor istenük a harc közben békélt meg, ha pedig az ellenség győzött, akkor istenük ellenük volt. – Minden ütközetbe a zsidóság is úgy vitte a vallási jelvényeit, mint bármelyik korábbi pogány nép; a frigy szekrény egy ilyen alkalommal jut a filiszteusok kezébe.

Az istenségre vonatkozó felfogásokon kívül a zsidóság átvette az egyiptomiaktól és babyloniaiaktól az emberi élet ne vonatkozó mindazon tanításokat is, melyekkel ma, mint eredeti tulajdonával dicsekedik. A babyloniaiak szerint a szülők tisztelete hosszú élettel jár; ezt a tanítást a zsidóság nemcsak magáévá tette, hanem ez még a tízparancsolatba is belekerült. Ugyancsak babyloniai eredetű felfogás az, amit a zsidóság is hirdetett, hogy a halál napja minden^kire nézve előre meg van állapítva. A halottak gyászolása, a ruha megszaggatása stb. a zsidóságnál szintén babyloniai mintára történik. A halhatalanság és a feltámadás eszméje pedig egyiptomi eredetű. Ugyancsak egyiptomi szokás az is, amit a zsidóság szintén átvett, hogy a főszentélybe csak a főpap léphet be, míg a zsidóságnak az a felfogása, hogy az új nap, az éj beálltával kezdődik, – babyloniai származású.

Nem ismerünk és nem tudunk egyetlen egy olyan eszmét, felfogást, elképzelést, szokást, tanítást vagy alkotásit, amely a zsidóktól és nem az egyiptomiaktól vagy babyloniaiaktól származott volna. *Minden tehát csak e két nép teremtő erejét és zsidóság tolvajságát és orr gazdaságát igazolja.*

Visszatérve e fejezet elejéhez, ismételjük, hogy a zsidónép és a zsidó vallás iránti kivételes tiszteletnek nincs semmi alapja, de nem is lehet, mert ha nincs az eredetinek: az egyiptomi és babyloniaiaknak, akkor annál kevésbé lehet az utánzásnak. Ha mi ugyanazon fogalmaknak, meghatározásoknak, történeteknek, törvényeknek nem tulajdonítunk értéket a szerzőnél, az egyiptomiaknál és babyloniaiaknál, akkor ugyancsak nagyképűség nélkül nem tulajdoníthatunk értéket a tolvajnál, a zsidóságnál sem. Ha az első emberpár bűnbeeséséről, a vízözönről, Szárgon király születéséről, Hammurabi törvényeiről stb. szóló feljegyzések csak mondák az egyiptomiaknál és babyloniaiaknál, – akkor csak mondák maradnak azok a zsidóságnál is. Ha Hammurabi törvényei csak olyan emberi törvények voltak Babyloniában, akkor csak azok maradnak a zsidóságnál is.

A tudatlanság, a naivság és a következtelenség vádja nélkül fcehát a zsidó népről és a zsidó vallásról senki sem lehet más véleményel és más tisztelettel, mint amilyennel van bármelyik másik ókori nép vagy vallása iránt.

Az elmondottakból tékát teljesen megismerjük a zsidó vallást, de nemcsak a zsidó vallásit; – hanem valamennyit.

A faj és a vallás jelentősége ma.

Az emberiséget nagyon sokféle csoportra oszthatjuk fel, mert a csoportosítás alapját képezheti vagy a nem, vagy a faj, vagy a vallás, vagy a foglalkozás, vagy a társadalom, vagy a műveltség, vagy az állampolgárság, vagy ezer más szempont.

A sokféle alapon történő felosztás közül bennünket csupán három érdekel. Mi az emberiséget külön vizsgáljuk és felosztjuk először faji, másodsor vallási, harmadsor állampolgársági szempontból.

Ha az emberiséget faji alapon csoportokra, az egyes csoportokat pedig alcsoportokra osztjuk, akkor azt tapasztaljuk, hogy az egyes csoportokba tartozók származása, külső és belső sajátosságai, szokásai, tulajdonságai stb. mind közösek, azonosak.

Az ember testének, koponyájának, arcának, szemének, szájának, orrának, fülének, végtagjainak az alakja, arányossága, mozgulatai; arcának és testének színe; hajának a színe, sűrűsége, göndörsége, vastagsága, agyának minden gondolata, felfogása, illetve ajkának minden szava, szívének minden érzése, mind, mind fájának arculói és bizonyítékai.

Fajiságának bélyegét mindenki magán viseli. Ezen nem segít sem az áttérés, sem a kitérés, sem a mellveregetés, sem a honosítás.

A fehér-, a sárga- és a feketebőrűeknek nem a vallásuk, nem az állampolgárságuk miatt különböző a színük, hanem a fajuk, a származásuk miatt.

A fajiság a közös származáson, a közös őseiktől való eredésén és a hosszas együttélésen, szóval vérségi köteléken alapszik. Az egyes fajúakat tehát az emberiség közt elképzelhető legszorosabb és egyedüli természetes kötelék, a vér, fűzi egybe, melyet az egyfajúaknak egymásközi házasság szülte újabb rokoni viszony még csak erősít. A kettős vérségi köteléken kívül még a hosszas együttélés következményei: a közös múlt, a közös nyelv, a közös sajátosságok, szokások, tulajdonságok, a közös vallás, a közös cél, a

közös eszme, a közös gyűlölet, a közös bosszú stb. azok, amelyek az egyfajúakat összetartják és elkülönítik, elválasztják a más fajúaktól.

Az egyes fajúak rendszerint egy-egy önálló, ú. n. politikai csoportot, szervezeteit, államot, nemzetet alkotnak vagy alkottak, Ha az egyes fajokat abból a szempontból vizsgáljuk, hogy alkotnak-e államot és abban az uralkodó fajt ők képezik-e vagy nem, – beszélünk ma nemzetről és nemzetiségről.

Egy-egy nemzetiség alatt tehát olyan egyfajúakat értünk, akik jelenleg önmaguk államot nem alkotnak, hanem csak más fajokkal együtt, vagy akiknek a fajuk bár államot alkot, de ők maguk nem abban, hanem más idegen államban élnek. Magyarországon a magyar volna az uralkodó faj, míg a többi, német, horvát, tót, szerb, francia stb. csak nemzetiség. Viszont a magyar faj ez ország kivételével máshol mindenütt szintén már csak nemzetiség. A nemzetiség szó tehát magában foglalja a természetrajza faj szó jelentését is és ezenkívül kifejezi a faj, illetőleg az egyén politikai, állami helyzetét és rangját is.

A fajok: az egyes nemzetek és nemzetiségek egymás elleni gyűlöletében és harcában nincs változás, nincs enyhülés, ma is minden ugyanaz, ami volt mindig. A mindenen áron való államalkotás, a terjeszkedés, a leigázás, a felszabadulás, a hegemonia, a gyűlölet és a bosszú, azok, melyek örökös harcot kívánnak.

A fajok egymás elleni harcában minden eszköz meg van engedve, az árulás, az eskü- és szerződésszegés, az öngyilkosság stb. Itt nincs humanizmus, nincs tisztesség, nincs becsület, mert amit elitői és megbélyegez az egyik, azt követendő példának állítja oda a másik. Kossuth, Rákóczi, Tököly az osztrákok szerint hűtlen, áruló lázadók, akiknek] akasztófa jár, szerintünk pedig a legnagyobb hazafiak, akik szobrot kapnak. Egyik oldalon kém, bérenc, gyilkos, a másik oldalon ünnepelet hős.

Az egyes fajok vagy nemzetek és nemzetiségek közt nincs szimpáthia, nincs barátság, nincs szövetség, csak egy cél: *pusztítani, ma veled őt, holnap ővele téged.* E cél érdekében történik minden, még ha látszólag békés célt is szolgálna, mert *amíg emberek és fajok léteznek, a gyűlölet és a harc meg nem szűnhet.* Ez a harc. mint egy átok (kíséri az emberiséget a keletkezésétől, a kipusztulásáig. Ez ellen nincs segítség és nincs orvosság.

A fajok történetében tehát nincs változás, ellenben a keresztény vallás keletkezésével, a vallás történelemben egy új korszak és egy egészen új irány kezdődik.

A keresztény vallás a régi meglévő vallások céljának éppen az ellenkezőjét szolgálta. Krisztusig az összes nemzeteik vallásainak a célja az volt, hogy az egyes nemzeteket mentői zártabbakká, egységesebbekké tegye és a gyűlöletet, a megvetést, a harcot állandóan szítsa a másikkal szemben. akiknek ugyanilyen célú saját nemzeti vallásuk volt. Szóval *a vallások Krisztusig mind, állandóan a faji gyűlöletet; a nacionalizmus és a sovinizmus tüzet élesztették.*

E nemzeti vallásokkal egyidőben, a keresztény vallás a szocialisták jelszavát, az internacionalizmust írta a zászlajára. Krisztus volt az internacionalizmus első hirdetője.

Amíg az ókorban az egyes vallások csak egyetlen egy fajt vagy nemzetet tudtak maguk alá vonni, mert az egyes vallások kizárólag csak egy-egy nemzet részére szóltak és így az egyes vallásokat kizárólag csakik¹ egy-egy nép vallhatta a magáénak, addig a keresztény vallást az összes¹ népek, nemzetek a magukénak vallhatják, inerte a keresztény vallás nem egy nép vagy nemzet részére szól, hanem az egész emberiség számára. A keresztény vallás nem abban szolgálja az internacionalizmust, hogy az egész emberiségnek közös tulajdonát képezheti, hanem a tanításában.

A keresztény vallás tanítása szerint ugyanis, mindanyian. mindenrevaló tekintet nélkül isten gyermekei vagyunk és mint testvéreknek, egymást szeretnünk és segítenünk kell. A keresztény vallás istene tehát nem, mint egy faj vagy nemzet legfőbb és kizárólagos királyaként jelentkezik, hanem fajra vagy nemzetiségüié való tekintet nélkül, mint az emberiség közös atyja szerepel.

A faji gyűlölet, a nacionalizmus és sovinizmus lángja ma is magasan lobog, de a tűz szításában a keresztény vallás részt nem vesz, sőt internacionalista tanításánál fogva a fők szerepére van hívatva. Igaz, hogy ez a fők rosszul működik, mert a keresztény vallásnak, a „testvérek” éppen úgy gyűlölik és pusztítják egymást, mint a más vallásúak. Ennek oka az, hogy *a faji érzés, a nacionalizmus, a sovinizmus sokkal erősebb, mint a keresztény vallás tanítása,* mert amíg azok az egyén belsejének jól megérlelt természet-szerű érzései, melyek ösztönszerűen, mint izzó gyűlölet, mint vad bosszú törnek ki, a más fajúakkal szemben, addig a vallás csak, mint követők nélkül maradt időszerűtlen pártprogram áll előttünk, melynek hangja éppen ilyenkor vész el, mert *a keresztény vallás terjesztői papok, de csak addig, amíg fajukról, nemzetükről és hazájukról nincs szó, mihelyt ezek érdeke forog σ kockán a papból patrióta lesz is kitör a természet által beléoltott faji érzés, a nacio-*

nalizmus, a sovinizmus és a tábori pap kereszt mellé kardot ragad és rohamra viszi híveit testvérei ellen és aki eddig azt hirdette, hogy ne ölj! – most maga öl.

A földön körülbelül 1500 millió ember él. Ennek több, mint a fele ma is pogány, azaz több istent imádó, tehát csak a kisebb rész egy istent imádó keresztény, zsidó, mohamedán stb. Ennek a kisebb résznek ismét csak kisebb része keresztény. Viszont a keresztény vallás még csak gyűjtő fogalom, mely még feloszlik több felekezetre, római katolikusokra, reformátusokra, stb.

Maga ez a megoszlás igen káros az egyes vallásokra, mert mindenik azt hirdeti, hogy csak ez az igazi, de hogy melyik az igazi, az a mai napig eldöntve nincs, bár úgy tűnik fel, mint ha a megértés e súlyos kérdés eldöntése helyett egy hallgatólagos egyez-
„, «éget létesített volna, melyben mindenik igazat nyert, azaz elismerésre talált az, hogy mindenik vallás igaz – a követőjével szemben, ı A jámbor hívőt nem zavarja az, hogy bár egyedüli igaz vallás csak egyetlen egy lehet, ennek ellenére mégis minden vallás magát az egyedüli igaznak hirdeti, sem az, hogy a másik vallás tévúton járó eretneknek nevezi a gondolkodó embert, azonban ez a megoldás nem elégíti ki, hanem mint mindenben, úgy itt is keresi az igazságot. Ha a vallások közt csak egy van, mely egyedül igaz, akkor felmerül az a kérdés, hogy a magát mind egyedüli igaznak hirdetők közül, melyik tényleg és valóban az.

Magából az egyes vallások tartalmából is felmerül ez a kérdés, mert az egyes vallások istene, hol egy, hol több, de mindenestre az egész világra kiterjedő hatalommal. Ha csak egy, akkor is az istenség története, rokonsága és tanítássá egészen más ennél és egészen más annál. A különböző, de mégis egy istent hirdető vallásoknál ismét találunk olyan hallgatólagos megoldás féléit, mely szerint az összes e vallások mind ugyanezen egy istent tisztelik. csak más formáiban. Hogy az istenség története, rokonsága és tanítása egészen más, az az ész rovására itt is figyelmen kívül marad. Te viszont az ész itt is kérde, hogyan lehet ugyanaz, ha egyezér különbözők, ha az egyik szerint az istennek van atyja, anyja ó- fia, a másik szerint nincs, nem is volt. A gondolkodó ész itt k két alternatív kérdést vet fel. Ha a különféle vallások istene egy és ugyanazon személy, akkor a róla szóló különböző tanítások, egy kivételével, tévesek, s ha ez így van, melyik az az egy, mely igaz és nem téves. Vagy ha az egyes vallásoknak az istenségről szóló más és más tanítását fogadjuk el, akkor az egyes vallások istene nem

lehet egy és ugyanazon isten, hanem minden vallás más és más isi én t hirdet és imád, sőt ezek közt találunk olyan istent is, akit a másik vallás szélhámosnak és kalandornak bélyegez.

Ma, azt a vallást követem, amelyik szélhámosnak tartja a másik istenét, akit kivégeztek, aki meghalt és aki nem létezik és mély sajnálkozással és lenézéssel vagyok az e vallásúakkal szemben. Holnap elhagyom a vallásomat és meggyőződésből áttérek éppen arra, melynek istenét tegnap még szélhámosnak: tartottam. Ma már ő az én legfőbb uram, teremtőm, istenem és mindenem. Holnapután pedig, mivel a kérdéses állást nem nyertem el vagy a vészes felhők elvonultak vissza térek régi vallásomra. Aki tegnap istenem volt, ma ismét csak szélhámos és kalandor elöltem. Ez R komédia kellő fényt vet az áttérés komolyságára.

Áttérni csak meggyőződésből lehetne. Az egyénnek előbb meg kell győződnie arról, hogy az a vallás, melyre áttérni kíván, az az egyedüli igaz vagy legalább is igazabb, mint amelyikről most áttérni kíván. Erre pedig nincs idő és alkalom, mert mindenik vallás tiltja a híveinek a más vallásnak tanításának, a tévtanoknak az olvasását és hallgatását, tehát az egyén nem tehet összehasonlítást és nem győződhet meg semmiről sem. Ha pedig valaki vallásának e (tiltó rendelkezésén túltenné magát és tanulmányozná az egyes vallásokat, – akkor végül meggyőződésből új vallásként csak a saját vallása mellett maradna meg, mert arról győződne meg, hogy a saját vallása az egyedüli igaz vallás.

Az egyes vallásoknak vagy azok tanításának a tartalma ké+ részire oszlik, az első rész a történeti, mely felöleli magának az istenségnek az élettörténetét és az istenséggel kapcsolatos mindazon fontosabb eseményeket és cselekményeket, melyek a második rész-
nél, mint szankció, mint forrás, mint keret szerepelnek. Természe-
tes, hogy az egyes vallásoknál e részben a legkülönfélébb olyan
csodálatos, olyan naiv, olyan meseszerű elbeszéléseket találunk,
melyeket elhinni egyedül csak azon vallás bigot és fanatikus hívője
képes. A második rész, a tulajdonképeni tanítói rész, mely magá-
ban foglalja az: illető vallás mindazon törvényeit, rendelkezéseit,
utasításait, melyek megszabják és előírják az egyén kötelességét és
amelyek betartása szükséges az e vallás szerinti élethez. A történeti
rész az egyes vallásoknál igen különböző és nagyon fantasztikus,
ellenben a második rész, az egyes vallásoknál hasonló, sőt azonos
Ezt a részt már nem a csapongó fantázia szülte, mint az elsőt,

hanem a józan ész. Ez a rész már nem meséket tartalmaz, melyeket csak való gyanánt kell elhinni, hanem helyes és józan imperatív rendelkezéseket, melyek már összhangban állanak minden állam törvényeivel is mert ez a rész, az elsővel ellentétben az egyéntől már aktív életet és pozitív cselekedetet kíván. Az egyén pedig csak az állami törvények szerint élhet és mihelyt azokkal szembe helyezkedik, az állam lecsap úgy a testesre, az egyénre, mint a felbujtóra, a vallásra, mert az állam erősebb, mint a vallás és így a vallásnak kell választania. az alkalmazkodás és a száműzetés közt. Minden vallás, minden államban csak azt taníthat, amit az illető állam megenged.

Ezek után feltehetjük már a kérdést, hogy mi a vallás? – Az anyagi vallás egy-egy istenség élettörténetének és törvényeinek a gyűjteménye, az alaki vallás pedig csak ragaszkodás és tisztelet bizonyos régi szokásokhoz. – Egy vallásnak pedig azok, akik jelenleg és véletlenül, esetleg szándékosan, ugyanazon vallásnak a névleges vagy tényleges tagjai. Egy-egy vallásnak összességét felekezetnek nevezzük.

Miután e meghatározásban minden egyes szó kérdésként tűnik fel, az egyes szavak jelentését sorra vesszük. Az első, melyen megakadunk, a jelenleg, miért jelenleg? azért, mert bárki, bármikor vallását elhagyhatja, újat választhat, akár tízszer is és végül visszatérhet bármelyik korábbi vallásához. A ki- és a belépés tekintetében, a vallások ma az egyén szempontjából olyanok, mint a pártok. A második szó. mely bővebb magyarázatra szorul, a véletlen, miért véletlen? azért, mert a kitérők, áttérők és a visszatérők kivételével mindenkinek a születésével kapcsolatos véletlen körülményektől függ, hogy milyen vallású lett és ismét a véletlen oka annak, hogy az egyén, a véletlen által szerzett vallása mellett akár közömbössége, akár ragaszkodása miatt kitart, vagy pedig olyan véletlen okok játszódtak közre, melyek miatt az egyén új vallást választott. Az utolsó két szó, mely megvilágítást kíván, az egyén névleges vagy tényleges tagsága. Az egyén vallásával szemben itt úgy áll, mint egy egyesülettel vagy párttal szemben. A tényleges tagság az, ha az egyén agilis, aktív, lelkes és meggyőződéses híve az eszmének. az egyesületnek, a vallásnak, akire mindig számítani lehet, névleges tag viszont az, aki akár véletlenül, akár szándékosan bár tagja a vallásnak, mint akár egy egyesületnek, de tagsága a közömbösségében vagy a vallás vagy az egyesület teljes megtagadásában merül

ki. Tényleges tagok tehát a jámbor, buzgó és fanatikus hívők, névlegesen pedig a közömbösek és a tagadók.

Ha az emberiségeit a vallás szempontjából alkarjuk csoportosítani, akkor ez nem úgy történik, mint mikor faji alapon végeztük, hogy az egyént egyszerűen kirívó faji sajátosságai alapján, megkérdezése nélkül, sőt tiltakozása ellenére is, abszolutisztikus módon egy-egy csoportba soroltuk, hanem itt az egyént udvariasan meg kell kérdeznünk, hogy jelenleg milyen vallásúnak méltóztatik lenni és figyelmeztetnünk kell, hogy tegnap nem tetszett-e kitérnie vagy áttérnie, amiről esetleg megfeledkezett.

Az egy-egy vallásúak csoportosítása tehát az egyén pusztá kijelentése alapján történik, mely kijelentés viszont egy kitérés aktussal bármikor módosítható. Amíg a fajiság szerinti hovatartozás az egyén akaratán kívül esik, amelyen változtatni lehetetlen, addig a vallás szerinti csoportosításnál, az egyén akarata szabhatja meg hovatartozását és ezt is bármikor megváltoztathatja, azaz máról holnapra vallást cserélhet. Amíg az egyfajúaknál a közös származás, a közös sajátosságok, szokások, tulajdonságok, a közös cél stK eltérhet étién kapcsot képeznek, addig az egy vallásúaknál semmiféle összetartást és semmiféle összetartó kapcsot nem találunk.

Az emberiség feloszlik egymást gyűlölő különböző nemzetségekre (fajokra), az egyes internacionalista tanítású vallásoknak viszont minden nemzetiségű éknél vannak híveik. Az egymás, gyűlölő különböző nemzetiségű, de egyvallású egyének közt lehet öszetartás? A legerősebb érzelemmel, a faji gyűlölettel szemben, a vallás képezhet legkisebb öszetartó kapcsot is? A katolikus német és a katolikus francia vagy a református magyar és a református oláh közt találunk: valami közösséget vagy szolidaritást?

Messze idegenben az egynemzetiségűek pl. két magyar, vagy két olasz öszzetalálkozva, a különböző vallásuk ellenére is határtalan örömet, testvéri szeretet szül. Messze idegenben vagy bárhol két ugyanazon vallású, de különböző nemzetiségű pl. egy katolikus magyar és egy katolikus oláh vagy egy református angol és egy református néger öszzetalálkozásakor, vallásnak közössége, azonosága mit szül? Mi történik ilyenkor? Egymás nyakába borulnak? – Nem, hanem annak ellenére, (hogy mind a kettő tudja, hogy egyvallásúak, hogy testvérek az Urban, mégis egyik a másikban csak az idegen fajt, a mindenre képe?? ellenséget látja.

A különböző fajúak közt tehát a vallás internacionális taní-

tása ellenőre is hatástalan marad, minden tanítása kárba vész és semmiféle kapcsolatot sem tud teremteni, mert az erősebb faji érzésen megtörik minden. Az egymemzetiségüeknél viszont a faji érzés már olyan erős, hogy a vallás, mint összetartó kapocs alig jöhet számításba, bőt ha figyelembe vesszük a faji érzéssel ellentétes internacionalis tanítását, említést sem érdemel. A vallás tehát a különböző nemzetiségüeknél az ellentétes és erősebb faji érzés miatt az egynemzetiségüeknél pedig internacionalista tanítása miatt, mint összetartó kapocs figyelembe nem vehető.

Elleniben az egy nemzetiségüeknél, mint szétválasztó, mint a szeparáció eszköze nagyobb szerepet játszik. Már maga az a tény, hogy az egységes fajt különböző vallási csoportokra osztja, rendkívül káros és sok civakodásra, sőt testvérharca vezet, másrészt pedig az, hogy az egyes vallásoknak $\wedge$ annak vallási alapon nyugvó intézetei, egyesületei, lapjai, könyvei, stb., melyek az egyént csak vallásának milyensége szempontjából ítélik meg és végül úgy ezek, mint az egyes vezetők gyakran többre becsülnek egy idegen fajú betért bárányt, mint száz régi birkát. Aztán az egyes vallások vezetőinek a féltékenysége, nagyravágyása is állandó pártoskodást és széthúzást támaszt.

Minden vallás csak jóra, szépre és nemesre „tanít” de a vallás miatt mégis vannak káros kirobbanások, melyek oka azonban ne in a vallás, hanem a lelketlen izgatás. Ennek következtében ma is vannak egyének, akik másokat csak azért gyűlölnek, mert azok más vallásnak. E gyűlölet azonban nem tévesztendő össze, a soha sem szűnő faji gyűlölettel. *Egyfajúak közt a vallás miatti gyűlölet minden jóságán alapot nélkülöz és semmivel sem magyarázható és semmivel sem menthető. Ellenben különböző fajúakkal szemben a vallás miatti gyűlölet érthető, meri ás nem más, mint helytelenül elnevezett faji gyűlölet.*

A keresztény és keresztény valláshoz hasonló internacionalis tanítású vallásokon kívül még a Krisztus előtti ókorból fentmaradt zsidó vallásról és a Krisztus után keletkezett *nacionális* vallásokról kell röviden megemlékeznünk.

A Krisztus előtti vallásokkal már részletesen foglalkoztunk és megállapítottuk, hogy kivétel nélkül exeluzív faji alapon épültek fel és ezek tanítása nem az általános abszolút közjó. amit mindenki, fajra való tekintet nélkül elismer, hanem csak a relatív jó, ami csak az illető faj vagy nemzet szempontjából jó. Az istenség fogalma is ezeknél egészen más, mint az internacionalis tanítása

vallásoknál, meri amíg ezeknél az istenség, mint az egész emberiség feledt ítélkező, igazságos bíró szerepel, addig azoknál csak az illotó fajnak vagy nemzetnek isteni mindenhatósággal felruházott királyaként jelentkezik, akiben a legmesszebbmenő és a legmerészebb nemzeti ábrándok, ideák, célok és eszmék egyesülnek. Ezek tulajdonképen nem is vallások, hanem egy-egy faj vagy nemzet nacionalizmusának és sovinizmusának a tanítása.

Ez ókori vallások közül egyedül csak a zsidó vallás maradt fenn, még pedig azért, mert bár jóval Krisztus előtt keletkezett, de erős faji exkluzivitásának a kivételével a más vallások rendszerének és felfogásának is nagyjából megfelel, helyesebben a mai vallások ennek az alapján épültek fel. illetőleg csak ebből keletkeztek és ezen kívül volt és van egy faj, e vallásnak a kizárólagos tulajdonosa, mely látva, hogy az összes új nacionalis és internacionalis vallások mind az övét utánozzák és módosítják, gondosan, mint féltett kincsét, megőrizte az eredetit, melyet egykor ő is az egyiptomiaktól és babyloniaiaktól tulajdonított el.

A Krisztus után keletkezet nacionalis vallások szintén exkluzívek, de nem abszolút exkluzívek, hogy csak ugyanazon fajból való születés útján lehet bejutni, mint az előbb említett zsidó vallásba, hanem ezek feltétele csak egy ilyen vallással bírő nemzethez való tartozás. Viszont ma egy-egy nemzetnek a legkülönbözőbb fajúak is tagjai lehetnek. A Krisztus előtti faji és a Krisztusi utáni nemzeti vallások közt a különbség az, hogy az előbbi szigorúan és tényleg csak egy fajnak a vallása, míg az utóbbi csak egy-egy nemzethez tartozók vallása. *Amaz egy régi vérbeli faj, emez egy mai jogi nemzet vallása.*

E két típussal, illetőleg csak a zsidó vallással kapcsolatban még a következő eltéréseket kell érintenünk. Ezeknél a felekezet és a faj, illetőleg a nemzet szó, azonos egységet jelent. A kitérésre mondottak is bizonyos változást szenvednek. E két fajta vallásra, más fajú, más nemzetbeli nem (térhet át, mert az első tanítása kizárólag egy faj, a másiké pedig egy nemzet részére szól. Ellenben e vallások követői más vallásra bár éppen úgy áttérhetnek, mint bármelyik harmadik vallású, de az aktus itt bizonyos következményekkel jár.

Ha az egyén elhagyja fájának a vallását, akkor formailag vagy külsően megtagadja fájának kultuszát és lebecsüli fájának tanítását, mert az isién kiválasztottjai közül kilép a tisztátalanok

közé. Ez a cselekedet látszólag tehát bizonyos visszatetszést szül, legalább is azok körében, akik erről tudomással bírnak, de a faji érzést, a faji szolidaritást legkevésbé sem csökkenti, mert a vér nem válhat vízzé.

A kitérő egyén szempontjából a kitérés sohasem meggyőződésből, sohasem a saját vallásának a megtartásából vagy lebecsüléséből, hanem mindig más, valami életbevágó gyakorlati célból történik. A kitérés tehát a cél, pl. az állás elnyerése érdekében, mint műlhatalan szükségszerű lépés merül fel. Ezt pedig nemcsak az egyén, hanem mindenki belátja. E belátásban pedig benne van a megbocsájtás is. Tehát a kitérés, a kitért és megtagadottak egymás iránti érzéseiben változást nem okoz. Kivételesen vannak olyanok, akik a kitértre egy ideig neheztelnek, de csak azért, mert ezek a célt esetleg nem tartották elég fontosnak és érdemesnek arra, hogy az egyén emiatt magát és fáját olyan lealacsonyító formaságoknak vesse alá, de a megbocsájtás itt sem késik soká.

Ha az egyén elhagyja fájának: vallását, akkor az őt fajához kötő ezer kapocs közül egynek a nevét, a címét (tagadhatatlanul megszünteti, anélkül azonban, hogy a név alatt értendő kapcsolatot a legkevésbé is érintené, mert a cím megszünése nem más, mint mikor valaki megfogadja, hogy ezután napilapokat nem olvas, hanem csak újságokat vagy hírlapokat és aztán olvassa ugyanazokat, amiket előbb, mert fájának a célja és vallásának a célja, egy, fájának vagy nemzetének a törvényei és vallásának a törvényei ugyanazok, nemzetének a hősei és a vallásának a hősei ugyanazok, nemzetének a királya és fájának vagy vallásának az istene ugyanaz.

Miután a vallási szót többet nem szabad kiejtenie, ezután tehát ugyanezt a könyvet, amelyiknél nem ügyelt arra, hogy faji vagy vallási szempontból vette a kezébe, de most annak elolvasása előtt kijelenti vagy felteszi magában, hogy csak a zsidó faj, a zsidó nemzet történetét vagy törvényeit fogja belőle olvasni és olvassa ugyanazt a szöveget, melyeit vallástörténet és a vallás törvényei gyanánt is kizárólag csak azt olvashat. Vagy akiket eddigi vallása ó^ nemzete hőseiként tisztelt, ezután ugyanezeket csak, mint fájának, nemzetének a hőseit tiszteli. Vagy azokat az eseményeket, melyeket eddig, mint zsidó vallású ünnepelt meg, ezután ezeken, mint nemzeti ünnepeken vesz részt. Ez elmondottak viszont szóról-szóra állnak arra az esetre is, ha a zsidóság nem a vallását, hanem a fajiságát, nemzetiségét tagadná meg.

Ha az egyén szülei vallását el is hagyja, azért szüleit, roko-

nait és őseit éppen úgy tisztelheti és szerelheti, mini az előtt, mert ugyanazon kötelékek fűzik szüleikhez, rokonaihoz és őseihez, mint annak előtte. Amint a vallás elhagyása a szülők, a rokonok és az ősök iránti őrzésiben és kapcsolatiban változást nem okoz éppen úgy nem okozhat a fajjal szemben sem, mert a faj csak tágabb értelemben vett vérbeli rokonság, melyben elsősorban éppen az egyén édes-szülei és édestestvérei foglalnak helyet. Miután a faji vallás elhagyása sem az egyén, sem fájának érzéseit és egymás közti viszonyukat nem érinti, azért volt hitfeleinek az érzéseit és egymás közti tényleges viszonyukat sem érintheti, mert az égvén, volt hitfeleivel, mint fajtestvér áll továbbra is szemben.

Amint az áttért zsidó nem tud szabadulni régi hitfeleitől, mert azok egyúttal édestestvérei is, éppen úgy nem tud beilleszkedni új hitfelei közé sem, mert ezek benne nem a velük azonos vallásút. hanem csak az idegen fajt, az ellenséget látják. Ennek oka az, hogy a válla közösség olyan csekély, hogy egyáltalán semmiféle összetartást, semmiféle szolidaritást nem szül, főképpen, ha faji érzéssel, faji gyűlölettel áll szemben. Már pedig a faji vallásról áttérők, fajiságuknak olyan rettenetes és kiáltó bélyegét viselik magukon, hogy a saját fajuk iránti szolidaritás és a más fajúak iránti gyűlölet, már a külsejükről le rí és ordít.

Igaz, hogy az internacionalista tanítású vallásoknak minden nép, minden faj tagja lehet ép tényleg a legkülönbözőbb fajúak ugyanazon vallás hívei és egymás mellett békében megférnek, mint ahogyan megférnek magában az államban, de a faji zsidó vallásról áttérők bizonyos mértékben kivételt képeznek, még pedig azért, mert mondhatnám, hogy egy nemzet keretén belül két faj egyéneinek egymás iránti faji gyűlölete, mint egy arányban áll a köztük levő faji különbségek nagyságával. A faji eltérék mentől szembe tűnőbb, annál hamarabb jelentkezik a gyűlölet és mentői nagyobb az eltérési, annál nagyobb a gyűlölet is. Már pedig azt mindenki elismeri, hogy a fehérbőrűek közül egyedül a zsidó faj, már külsőleg is a legelütöbbs, a legkirívóbb. *Amikor a zsidó fajnak pusztája megjelenése is kiváltja a faji érzést, a faji gyűlöletet, ami a más fajúakkal szemben esetleg nem következik be, mert a faji külső eltérés ezeknél jóval kisebb, ugyanakkor a zsidóságnak a fajiságá-Jioz való ragaszkodása, faji szolidaritása és a más fajúak iránti gyűlölete közismert, ideális és utolérhetetlen.*

Egy állam vagy nemzet keretén belül a különböző fajnak, ha ugyanazon vallást is követik, egymást gyűlölik, de amint

az egyesí fajok asszimilálódása, együttérzése nő, a gyűlölet úgy fogy. Az asszimilációs (hajlam és akarat minden egyes fajban meg van, kivéve a zsidót Az asszimilálódás minden idegenbe jutottnál be is következik, csak a zsidónál nem. Az idegen származású, német, horvát, tót, szerb stb. asszimiláltak olyan együttérzésekről, olyan hazafiságról adtak már bizonytságot, amit a zsidóság soha sem nyújthat. Egy állam, egy nemzet keretén belül tehát a különböző fajúak is megférnek egy-egy felekezetben, mint megférnek magában az államban, ha meg van bennük az asszimilációs hajlam és az együttérzés. Viszont a zsidóságnál közismert tények alapján asszimilációról és együttérzésről beszélni sem lehet, dót asszimiláció helyett ma is faji zárközöttségüket, faji sajtáságaikat, szokásaikat, tulajdonságaikat, faji összetartozásukat, faji szolidaritásukat és a más fajúak iránti gyűlöletet erősítik és fokozzák, mert eljön az idő, mikor Izrael újra nemzetté tömörülhet. A zsidó fajú tehát eltelik a saját faja iránti szolidaritással és a más fajok iránti gyűlölettel, *kényszerűségből* lép az idegen fajú, más vallásúak közé. Természetes, hogy amilyen gyűlölettel megy, ugyanolyan gyűlölettel fogadják.

Csoportosításunk harmadik alapja az állampolgárság.

Az államot kitevő egyének összességét nemzetnek és az összességet alkotó egyéneket, akik a legkülönbözőbb fajúak is lehetnek, állampolgároknak nevezük. Az a viszony, mely megszabja az egyén jogait és kötelességét az állammal szemben, az az állampolgárság, mely két módon szerezhető, vagy születés, vagy honosítás által. Amilyen állampolgársággal bírnak a szülők, eo ipso ugyan olyan állampolgárságot nyer az újszülött is. A honosítás is csak bizonyos formaságon, egy kérvény beadáson múlik, mert a belügy miniszter úr csodatevő hatalma minden jött-mentet pár pillanat alatt olyan magyarrá varázsolja, mint amilyen konzullá tette egykor Caligula a szamarát Azok, akik bár az államban élnek, de ott állampolgársággal nem bírnak, idegenek, azaz külföldiek.

Az állampolgárság elnyerése, tíz állam keretén belül a más fajúnak és a más vallásúnak is jogi egyenlőséget biztosít. *Ez a jogi egyenlőség azonban csak azt jelenti, hogy a más fajú, az uralkodó fajjal jogi szempontból elméletileg egy tekintet alá esik, mert bár a jog csak egyenlő jogú. egy féle állampolgárokat ismer, de a gyakorlat: az uralkodó faj szolidaritása, féltékenysége és bizalmatlansága, az összes államokban, Magyarország kivételével, anélkül, hogy erről egy szó is esne, kei féle állampolgári különböztet*

meg, egyik az uralkodó fajból származik, másik pedig az idegen származású, akiket az előbbieken minden olyan téren, hol nem kívánatosak, finoman, észrevétlenül mellőznek és kizárnak.

Minden állam, kivéve ismét csak Magyarországot, az állampolgárság megadásává] egyidejűleg elvárja és megköveteli, hogy az újonnan honosított az államnak, a nemzetnek békés, hasznos, s odaadó polgára legyen és mielőbb alkalmazkodjon az új haza szokásaihoz, erkölceihez és felfogásaihoz, azaz mielőbb asszimilálódjon és együttérezzen a nemzettel, mely új hazát adott neki. A zsidó faj kivételével, minden fajú. ha egyezer idegen államba azzal a céllal lép, hogy ott végleg megtelepszik és megszerzi annak állampolgárságát, akkor az asszimiláció, azaz együttézés, az összeházasodás hamarosan be is következik.

Az egyén állampolgárságát éppen olyan szabadon változtathatja, mint a vallását. Amint a valláscserélő lelhet vallásának komoly, buzgó, vagy közömbös híve, vagy tagadója, éppen úgy lehet! az állampolgárságot cserélő új hazájának hű, odaadó vagy közömbös polgára vagy árulója, mert úgy a vallás, mint az állampolgárság cseréje csak pusztá formáság, mely az egyén belsejére befolyással nem lehet. Amint a valláscsere sohasem meggyőződésből, hanem mindig, kivétel nélkül csak gyakorlati célból történik, ugyanez áll az állampolgárság cseréje is.

Ha az emberiséget állampolgárság szempontjából osztályozzuk, akkor az egyéneket éppen úgy meg kell kérdeznünk, mint a vallásnál tettük és itt is éppen úgy az egyén kijelentésére vagy irattaira vagyunk utalva, mint a vallásnál, mert sem a vallásnak, s m az állampolgárságnak nincsenek olyan ismertető jelei, mint a fajiságnak.

Az emberiséget fajok szerint, az egyiket a másiktól megkülönböztető tipikus sajátságokkal maga a természet osztja fel, melyem változtatni nem lehet. A vallási és állampolgársági alapon való felosztás mesterséges, mely az egyén pusztá kijelentésén vagy iratain alapszik, mely bármikor változtatható. Amíg a fajiság a legerősebb érzelemnek, a fajszolidaritásnak és a más fajúak iránti gyűlöletnek kiapadhatatlan bő forrása, mely mindent elönt. addig a vallás és az állampolgárság semmiféle szolidaritást vagy gyűlöletet nem szül, de nem is szülhet, mert ha egyfajúakról van szó, akkor a faji szolidaritás már olyan erős. hogy azt a vallás vagy állampolgárság azonossága nem fokozhatja, ha pedig különböző fajokról van szó,

akkor a gyűlölet már olyan határtalan, hogy azt a válla-, vagy az állampolgárság azonossága nem csökkentheti.

Gyakran két vagy több különböző fajú és egymást gyűlölő nemzet szövetségre lép egy vagy több más nemzet ellen. Ilyen esetben a szövetségesek közt a faji gyűlölet szünetel, ilyenkor helyette csak a féltékenység és a bizalmatlanság viraszt. Mihelyt azonban a célt elérték vagy a szövetség felbomlott, a gyűlölet azonnal lángra lobban. Az egyén is gyakran szövetkezik ellenségével, a közös ellenség ellen. Egy állam keretén belül, a befogadó uralkodó faj é* a végleges megtelepedési céllal bevándorló idegen fajú közt a gyűlölet szintén szünetel, ha az új honos igyekszik alkalmazkodni, asszimilálódni és együttérzéséről tesz tanúságot. Amíg a teljes asszimiláció be nem következik, sőt amíg a bevándorlás ténye vagy az egyén idegen származása ismert és feledésbe nem merült, addig vele szemben az uralkodó faj bizalmatlansága és féltékenysége fennáll, kivéve, ha az uralkodó fajjal való együttérzéséről olyan bizonyosságot tett, mely minden további óvatosságot feleslegessé tesz. Az állampolgárság azonossága, még ilyen esetben sem jogosít fel arra, hogy a bevándorló! idegen fajú, ugyanolyan jó magyarnak, németnek, szerbnek stb.-nek vallja magát, mint a befogadó tényleges magyar, német, szerb, stb., mert e szavak a jó jelzővel nemcsak patriotizmust, hanem elsősorban fajiságot fejeznek ki, már pedig a daxli kutya hiába kerül a komondor mellé, ugyan azon házigazdához, lehet belőle ugyan jó házőrző kutya, de komondor soha. Az ilyen idegen származású túlteheti az uralkodó fajút mindenben, lehet bókkaal nagyobb hazafi, sovíniszta, irredentista és minden, csak ugyanolyan jó magyar, német szerb, stb. nem.

A fajiság nem cím. melyről le lehet mondani és fel lehet venni, a fajiság nem jog. melyet az ember megszerezhet, elcserélhet és elveszithet, a fajiság nem párt, nem egyesület, nem vallás, nem állampolgárság, melyből as egyén ki- és beléphet, a fajiság nem elv, nem meggyőződés, melyet az egyén bármikor megváltoztathat, a fajiság nem szégyen, melyet az ember eltakar és eltagad. – A fajiság egy élő örök igazság, melyet megtagadni nem lehet, a fajiság az élő örök valóság, melytől szabadulni nem lehet, a fajiság egy élő örök tény, amellyel és amelyben élünk, a fajiság maga az egyén, még pedig testestül-lelkestül.

Az egyén megtagadhatja atyját, anyját, testvérét, őseit, istenét, hazáját és mindenét, megváltoztathatja életmódját, szokásait,

mindenéi, csak a származását, a származásának s tényét, a faját nem.

Asszimiláció esetén az uralkodó fajba való keveredés gyümölcse már illelhető az uralkodó faj nevével, bár a tiszta uralkodófajjal szemben ez is csak egy könnyű kevert fajt képez, de mivel tiszta faj egyáltalán nem létezik, a köznapi életben megállja a helyét, kivéve, ha zsidóról van szó. Az ilyen zsidókeverék azért képez kivételt, mert ha akár az apa, akár az anya is volt „tiszttalan” fajú, – az újszülött minden körülmények közt *tiszta* zsidó faji sajátosságokkal jön a világra, hiába keresztek akárhányszor is, azért benne mindenki csak tipikus zsidót fog látni, mert a zsidóságnál az atavizmus olyan erős, hogy egy csep vér még a huszadik generációnál is visszaüt az eredeti zsidó fajra, azaz, ha ez a zsidó keverék, ez a félig zsidó, úgy maga, mint sorozatos utódjai kizárólag csak más fajúakkal keserednek is, a huszadik generációban a zsidó faji sajátosságok mégis feltalálhatók lesznek. Természetrajzilag tehát még ekkor is csak mint kevert faj szerepel, ellenben az életben ennek a félig zsidónak az unokája, illetve dédunokája, az atavizmus ellenére nevezhető már más fajúnak, ha a zsidó fajúakkal szembeni rokonsága már olyan fokra redukálódott le, amit az emberek máj nem igen szoktak megtartani, mert fajiség bár származáson alapszik, de ha az egyén szülei, nagyszülei és egész rokonsága már egy újabb fajból merül ki, akkor az életben, ha zsidóról is van szó, éppen olyan joggal nevezhető már más fajúnak, mint bármelyik harmadik.

A faj, a vallás és az állampolgárság szerinti csoportosítások tárgyalását ezzel befejeztük. Hogy az első két fajta csoportosítással miért foglalkoztunk, az a korábban elmondottak után újabb indoklásra nem szorul, ellenben, hogy az emberiséget állampolgársági szempontból miért vizsgáltuk, erre pedig azonnal megfelelünk.

Caligula kedvenc számara jogilag ugyanolyan konzul volt mint a többi, mert ugyanaz a császár nevezte ki, melyik a többi. Ugyanezért minden bevándorolt, ha az állampolgári jogot megszerzte, ugyanolyan állampolgár jogilag, mint azon többi, akiknek állampolgársága ugyanazon törvényből folyik.

Állampolgársági szempontból tehát az emberiséget azért csoportosítottuk, hogy lovat adjunk azon bevándorolt idegenek alá, aúci k még nem asszimilálódtak vagy egyáltalán szándékukban sem volt, hogy ők is ugyanolyan magyar állampolgárok, mint mi, de nem ugyanolyan magyarok, mint mi.

Mielőtt áttérnénk a következő fejezetre, a faj és vallás jelentőségével kapcsolatban még egy-két ismétlésen kell túlesnünk.

A faj szó körülbelül azonos jelentésű az anyag szóval, a kettő közt a különbség csak az, hogy a faj szót csak élőlényekre, míg az anyag szót csak tárgyakra alkalmazzuk. Az élőlényeket ugyanis nem az anyagjuk, hanem fajuk szerint szoktuk megkülönböztetni. A faj szó tehát magában foglalja az anyag szót is, de ezenkívül magát az életet is, a faj szó tehát, hogy úgy mondjam élőanyagait jelent. Amint valamilyen tárgynak az anyagisága nem képezheti a vita tárgyát, hanem csak a milyensége, éppen úgy valamilyen élőlénynek a fajisága sem, hanem szintén csak a milyensége. Valamilyen (tárgynak vagy élőlénynek az anyagisága vagy fajisága éppen úgy nem lelhet kétséges, mint annak a létezése, mert a létezésnek egyedüli bizonyítéka éppen az anyagisága, a fajisága. Az életben mégis találkozunk olyan egyénnel, helyesebben egy olyan néppel, a zsidó néppel, mely a fajiságát, a létezését, az élőanyagiságát tagadja és találkozunk olyan naiv és hiszékeny egyénnel, akik ezt a szellemi állapotot elhiszik, annak ellenére, hogy naponta érintkeznek velük, de ez a naivság előbbi megállapításunk abszolút voltát nem érinti.

Valakinek a milyen fajisága ellenben már lehet kérdéses, mert ezt egyedül a származás ténye szabja meg, mely viszont sokszor többé-kevésbé teljesen ismeretlen és az egyéb tényekből levont következtetések pedig gyakran ingadozóak, de ha valakinek a származása ismeretes, akkor fajiságának a milyensége sem lehet kétséges.

A vallás szó egy feltevésnek, a természetfeletti lény létezésének az elismerését, a megvallását jelenti. A kérdés tárgyát tehát iti; is csak a milyenség képezheti, bár az egyén vallásos tulajdonsága sem a létezésből folyó olyan abszolút következmény, olyan abszolút tény, mint a fajiság, hanem csak az emberi ész által felvetett eszme melletti vagy elleni erős vagy gyenge, de kivétel nélküli állásfoglalás.

Amíg a fajiság magának az egyén létezésének a tényén alapzik, melyhez szó sem férhet, addig a vallás csak egy feltevésen, mely éppen úgy tagadható, mint hihető. A vallás gyakorlati jelentősége, ha erről itt egyáltalán lehet szólni, szintén csak a milyenségében nyilvánulhat.

A fajiság adott tény, hogy az egyén származott, ami nem vitatható, aminek külön gyakorlati jelentősége nem lehet, ellenben,

hogy milyen fajú szülőktől származott, illetőleg, hogy az egyén melyik fajhoz tartozik vitatható és hovatarozásának gyakorlati jelentősége van, mert az egy-egy fajúak vérségi köteléket, családost alkotnak, a köteléken belül állók egymással szemben testvérek, míg a kívül állókkal szemben pedig idegenek, ellenségek. Két vagy több egyén szempontjából tehát annyiban bír fontossággal, hogy egyfajúak vagy nem, amennyiben fontossággal bír az, hogy egymást szerető testvérek vagy egymást gyűlölő ellenségek. Ha egyfajúak, akkor testvérek, ha nem, akkor ellenségek: *Ebből kifolyólag, ha a zsidók velünk egyfajúak, akkor testvéreink, ha nem, akkor ellen ségeink.* Viszont, hogy a testvéri vagy az ellenséges viszony mire képes és ezek következményeit és jelentőségét már előzőleg kellőleg ismertettük.

A faj milyenségének és az egyén faji milyenségének gyakorlati jelentőségével szemben, a zsidó vallás kivételével, a vallások milyenségének és az egyén milyen vallásosságának *természetes* gyakorlati jelentősége nincs, éppen úgy, mint ahogyan nincs annak, hogy ki milyen – ugyanazon célú – egyesületnek, szövetségnek vagy pártnak a tagja. *Egyfajúak, testvérek kost nem is lehet annak gyakorlati jelentősége, hogy a véletlen folytán az istenségről szóló különböző vallások közül az egyik a katolikusoknál, a másik a reformátusoknál van nyilvántartva és ki hogyan tiszteli és imádja a természet urát, mint a hogyan nem lehet annak gyakorlati jelentősége, hogy ki hogyan tiszteli meghalt nagyatyja emlékéét, mert a vattás mindenkinek a magán ügye, belső, lelki életévek az egyéni meggyőződése.*

A vallási alapon nyugvó egyesületek, alapok, intézmények stb., hol az egyént csak vallásának milyensége szerint mérik, össze nem tévesztendők a vallás gyakorlati jelentőségével, mert ezek csak szokásos egyesületi vagy párt tagsági kedvezmények. Kivételken meg kell emlékeznünk, hogy a föld kerektségén van egy ország, hol nem az állam, hanem csak egyes polgárai az egyént csak vallási szemmel nézik és amint az katolikus, református, evangélikus vagy nem, az szerint választanak a testvér és az ellenség közt. Ez azonban ismét nem a vallás gyakorlati jelentőségének tulajdonítható hanem csak azok tudatlanságának és korlátolttságának vagy alávaló árulásának és nagyravágásának, akik őzt testvéreikkel szemben elkövetik.

Ezzel a faj és a vallás fogalmát és jelentőségét befejeztük. Az egyén faji milyensége jelenti tehát, hogy az illető testvérünk –

vagy ellenségünk, – vallásának a milyensége pedig csak azt jelenti, hogy ki-ki hogyan tiszteli nagyatyja emlékét.

A következő fejezetben tehát vizsgálat alá kell vennünk a zsidóságot, hogy faji egységet, azaz nemzetiséget vagy vallási egységet, azaz felekezetet alkotnak, mert ezen dől el, hogy a zsidóság édes jó testvéreink, avagy halálos ellenségeink.

Faj vagy felekezet?

Ismerve már e két szó jelentését, a zsidó nép és zsidó vallás történetét, e kérdésre banki minden további nélkül könnyen és helyesen megfelelhetne, de tekintettel a kérdés sokat vitatott voltára, újra részletesen kell vele foglalkoznunk, hogy mindenkinek a szeme előtt dönthessük el végérvényesen, hogy a zsidóság fajt vagy felekezetei képez.

Mielőtt a kérdés elbírálásához fognánk, szükséges azoknak a tényeknek az ismerete, melyek e kérdést felvetették és állandóan napirenden tartják. Első teendőnk tehát az lesz, hogy ezeket a tényeket összegyűjtve mindenkivel megismertetjük.

Azok a tények, melyek e kérdést napirendre tűzték, az a kölcsönös gyűlölet, utálat és megvetés, mellyel a zsidók és a nemzsidók egymás iránt viselkednek, mely ugyan korábban is meg volt, de talán nem olyan mértékben, mint ma.

A kölcsönös gyűlöleten, megvetésen és utálaton kívül sol? olyan elütő közös vonásokat, olyan közös sajátságokat találunk, melyek a kérdést naponta újra és újra aktuálissá teszik és amelyek mind! amellet? szólnak, hogy ez a kölcsönös gyűlölet, megvetés és utálat nem egy nézeteltérésnek, nem egy összetűzésnek, hanem éppen ezeknek a közös vonásoknak, ezeknek a közös sajátságoknak a következményei.

Ezek a közös vonások vagy sajátságok sorozatos okozati összefüggésben állanak egymással, azaz egyik közös sajátság rendszerint egy másik előző közös sajátság következménye.

E sajátságok közt megkülönböztetünk külsőket és belsőket. A zsidóság külső közös sajátsága a nem zsidókkal szemben elütf testi hasonlóságban nyilvánul, azaz a zsidót a pusztá külső megjelenése is elárulja és megkülönbözteti a nem zsidóktól.

Ezek az elütő kosos testi sajátságok a következők. Mindenekelőtt az a jellegzetes és közismert orr, düledt szem, csúcsos száj előre eső, vastag szájszéllal, szétálló fül, fekete-sárga, füstösszerű

arcszín, fekete, ritkábban vörös, sörteszerű, csomós, göndör haj. Ezek közül egy pár, leggyakrabban az a bizonyos orr, minden zsidónál könnyen felfedezhető, illetve szemünkbe ötlik. Ezenkívül a nőknél a kövérség, a kettős ajk, az alacsony termet, a szeplős bőr, férfiaknál a kopaszság, a sérv és mindkét neműeknél a testi bűz, a „h” hangzó szeretete, az orron keresztül való beszéd, a fog- és szembetegség elég gyakori.

Belső közös sajátságai: legelőször is a testi munkától való irtózás, a magas műveltség, az élet céljainak és titkának kizárólagos ismerete, az éleinek és az egészségnek o megbecsülése, az anyagiak iránti vad törtetés az általános jólét, a nagy vagyonosság, a tettlegességig terjedő bátorság és tettlegességnél kezdődő gyávaság, a felettséggel szembeni talpnyaló alázatosság, az alantasokkal szembeni gőgös lenézés, az éksszerrel és ruhával való büszkélkedés, a feltűnési viselkedés, az általános tisztátalanság, a házi és testi piszok, a nagy szorgalom, kitartás, türelem, bizonyos bűnökre való hajlam, stb.

E külső és belső sajátságokon kívül közös még a céljuk, eszméjük, felfogásuk, gondolkozásuk, elképzelésük és érzelmük.

Ezek a közös testi elváltozások, a közös sajátságok, a közös szokások, a közös tulajdonságok, a közös cél, a közös felfogások és a közös érzelmek volnának azok, melyekbe a nem zsidók minduntalan belebotlanak, melyek gyűlöletet és megvetést váltanak ki. melyek a zsidóságot egy elkülönített zárt egységgé teszik, mely egység befelé végtelen szolidaritásban, kifelé pedig határtalan gyűlöletben nyilvánul meg.

Most csak az a kérdés, hogy melyiknek, a fajnak vagy a valásnak a következményei ezek? – Anélkül, hogy e kérdésre megfelelnénk, áttérünk a további közös sajátságok felsorolására, melyekkel szembenéz eddigiek, mint azok következményei állanak s amelyek a nagy kérdésre is választ adnak.

A zsidóknak a származása is közös, azaz a zsidók egy szülőtől származtak, tehát testvérek, még pedig jó testvérek. Azonnal célnál leszünk, magyarázatot még csak a testvér szó kíván. A szó szorosabb értelmében csak a testvérek egyfajúak, mert csak ezek származnak egy és ugyanazon apától és anyádtól. A testvérekkel szemben mindenki már másfajú, természetes, hogy az egy fajúságot tágabb értelemben is lehet használni, sőt úgy az állat, mint a növényvilágban s az emberiségnél is egy-egy fajúaknak tekintik mindazokat, akik egy közös őstől származtak és idegen fajjal észrevehetően vagy kimutathatóan nem keveredtek.

A fajiság tehát éppen úgy, mint a testvériség közös származáson, közös őstől való eredésen alapszik, mégis azzal a különbséggel, hogy a fajiságot is magában foglaló testvériség szó szorosabb, a fajiság pedig tágabb kötelekei fejez ki, bár a testvériség szó is használható tágabb értelemben is.

Ezekelőre bocsájtása után megállapíthatjuk, hogy a zsidók. mivel közös őstől származtak és idegen fajjal nem keveredtek, ma is testvérek, azaz egyfajúak, egy fajt képeznek és mindazok a tények, melyek a kérdést felvetették, a fajiság rettenetes következményed.

A zsidók tehát egyfajúak és testvérek, mert ugyanazon apától és anyától származtak. A közös szülőktől való származás, következményei: a testvériség, a testi és lelki hasonlatosság. A testvériség következménye: a közös nevelkedés, az együttélés. Az együttélés következménye: a közös múlt, a közös sajátságok, szokások, tulajdonságok, a közös cél, a «közös» eszme. stb. Mindezek következménye pedig az elszigeteltség, a zártság, a szigorú exkluzívság és a szoros egység, mely befelé igazi testvéri szolidaritást, kifelé pedig csak izzó gyűlöletet szül.

Ellenőrző kísérletképen feltesszük, hogy ezek, a közös származás, a közös testi és lelki sajátságok, a közös érzelmek, stb. nem a zsidók fajiságának, hanem a zsidók vallásának a következményei.

Ha ezek a vallás következményei, akkor kell, hogy ezek a vallás elhagyásával megszűnjenek és annak kivételével megjelenjenek. Eddig sok ezer zsidó hagyta el őseinek a vallását, de a zsidó vallásnak tulajdonított következmények, a zsidó vallás elhagyásának és az új vallás ellenére is változatlanul megmaradtak, sőt az a bizonyos jellegzetes orr sem változott. Viszont voltak olyanok, akik áttértek a zsidó vallásra, de a változást ezek is hiába várták, még csak az orr-görbülés sem következett be.

A vallással való kísérletezés, mint látjuk, nevetséges és céltalan, de egy kérdést még megkockáztattunk. Az agár, a daxli, a komondor esi a dogg nevű kutyák közt észlelhető különbséget és az ugyanazon nevet viselők közti egy formaságot mi okozza, fajai: vagy a vallásuk?

A zsidók fajiságához szó sem férhet, a zsidó faji sajátságokat józan ésszel és komolyan senki sem tulajdoníthatja a vallásnak. Ha a zsidóságnak csak a származása volna más, akkor is minden fajjal szemben, egy újabb fajt képezne, mert minden egyes különböző származás már különböző fajokat szül, azaz a fajiság csak különböző származáson alapszik.

Természetes, hogy a különböző származás, mely különböző fajokat teremt, rendszerint különböző sajátságokkal jár, de ezeknek egy más faj sajátásaival való teljes megegyezése vagy ezek hiánya az önálló fajiság tényét nem érinti. A zsidóság fajisága viszont nemcsak a származás különbözőségének ismert tényén nyugszik, hanem ezenkívül, mint láttuk, a más népektől eltérő olyan jellegzetes közös sajátságokon, melyekkel csak igen kevés faj dicsekedhet és amelyeknek minden faj, a magyar is örülne, ha olyan tipikus faji sajátságokkal bírna, mint a zsidóság.

A zsidók mindig csak a maguk köréből házasodtak. Ennek következtében fajuk tisztaságát úgy megőrizték, mint soha egy más faj sem.

A zsidó fajiság kérdését ezzel befejeztük, áttérünk a vallás tárgyalására, mellyel nagyon gyorsan végzünk. A kérdés itt az, hogy a zsidó vallásnak képeznek-e felekezetet? – Miután minden ugyanazon vallásnak egy-egy felekezetet alkotnak, azért a zsidó vallásnak is egy felekezetet képeznek. Mivel e következtetésünket mindenki elismeri, vele bővebben foglalkoznunk felesleges.

Ezzel eljutottunk oda, ahhoz a ponthoz, hol nincs kitérés és nincs áttérés, hanem nyíltan és határozottan felelnünk kell a fejünk felett Damokles kardjaként lebegő végzetes kérdésre, hogy faj vagy felekezet?

Mind a kettő, faj is, meg felekezet is, azaz a zsidók nem csak egyfajúak és nemcsak szármásuk, múltjuk, sajátságaik, szokásaik, érzelmeik, eszméjük és céljuk közös, hanem a vallásuk is, tehát egy nemzetiséget és egy felekezetet alkotnak.

Ha bármely más népről, fajról vagy felekezetről és nem a zsidóságról volna szó, akkor a kérdést ezzel végleg befejeztük volna, de mivel azzal a zsidósággal állunk szemben, mely egy nyilvánvaló dolgot, a saját fajiságát és felekezetiiségét is kérdéssé teszi, el sem kezdtük és eddig csak nyitott kaput döngettünk, mert a zsidóság ugyanis mindent elismer, elismeri, hogy származásuk, múltjuk, sajátságaik, érzelmeik, eszméjük, stb. közös és a más népekkel szemben elütő, elismeri, hogy vallási felekezetet alkotnak, csak egyet nem, – nem ismeri el, hogy faji felekezetet, faji egységet, faji kültelekét, nemzetiséget képeznek.

A zsidóság egy része, sőt a nagyobb része fajiságának azokat a következményeit, melyek a mindennapi életben megnyilvánulnak, vallásuknak tulajdonítja, illetőleg a közös származás, a közös múlt stb. szülte szoros faji egységüket és szolidaritásukat

csak vallási egységnek és szolidaritásnak, a más fajok iránti gyűlöletüket, csak a más vallásúak gyűlöletének minősíti, azaz szerintük a zsidóság szó csak olyan gyűjtőfogalom és csak annyit jelent, mint pl. ti. a katolikusság, vagy reformátusság szó.

A zsidóság szerint a zsidóság tehát csak olyan erősségű és olyan zártságú egységet alkot, mint a más vallásúak. A zsidók szolidaritása, tehát csak olyan szolidaritás, mint a *más* azonos vallásúak szolidaritása, a zsidók és a nem zsidók kölcsönös gyűlölete tehát csak olyan, mint a különböző vallásnak kölcsönös gyűlölete.

Rettenetes helyzet előtt állunk, mert e csűrös-csavarással szemben nincs más fegyverünk, mint a tárgyilagos ész. Az ész szavát követve első állomás, hol megakadunk a faji egység, a faji kötelék, a faji szolidaritás tagadása, illetőleg a fajiság szülte egységnek, köteléknek és szolidaritásnak a vallás következményeként való beállítása.

Ma újra a csodák korát éljük, mert ismét van közönség, mely elhiszi, hogy egyik ténynek a következményét, a másik tény alá úgy be lehet állítani, mint a kis csikót a tehén alá; ma van közönség, mely elhiszi, hogy egyik okozat okai úgy lehet cserélni, mint az üzletnek a gazdáját. Ma vannak, akik a nagy természet maradandó, megváltozhatatlan alkotását, a faji, a testvéri, a vérségi ugyanazonosság szülte közös testi és lelki sajátságokat, egységet, szolidaritást, a gyarló ember létesítette mesterséges egyesületnek, a vallásnak tulajdonítják és vannak, akik ezt elhiszik.

Hárman vagyunk testvérek, mind a hármunk vallása ugyanaz. Milyen egységet, milyen köteléket alkotunk, testvérit vagy vallásit? – A zsidók testvérek, azaz egyfajúak és egyvallásúak. milyen egységet, milyen köteléket képeznek, fajit vagy vallásit? – A testvérek közt a testvériségen kívül lehet bármilyen más közösség, azonosság vagy összefüggés, de a legerősebb kapcsolatot csak a vérségi kötelék, a testvériség fejez ki, más szóval a testvériségen, a fajiságon kívül erősebb kötelék nem léteznek.

Ismerek öt zsidó testvért, akik egyfajúak, mert ugyanazon atyától és anyától származtak, ezek közül egy kitért, egy áttért, egy megtért, egy kikeresztelkedett és egy zsidó vallású maradt. Ez az öt zsidó együtt milyen egységet, milyen köteléket, milyen viszonyt alkothat, mikor vallásuk különböző?

A vegyes házasságoknál, hol fiúk az apa, a leányok az anya vallását követik, milyen viszonyban állanak egymással szemben az ugyanazon szülőktől származó utódok, mikor vallásuk különböző?

– Csak olyan testvéri viszonyban, mintha egy vallásúak volnának, mert a testvériségnek nem a közös vallás, hanem csak a közös vér, a közös származás az alapja. Ugyanígy vagyunk a zsidókkal is, lehetnek százféle vallásnak, de mivel származásuk közös, mivel ugyanazon atyától és anyától származnak, ugyanúgy édestestvérek és ugyanúgy egyfajúak, mint ősök, amilyen testvérek és egyfajúak voltak.

Ha a zsidóság szó is csak olyan gyűjtő fogalom, mint a katolikusság vagy reformátusság, akkor kell, hogy a zsidóság szó is a legkülönbözőbb származású, legkülönbözőbb sajtáságú fajokat, népeket és nemzetiségeket foglalja magába, úgy mint a másik kettő. De ehelyett mi látunk? Azt, hogy a zsidóság szó, mint gyűjtőfogalom csak egy olyan népet vagy tömeget foglal magába, amelyeknek nemcsak a vallása, hanem a származása, a múltja és a sajtáságai is közösek, azaz egy fajt. egy nemzetiséget.

Ugyanebből kifolyólag a zsidóság egysége és szolidaritása sem lehet csak olyan, mint a más egy állásúak egysége és szolidaritása, ment amíg a zsidóságnál ezek a legbujább forrásokból, a közös származásból, a közös múltból, a közös eszméből folynak, addig a különböző fajokhoz tartozó más vallásúaknál, úgy ezek a források, mint a belőlük fakadó egység és szolidaritás teljesen hiányzik, mert a különböző fajok, nemzetiségek és nemzetek kölcsönös gyűlölete mindent kiszárít és mindent feléget.

A magyar, cseh, oláh, német, francia, angol stb. katolikusok vagy reformátusok alkotnak egységet és szolidárisak egymással? Van ezek közt egyáltalán valami összetartás is, csak azért, mert a vallásuk közös? – Nincsen. – Hát hasonlítható akkor ezek egysége és szolidaritása az ugyanebben az országokban ől ő úgynevezett magyar, cseh, oláh, német, francia és angol zsidók egységéhez és szolidaritásához?

Ha egy katolikust vagy reformátust az egyik országban megpofoznak vagy megvernek, a katolikusok vagy reformátusok úgy belföldön, mint külföldön, ugyanúgy fognak siránkozni és jajgatni, mint a zsidóik szoktak? – Az oláhok vagy csehek kifosztanak, kirabolnak és meggyilkolnak egy katolikus *magyart*, kik fogják sajnálni éy gyászolni, az egész világ katolikusai, vagy csak a magyarság, vallásra való tekintet nélkül?

Mindezekből a hasonlatokból és példáikból csak az tűnik ki, hogy mindig csak a faj és sohasem a vallás szólal meg. Csak a faj-

nak vannak érzelmei. A faj egy érzékeny lélek, mely örül, mely sír, mely nevei, mely gyűlöl és soha nem feled.

A zsidó vallás, mint egy megrögzött orrgazda csak bitorolja a zsidó fajiság kincsét és mint egy szélhámos bitorolja a fajiság alkotásainak a diócsőségét.

Ha a föld összes államaiban élő zsidóság máról-holnapra áttérne a legkülönbözőbb vallásokra, akkor ezzel megszűnt létezni az a vallás, mely a zsidóság egységének és szolidaritásának nevet, címet adott, anélkül azonban, hogy a zsidóság egységét, összetartásait és szolidaritását a legkevésbé is csökkentené, most csak az a kérdés, hogy az eddigi *vallási* (kötelék, *vallási* egység) helyett, a zsidóság ezután milyen *nevű* köteléket, milyen *nevű* egységet fog alkotni?

Meghalt a bitorló, aki a mester alkotásait szignálta, de az örökéletű mester, a faj és ennek maradandó alkotásai, az egység ée a szolidaritás tovább élnek és működnek, de milyen néven?

Betiltanak egy lapot, mire az címet, nevet változtat és ugyanazon szerkesztőséggel megjelenik tovább. A földön élő zsidóság tehát, ha vallását elhagyja és ezzel megszünteti azt a címet, méh összességüknek nevet adott, akkor nem kell más, mint a betiltott lapnál, csak „egy új cím, talán „Ábrahám Szövetség”, vagy a „Tiszta Klubja” vagy „Anonim Egylet” és ennek en block tagja lesz mindazon zsidó édestestvér, aki előbb a „Zsidó Felekezet” tagja volt. Hazánkban az utolsó években nagyon sok zsidó, főként férfi győződött meg más vallások igazabb voltáról és hagyta el ősei hitét. Milyen köteléket, milyen egységet alkotnak ezek a megtértek, az át nem tért szüleikkel, testvéreikkel, rokonaikkal és a ki nem tért égetsz zsidósággal együtt?

A katolikus vallású zsidók, a református vallású zsidók, az unitárius vallású zsidók és a zsidó vallású zsidók milyen köteléket, milyen egységet képviselnek, mikor különböző felekezetekhez tartoznak?

Ha a zsidóság gyűlölete azonos a más vallásúak egymás iránti gyűlöletével, akkor kell, hogy a más vallásúak a zsidósággal szemben is ilyen gyűlölettel viseltessenek. A más vallásúak pedig egymás iránt csak azért, mert a vallásuk különböző, gyűlölettel nincsenek, kivéve a zsidót, akikkel szemben a más vallásúak olyan gyűlölettel viseltetnek, mint egyik faj szokott a másikkal szemben.

A kikeresztelkedett zsidó is úgy gyűlöl a zsidó vallásúakat, mint egyik faj szokta a másik fajt? – A zsidó vallásúak, a kitért

zsidóval szemben is olyan gyűlölettel vannak, mint a többi más vallásúakkal?

E kérdések és hasonlatok tehát arról győztek meg bennünket, hogy a zsidóság egysége, nem az egy vallásnak, nem az egy felekezetének, hanem az egyfajának egysége, a zsidóság szolidaritása nem az egy felekezetnek, hanem az egyfajának szolidaritása, a zsidóság és a más vallásnak kölcsönös gyűlölete, nem a különböző vallásnak, hanem a különböző fajának gyűlölete, éppen ezért a zsidóság vallásával történhet bármi, e változás a zsidóság egységére, szolidaritására és gyűlöletére semmiféle kihatással nem lehet.

Végző megállapításunk tehát az, hogy a tipikus testi és lelki sajátságokkal, szokásokkal és tulajdonságaikkal megáldott legtisztább fajok egyike, a zsidófaj ma is tényleges és egységes faji, nemzeti életet él és az egységes és szolidáris faj, fajiságának az elhallgatása mellett éppen olyan joggal nevezhető csak egy felekezetnek és úgy alkotnak ezek csak egy felekezetet, mint ahogyan öt egy vallású édestestvér csak egy felekezetet képez, mint ahogyan ezek testvériségük elhallgatása mellett csak egy vallásúak.

A zsidóság tagadásával szemben az elmondottak ál-apján leszögezzük tehát, hogy a zsidóság nem csak egyfajú, nem csak egy fajt képez, hanem vallási néven tényleges faji, nemzeti életei él, felekezet címen tényleges faji egységes, nemzetiséget alkot.

Ez összefoglalásunk után végleges válaszra feltesszük a kérdést. – A zsidóság egy önálló fajt Λ egy csak felekezetet képez?

A más népektől elütő, közös külső és belső sajátságokkal, szokásokkal, tulajdonságokkal, közös származással, közös múlttal, közös céllal, közös eszmével és közös érzelmekkel bíró zsidóság nem csak egy fajt képez, hanem vallási néven tényleges faji, nemzeti életet él, felekezet címen tényleges exkluzív faji, nemzeti egységet, testvéri köteleket alkot, mely befelé irigyelt szolidaritásban, kifelé pedig olthatatlan gyűlöletben nyilvánul meg. Miután a zsidó faj csak a zsidó fajnak szóló saját kizárólagos vallással is bír, a más vallásúakkal szemben, (ha csak vallásról van szó) a zsidóság szintén egy felekezetet is képez, ennek a felekezetet alkotásnak azonban éppen úgy mint a többinek, gyakorlati jelentősége nincsen.

A nagy kérdés ezzel a válasszal befejezést nyert. Kivan ősi-rágunk azonban még egy újabb kérdést vett fel. Miért fontos, hogy a zsidóság fajt vagy felekezetet alkot, illetőleg mi a különbség abban, hogy a zsidóság egysége, szolidaritása és gyűlölete fajiságá-

nak vagy vallásának következménye és a zsidóság miatt tagadja fajiságát?

Bár az előző fejezet e kérdésre pontos feleletet ad, még pedig az, hogy ha a zsidók velünk egyfajúak, akkor testvéreink, ha nem, akkor ellenségeink. E dilemán már túl vagyunk, mert tudjuk, hogy a zsidóság egy önálló faj, velünk nem egyfajúak. tehát ellenségeink, de itt még a következőket jegyeztük meg.

A zsidó birodalom bukása után, a zsidóság isten országát, a szentföldet elhagyja és elszéled a világ minden tája i elé. Az egyes államok, melyek a jövevény zsidókat befogadták éppen olyan exkluzívek voltak, mint amilyen volt maga a zsidó állam is és tártkarok helyett bizony csak úgy fogadták őket, mint az éjjeli szállás miatt bezorgetett ismeretlen utast. A befogadó államok nem kérdezték soha sem azt, hogy faj vagy felekezet, hanem megelégedtek azzal, hogy azt tudták, látták és tapasztalták, hogy nem közülük valók, hanem idegenek és ennek megfelelően bántak velük. A bizalmatlanság úgy látszik nem volt indokolatlan, mert ti közmondás, hogy adj a tótnak szállást, kiver a házból, mindemig bekövetkezett, illetőleg a vendégek, a zsidók úgy viselkedtek, hogy a házigazdák, a befogadó államok védekezése mindenütt pogrombán tört ki. Európában, a barbár Magyarország kivételével, nincsen több olyan állam, hol a zsidóságot ezrivel ne gyilkolták volna, lehet hogy Magyarországon a zsidók mindig szépen viselkedtek vagy e barbár félvadak a zsidóságot isten-csapásának tekintették, mely ellen nem mertek úgy védekezni, mint a művelt spanyol, francia, angol, olasz, stb. nemzetek.

Az egyes államok ma is- exkluzívek és ma is faji alapon állanak. A zsidóság ma is olyan idegen, ma is olyan vendég, mint mikor bevándorolt.

Ma újra a fajok rettenetes harcát él jak. Az emberek ezreit és ezreit mellőzik, kizárják, kiutasítják, csak azért, mert más fajú, más nemzetiségű. Az emberek milliói és milliói pusztulnak el csak azért mert más fajúak. öreget, fiatal, férfit és nőt megfosztanak vagyonától, életétől, csak azért, mert más fajú.

Természetes, hogy o, mindenütt idegen és mindenütt más fajok közt élő zsidóság igyekszik kifelé azt a fajiságát tagadni, mely mellőzést, kizárást, kiutasítást von maga után és amely magától értetődő gyűlölettel jár és veszélyes viszont gyűlölettel találkozhat. Ennek következtében a zsidóság a faji szól nem ismeri és ha valaki bormelyik zsidót megkerüli, hogy milyen fajú, melyik fajhoz tartozik,

akkor egyenes válasz helyett, Magyarországon így felel: „Én jó magyarnak érzem magamat” Németországban németnek, Erdélyben oláhnak, stb., minden zsidó magát mindig olyannak érzi, mint amilyen országban lakik.

Ez az érzésen alapuló, fajiságot helyettesítő zsidó találmány az élet- és vagyonmentés terén megbecsülhetetlen, mert ha pl. a magyarra egy bosszúálló hódító tör, ki rabol és gyilkol, akkor a zsidó nem érzi magát jó – magyarnak. Ennek a találmánynak csak egy hibája van, más fajú, más nemzetiségű nem használhatja, csak isten választott népe.

Minden másfajú, magyar, német, horvát, francia, ha hazáját el is hagyja és bárhol telepedik is meg, csak magyar, neonét, horvát, francia marad. Ezzel szemben akárhány olyan zsidó van, aki volt jó lengyel, jó német, jó spanyol, illetőleg jó érezte magát, mint lengyel, mint német, mint spanyol és most jól érzi magát, mint magyar. Nagy szerencse ha az ember nemcsak a vallását, hanem a fajtát, nemzetiségét is úgy változtathatja, mint a ruháját.

Ugyancsak számtalan olyan zsidó édestestvért találunk, akik közül az egyik magyar, a másik oláh, a harmadik cseh, a negyedik német, az ötödik szerb. Egy és ugyanazon apától és anyától hogyan származhatnak ilyen különböző fajú vagy nemzetiségű utódok? Az állatvilágban isi ugyanazon daxli apától és daxli anyától származhatnak vegyesen daxli, komondor, agár, dög, farkas, stb.? – Nem. Ilyen csodák csak isten választott népével történhetnek meg, illetőleg ilyen csodákat a mai művelt kornak természetes dolgok gyanánt csak a zsidóság tud beállítani.

Az érzésen alapuló zsidó találmányú fajiság ilyen és ehhez hasonló lehetetlenségeket szül. E komikus helyzet tarthatatlanságát maga a zsidóság is látja, de mivel a saját fajiságának a tagadásával és az érzésen, a mellveregetésen alapuló fajisággal ennél nagyobb eredményt elérni még sem lehet, azért a zsidóság a többi fajok és nemzetiségek közti sima elhelyezkedését természetes úton is igyekszik biztosítani

Az egyedüli természetes út az asszimiláció, de mivel a zsidóságnak eszéágában sincs asszimilálódni, azért a bevándorolt zsidóság a befogadó fajokat igyekszik az internacionalizmus útján magához hasonlóan hazátlanná és fajtlanná tenni.

Az internacionalizmus ugyanis nem ismer fajt és nem ismer hazát. Nincs faj, nincs haza.

Ha nincs faj, akkor nincs idegen faj, nincs bevándorolt faj,

nincs gyűlölt faj és nincs zsidó faj, hanem mindannyian a zsidókkal együtt fajt ál an ok vagyunk.

Ha nincs haza, akkor nincs magyarok hazája, nincs németek hazája, nincsen zsidók hazája, hanem mindannyian a zsidókkal együtt hazátlanok vagyunk.

Ha nincs faj, akkor a fajtalan világban, a fajiságot egyedül a zsidó vallásnak őrzik meg.

Ha nincs haza, akkor a zsidóság mindenütt otthon lesz.

Az internacionalizmus, mint látjuk, nemcsak azt a kérdést oldaná meg, hogy faj vagy felekezet, hanem magát az egész zsidó kérdést is, csak hogy az internaonalizmussal is úgy vagyunk, mint a kommunizmussal, hogy csak azok követelik a vagyon felosztást akiknek nincs. Már pedig a zsidóság kivételével fajisággal és hazával mindenki bír. Ennek következtében az internacionalizmusnak csak azok a hívei, akik fajtalanok és hazátlanok, azaz a zsidók és az általuk félrevezetett azon tudatlanok, akik ezzel elveszítenék faj testvéreiket és ezek szeretetét, azt a szeretetet, mely megosztaná velük mindenét, de amelyet éppen ez az ellenséges mozgalom tart béklyói-ban és tehetetlenségre kárhoztat és elveszítenék azt a hazát, hol ezeket mindenkor feltalálnák. – Ezzel szemben, a zsidóság kivételével mit nyernének? – Semmit! – Ellenben a zsidóság elérné azt, hogy nincsenek országok nincsenek fajok, nincsenek zárt egységek, hanem volna csak egyetlen egy ország, melyben éppen csak a zsidóság találna hazára és amelyben vallási cím alatt csak egyedid a zsidóság alkotna zárt egységet és melyben egyedül a zsidóság képviselné a fajt és amelyben a zsidóság képezné az uralkodó fajt.

Ugyanakkor, amikor a zsidóság fajiságát megtagadja és az internacionalizmus útján hadat üzen mások fajisága és hazája ellen, rreg kell emlékeznünk a cionistákról is.

A halálos ellenségek közt is találunk olyanokat, akik nem a barátság, nem a testvériség álarca alatt közelednek felénk és orvul támadnak reánk, hanem nyíltan és szembe kijelentik, hogy ellenségek. Az ilyen tiszteletreméltó ellenfeleink közé tartoznak a cionisták.

A cionisták a zsidóság azon részét képezik, akik éppen olyan bátran és büszkén kijelentik, hogy zsidó fajúak, zsidó nemzetiségűek és azok is akarnak maradni, amíg eljön az idő, mikor nemzeti ábrándjuk megvalósul, mint amilyen bátran és busákén valljuk mi magunkat magyaroknak.

A nem cionista zsidók éppen olyan jól tudják, látják és érzik.

hogy zsidó a fajuk, zsidó a nemzetiségük, mint a cionista testvéreik és éppen olyan büszkék is erre, mint a cionisták, de ők, tekintettel, hogy a zsidóság mindenütt idegen fajok, ellenségek közt él, gyakorlati célból nem ismerik el, sőt még cionista testvéreiket is elítélik, de csak látszólag, a nagy közönség kedvéért.

Amikor a cionisták elismerik, hogy származásuk, múltjuk, sajtáságaik, érzelmeik, stb. közös, azaz testvérek, egy fajt, egy nemzetiséget képeznek, ugyanakkor tudják azt is, hogy a nagy természet alkotása folytán, akaraton kívül, amiről nem tehetnek, --minden más fajjal szemben nem testvérek, hanem idegenek, azaz ellenségek.

A zsidóság szempontjából, gyakorlati célból, hogy melyik hasznosabb, a cionisták, vagy a nem cionisták felfogása, azt nehéz volna eldönteni. A cionisták kijelentése, csak az akaraton kívül eső ellenségnek elismerése, ellenben a nem cionisták tagadása, közismert tényeknek, az ellenségességnek, a kölcsönös gyűlöletnek, a ravasz és céltudatos, mások félrevezetésére és kihasználására épített tagadása.. Tekintettel a mai naiv és hiszékeny korra, már csak azért is, mivel a zsidóság egy ilyen közismert abszolút tényt komolyan tagadhat is mások ezzel komolyan foglalkoznak, a zsidóság szempontjából a nem cionisták felfogása, a fajiság tagadása gyakorlati célból előnyösebb.

A cionistákat sokan, mint a zsidók fajiságának egyik bizonyítékát szokták felhozni, mi ezt nem tesszük, bár tagadhatatlan, hogy a cionisták kijelentése, a zsidók fajiságának az elismerése, de az iszont a faji milyenség nem beismerésen vagy kijelentésen alapszik, hanem a származás milyenségének a tényén, mely éppen a zsidóságnál pozitív módon is megállapítható és amelye korábban mi már végérvényesen meg is állapítottunk.

A zsidók fajiságának természetes következménye, hogy minden zsidó cionista, még akkor is, ha véletlenül cionista igazolványa nem is volna, vagy ha a cionistákat kifelé el is ítélné, mert ez a nagy közönségnek szóló külső cionizmus nem más, mint a zsidók fajiságának a kérdésében, a tagadás vagy az elismerés közül mindig a kedvezőbbnek a gyakorlati értékesítése.

Az elismerésnek és a tagadásnak megfelelően két fajta zsidókérdés van. Egyik az, mikor maga a zsidóság állítja, mások meg tagadják, hogy zsidókérdés volna, mikor a zsidóság helyzete mások helyzetéhez képest rendkívül súlyos, amikor a zsidóság egyenjogúsításért küzd, vagy a nemzetiségek kisebbségi jogát követelheti, amikor tényleg jogilag is idegeneknek, zsidó fajúaknak, zsidó nemzetisé-

gűeknek tekintik őket és amikor maga a zsidóság is kénytelen ezt elismerni. – A másik fajta zsidókérdés pedig az, mikor mások állítják, a zsidóság pedig tagadja, hogy zsidókérdés volna, amikor a zsidóság helyzete mások helyzetéhez képest rendkívül fényes, amikor mások már beleegyeznének a zsidóságnak csak az egyenjogúsításába és szívesen megadnák a zsidóságnak a polgári vagy nemzetiségek kisebbségi jogát, de a zsidóságnak már nem kell, mert több van neki, mint a most adományozni szándékozó másoknak, mikor a zsidóság nem ismeri el, hanem tagadja idegen fajiságát és nemzetiségét.

Ha van, vagy volt az elnyomott zsidóságnak panasza, akkor ugyancsak van a zsidóság által elnyomott másoknak is, az előbbi az elnyomott zsidók kérdése, emez pedig az elnyomó zsidók kérdése. *Ha a zsidóság szerint ma nincs zsidókérdés, és csak azt jelenti, hogy a ma már mindenütt polgári jogot nyert zsidóságnak nagyon jól megy a sorsa, és panaszra nincs oka, ellenben, hogy másoknak panasza van vagy nincs, ennek elbírálására a zsidóság legkevesébbé sem hivatott, mert ha valakit meg szurkainak és kirabolnak, akkor nem a rabló, nem a szurkáló állapítja meg, hogy a sebesültnek van-e panasza, fájdalma, hanem maga az áldozat; már pedig ma az egész világ tele van panasszal és gyűlölettel a zsidósággal szemben, ami kétségtelenül amellett bizonyít, hogy van rendezendő zsidókérdés, még pedig az elnyomó zsidók kérdése.*

Ha a zsidóságnak jól megy a sorsa, akkor szerintük nincs zsidókérdés és nincs cionizmus, kivéve, ha csak nagyon jó nem megy a sorsuk, ha ellenben ajkuk panaszra nyílt, akkor szerintük van zsidókérdés és van cionizmus. Tehát a cionizmus is – ismételjük – csak eszköz, mely a zsidóság helyzetének a javítását szolgálja és amely mellett az egyén még éppen olyan jó magyarnak, németnek, franciának, stb.-nek is érezheti magát, mint amilyen lelkes híve és harcosa lehet az internacionalizmusnak is.

Ezek után visszatérve arra a korábbi végérvényes megállapításunkra, mely ellen a zsidóság kézzel-lábbal tiltakozik és amely ellen a zsidóság nemcsak direkt, hanem az internacionalizmus útján indirekt is harcol, hogy a zsidóság egy önálló fajt, egy nemzetiséget képez és vallási címen tényleges faji, nemzetiségi életet él és kihirdetjük azt az ítéletet, melyet ezek után csak várni lehet, hogy a zsidóknak tehát nemcsak a vallásuk, hanem a fajuk is zsidó, tehát velünk nem egyfajúak, nem testvéreink, hanem idegenek, azaz ellenségcink.

A zsidóság és a magyarság.

A magyarság a honfoglalás után hamarosan közelebről megismerkedik azzal a zsidósággal, amelyet távolabbról már régen ismert. Az idegen fajú papok által félrevezetett „szent” királyaink ugyanis szívesen láttak minden idegen fajú bevándorlót és őket, mint „vendégeket” fogadták.

A magyarságnak e vendégek közül a zsidósággal korán meggyűlt a baja és már első királyaink különféle rendeletekkel védik a magyarságot a zsidósággal szemben.

Nem keressük az okot, csupán csak azt állapítjuk meg, hogy a magyarság és a zsidóság már ekkor is szemben állott egymással és már ekkor is volt zsidókérdés.

Ezer év előtt, mikor a zsidóság a magyarság kapuján, mint vendég bezorgetett és bebocsájtást kért, a zsidóság és a magyarság, mint két faj állott egymással szemben, mert más volt a zsidóság származása, múltja és sajátsága és egészen más volt a magyarságé, Ezek a különbségek már a két faj külsején is kifejezésre jutottak és- ezek a mai napon is változatlanul mind fennállanak. *Ennek oka pedig kizárólag a zsidóságban rejlik, mert a zsidóság beolvadását semmi más nem gátolta, mint egyedül a zsidóságnak a fajiságához való rendületlen ragaszkodása.*

Amíg az összes vendégek, a zsidóság kivételével, új otthonukat, új hazájuknak tekintették, addig a zsidóság új állomás helyét csak olyan kikötőnek tekintette, hol megpihenve, erőt gyűjtve és megrakodva, folytathatja útját a nagy cél felé.

A vendégek, a zsidóság kivételével, idők folyamán teljesen egybeforrnak a magyarsággal. Ellenben *a zsidóság ezer év alatt és ezer év után ugyanazon zsidó maradt, ami volt ezer év előtt.* Ezer év után pedig nem a zsidóság, hanem a magyarság adta fel a fajiságát. Miután a hegy nem ment Mohamedhez, hát Mohamed ment a hegyhez. A magyarság ugyanis kimondta – pénzért vagy ingyen, hogy az ezer éven át bevándorolt és megtűrt zsidóság, mivel nem

akart a magyarságba beolvadni, hozzásimulni, szóval nem akart magyar lenni, hát ezután mégis annak *tekinti*. Ha a zsidóság a magyarságba beolvadt volna, úgy mint a többi idegen fajok, akkor erre az ú. n. emancipációra nincs szükség.

Ez a ceremónia vagy emancipáció nem más, mint mikor az apa így szól a fiához: „Miatán nem javultál meg, ezután rosszaságot ellenére is jófiúnak tekintlek és minden jóban részesítlek”.

A zsidóság egyenjogúsítása bár minden országban megtörtént, de Magyarország kivételével, az egyenjogúság *csak papíron van meg*, illetőleg az egyes országokban az uralkodó fajúak szolidaritásán és ezeknek a más fajúak iránti bizalmatlanságán és gyűlöletén a zsidóság egyenjogúsága megtörik.

Az egyes államokban, amint a zsidóság csendben, minden hangoztatás nélkül, sértetlenül és merevül megőrizte a fajiságát és amilyen idegen maradt, éppen olyan csendben, éppen olyan idegennek *tekinti* és éppen olyan idegenül bánnak velük mások, anélkül, hogy erről egyetlen egy szó is esne.

A faji szolidaritás és a más fajok iránti gyűlölet, amint meg van a zsidóságban, éppen úgy, ha nem is olyan mértékben, de meg van a más fajokban is. Ez a szolidaritás és ez a gyűlölet az, mely mindenütt szó nélkül előnyben részesíti a fajtestvért és mellőzi az idegent, Ezek azok, melyek hiányzanak a magyarság jó részéből.

Magyarország és a magyar faj mindig és minden tekintetben kivétel.

Ezt a szerencsétlen kivétele- helyzetet Magyarország és a magyarság elsősorban annak köszönheti, hogy az idegen mindig kedvesebb volt, mint a magyar. Először jöttek az idegen papok, akik többre becsültek egy jött-ment idegen fajú katolikust vagy zsidót, mint egy pogány magyart, aztán jöttek és ugyanúgy tettek az idegen származású királyok, végül valamennyin túltettek az ellenséges királyok, akik a magyarság ellenségeit tízezzel telepítették a magyarság nyakába. A tetvekkel telt barom megrázta a testét, de a férgekétől szabadulni nem tudott.

Tatárjárás, törökdúlás, szabadságharcok, Arad Kufstein, Új-épület, Szelepcsényi, Haynau és az egyéni nagyravágyás voltak azok, melyek a magyarságot tízezzel pusztították a bevándorolt idegenek nagy örömeire, a magyarság pedig „Vitam et sanguinem” hörgéssel napról-napra fogyott.

A harmadik ok pedig maga a magyarság, a magyarságnak n keresztény erkölcsökben, az isteni türelemben, a Krisztusi szeretet-

ben, a mindennapi öngyilkos megbocsátásában az a gazdag lelke, amivel csak kevés barom bír. *A magyarság kifosztói, árulói, gyilkosai, a magyarságnak mind keresztény erkölcsöt, mind türelmet, megbocsájtást és szeretet hirdetnek és az ezer sebből vérző szegény magyar nem csak, hogy megbocsájt, hanem még áldásra is emeli kesét, mert úgy tanították – ellenségei.*

Magyarország és a magyar faj kivételes helyzete ott kezdődik, hogy a magyar fajban nincs olyan szolidaritás, olyan összetartás, olyan együttérzés, mint a más fajokban és ennek következtében a zsidóság hódításainak semmi sem állta útját és a zsidóság olyan hatalmas területeket és olyan fontos állásokat vett birtokba, melyek kérdéssé teszik a magyar fajnak a honfoglalás útján szerzett jogait és amelyek joggal felvethetik azt a kérdést, hogy melyik az uralkodó faj, a zsidó vagy a magyar?

A következőkben tehát felsoroljuk mindazokat a közismert tényeket, melyek kérdéssé teszik a magyarság helyzetét, amelyek mind a zsidóság győzelmét igazolják és amelyek aktuálissá teszik a magyar-zsidókérdést.

A magyarság legfájóbb sebe. a zsidóságnak a magyarság rovására való aránytalan nagy hódítása és térfoglalása a gazdasági életben, azoknak a gazdasági váraknak, erődöknek és hídfőknek, a gyűlölt ellenbég által való bevetele és elfoglalása, melyek az egész gazdasági helyzet fölött való korlátlan uralmat biztosítják.

Magyarország lakosságának az ötszázaléka, „azaz egy huszad része zsidó. Ha a zsidóság megoszlása arányos és egyenletes, akkor az életben, az élet minden egyes megnyilvánulásában, főként az egyes foglalkozási ágaikban, hivatalokban, állásokban, szegények, gazdagok, bűnözők, stb. közt minden huszadik ember és mindennek, gyáraknak, vállalatoknak, bankoknak, házaknak, földeknek, stb. a huszad része zsidóé volna.

A gazdasági várak, erődök és hídfők: a gyárak, a kereskedelmi és ipari vállalatok és a bankok. Ezeknek pedig nemcsak egy huszad része, hanem amint köztudomású, több mint a fele zsidó kezekben van.

A másik vérző seb, a korlátlan jövedelmet biztosító orvosi, ügyvédi, mémöki, (kereskedői, ügynöki, stb. pályák megszállása. Ezeknek is nem az egy huszad része, hanem több mint a fele zsidó.

A harmadik égő seb, amit a (köznyelv úgy fejez ki, hogy egy sem dolgozik, hanem mindannyi csak „urizál”, azaz, hogy a gyári, ipari, mezőgazdasági és bányamunkások közt az ötszázalék zsidót

nem lehet felfedezni, itt nem mondhatjuk, hogy több mint a fele zsidó, hanem legfeljebb azt, hogy csak egy ezred részük zsidó, mert a többi elment gyárosnak, bankárnak, ügyvédnek, orvosnak, stb.

A negyedik súlyos seb, a nagy vagyonságuk, az a kincsekben gazdag zsákmány, amit a magyarságtól szereztek. A félmillió zsidó nálunk több vagyonnal bír, mint öt millió magyar, a grófok és papok kivételével.

Az ötödik mérges seb, ami az Erger-Berger-féle elégikus népdalban is gyakran hangzik fel, a zsidóság nagy „hajlama” bizonyos bűnökre.

Ezek a sebek egy szüntelen támadásnak és a védelem teljes hiányának a következményei. Ezek a sebek a zsidóság támadásainak és hódításainak a gyümölcsei. Ezek a sebek egy állandó harcról, kél faj, a zsidóság és a magyarság küzdelméről tesznek bizonyosságot.

A fajok egymás elleni rettenetes harcáról, melyben minden eszköz meg van engedve, már szólottunk. Ilyen harcban áll a zsidóság a magyarsággal is.

A zsidó- és a magyarfaj harca már ezer éve folyik és mihelyt az egyik, akár a zsidó, akár a magyar kipusztul, a harc azonnal véget ér. Addig azonban, amíg ez bekövetkezik, két főj, két halálos ellenség áll egymással szemben.

Ennek a tudata érthetővé tesz előttünk mindent, mert bevilágít a két nép legföltettebb titkaiba, érzelmeibe és megmagyarázza azokat a tényeket, melyek e tudat ismerete nélkül, ma még egészen má-s beállításban és egészen más ok következményei gyanánt szerepelnek.

Ebből a szempontból és ilyen szemüvegen át kell tehát vizsgálnunk a zsidóság és a magyarság küzdelmét.

A magyarság ötödik sébével, a zsidóság bűnöző hajlamával kezdjük, mert az előzők, főként a nagy vagyonságuk, részben ennek a következményei.

A zsidóságnak a bűnre, a csalásra, a sikkasztásra, árdragításra, hamisításra stb. való nagy (hajlamáról egyedül csak az érdekelt és elfogult magyarság szempontjából beszélhetünk, mert egészen más elbírálás alá esik ez a zsidóságnál és a tárgyilagos harmadiknál.

A háború alatt az ellenséges felek célja: egymást kölcsönösen gyengíteni, pusztítani, – de a kárvallott fél a pusztítás jogosságát soha sem ismeri el, hanem mindig megbélyegzi. Amíg az egyik oldalon védtelen városok bombázásáról vagy ártatlan gyermekek, aggok,

nők barbár legyilkolásáról siránkoznak, addig a másik oldalon, mint fényes hadi tettet ünneplik. Ha fordul a kocka, akkor akik előbb győzelmi ünnepélyt tartottak, most halotti tort ülnek és siránkoznak. Galád, hitvány, alávaló cselekedet az egyik oldalon és bátor, vitéz, önfeláldozó tett, a másik oldalon.

Így vagyunk a zsidóság és a magyarság harcában elkövetett minden cselekedettel is. Amelyik tett az egyik oldalon csalás, sikasztás, alávaló, hitvány cselekedet, az a másik oldalon egy irigyelt jó üzlet, követendő példa, dicséretre méltó kiválóság, okos és ügyes tett, mely a velejáró haszonnal önmaga jutalmaz is.

Miután az elfogultságnak még a látszatát is kerülni óhajtom, előbb tehát a magyarságot leplezem le és csak aztán térek vissza a zsidósághoz.

Sok esetben hallottam ezt: „Becsaptam a zsidót”. A dicsekvő ezt olyan örömmel, olyan büszkeséggel mondotta, mihez hasonlót nem találok. A zsidónak a becsapása, megrövidítése, kijátszása, mellőzése, megverése. minden magyarban felér a legnagyobb ellenig felett aratott győzelem örömeivel.

Ismételnem kell, hogy minden magyarban, még az ú. n. zsidóbarátokban is, sőt azokban is, akik kifelé látszólag elítélik és megbélyegzik a gyűlölködést, a mikor úgy „magunk közt vagyunk”, kítör a közös öröm. Amikor az oláh, lengyel, orosz vagy osztrák pogrom heccekről hírek érkeznek, vagy egy-egy ismertebb pőr zsidóját elítélik vagy a zsidóságot bármilyen nagyobb anyagi vagy erkölcsi károsodás éri, az örömtűz kigyúl minden magyar ajkán és a legfanatikusabb keresztény is megfélekedezik az isten képmásáról, a zsidó testvérről és egyik éppen olyan örömmel újságolja tovább, mint a másik.

Sok ezer és ezer eset igazolja, de mégis lehet, hogy a magyarság közül ezt többen tagadni fogják és magukat a zsidóság előtt kivételnek mutatják be. Az, aki magát magyarnak nevezi és a zsidósággal szolidáris, az nem kivétel, hanem vagy zsidó, vagy képmutató vagy tényleg kivétel, de akkor áruló, fájának, testvéreinek és szüleinek az árulója, mert az egy-egy fajisággal vele jár a nagy természet törvénye szerint az ugyanazon fajnak szeretete és a más fajnak gyűlölete.

A magyarság leleplezését ezzel befejeztük, visszatérünk a zsidósághoz.

Ott hagytuk el, hogy ugyanazon cselekmény a magyarság

szempontjából csalás, sikkasztás, ellenben a zsidóságnál jó üzlet, követendő példa.

Amíg a szerencsés elismeri és eldicsekszik, hogy becsapta a zsidót, addig a zsidónál a gój becsapása olyan természetes és megszokott, hogy említésre sem érdemes. A ló hivatása, hogy kocsit húzzon, a tehéné, hogy tejet adjon, a gójé, hogy a zsidók becsapják. Amikor a zsidó a gójjal üzletet kötött, fölösleges elbeszélnie, hogy becsapta, mert ez éppen olyan természetes és magától értetődő, mint hogy a vett fejős tehén tejet ad. A zsidó különben sem ismeri el, hogy becsapta a gójt, a zsidó még nem csapott be soha senkit, csak jó üzleteket csinált.

A zsidóság és a magyarság, mint általában a fajok, egymást közprédának tekintik. Lelkiismeret pedig más fajokkal, főként ellenséges fajokkal szemben nem létezik. *Az ellenséges gyűlölt fajjal szemben az ember nem tud elkövetni olyan tettet, hogy lelkiismeret-furdalást érezzen vagy tettéből legalább is bünt lásson,*

A faji gyűlölet szülte lelkiismereti szabadság abszolút korlátlan, mely aztán jogot és ösztönzést ad mindenre.

Egyedüli fék, egyedüli korlát, a büntető-törvénykönyv, de ki alkotta ezt is? – Maga a gyűlölt faj. Ez is tehát ellenséges alkotás, ellenséges akadály. A cél tehát itt is ugyanaz, ha lehet enyhíteni, módosítani, ha nem, akkor kijátszani, megkerülni és kibújni.

Ha véletlenül egy zsidó elbotlik az akadályban és lecsap rá az „igazságszolgáltatás” keze, akkor, mint egy elesett hőst, faja megsiratja, meggyászolja, ő nem halt meg. ő nem csalt, ő részünkre tovább él és tovább is tisztességes.

A zsidó faj a büntetett előéletű zsidó büntettségét nem is tekinthi diffamálónak. Sőt, mint egy megsebesült vagy hadifogságból hazatért bajtársat vesznek körül.

Az imént felsoroltak az okai annak, hogy a sikkasztóknak, csalóknak, árdrágítóknak, hamisítóknak, stb.-nek nem az öt száza léka, hanem több mint a fele zsidó.

A zsidóságnak a bűnösök közt ilyen nagy számban való részvétele mutatja azt az utat, mely a zsidóság meggazdagodásához és aránytalan nagy vagyonosságához vezetett. Tisztességes úton, becsületes munkával, máról-holnapra milliárdokat szerezni nem is lehet.

Ha egy zsidó és egy magyar ugyanazon feltételek mellett indul az életben, akkor a zsidó rövid idő alatt meggazdagodik, a magyar pedig tönkre megy.

Miért?

Azért mert a magyart először korlátozzák a törvények, a rendeletek, a tisztesség és a bee süléi, másodsor pedig a magyarral együtt osztoznak az elért eredményben a különféle adók és illetékek, harmadszor a magyar olyanokkal áll szemben, olyanokkal áll üzleti összekötésben, akiket semmi sem korlátoz és akiket a másik becsapása vezet. Ilyen körülmények közt természetes, nem érhet el olyan eredményt, mint a zsidó, akit üzleteiben semmi sem korlátoz, sőt, akit P z abszolút korlátlan lelkiismeret mindenre ösztönöz, aki az elért eredményben senkivel sem osztozik és végül olyanokkal áll szemben, akik mindezt nem tudják és akiket minden köt.

Természetes, hogy ezek következtében mindazokat a tevékenységeket, melyeket a magyar erkölcstelennek, bűnnek tart, a zsidó mind csak jó üzletnek minősíti.

Az ú. n. keresztny vállalatok mind csak tengödnek, de mihelyt zsdót állítanak be, a haldokló vállalkozásból virágzó élet lesz.

Miért?

Mert, amit most szabad Jupiternek, azt nem volt szabad az ökömek.

A sok ezer és ezer fajta jó „üzlet” közül csak egyet említünk fel.

A zsidó szállítást ígér, az előleget vagy az egész árt felvette, aztán vagy külföldre utazik, vagy nevet és lakást változtat, vagy tényleg szállít, de az átvevő megbízottját megvesztegetve vagy kevesebbet vagy rosszabbat. Ennek fordítottja, az, mikor a gój hitelre leszállította vagy átadta már az árút. Ebben az esetben jönnek azok a szokásos kifogások ezrei, melyek egyedüli célja a fizetés elhúzása és csökkentése, a zsidó szállításoknál ezek tényleg felmerülnek s a zsidók ezt pénzzel szokták elsimítani. Ha a gój végre enged is, a zsidó mégsem fizet, hanem az ügy csak perre kerül, mert a per a mai konstruktív igazságszolgáltatás mellett is, a legjobb esetben is egy évig feltétlen elhúzódik. A zsidó tehát egyrészt pénzhez jutott, másrészt ezt a pénzt megszázszorozza és végül ettől egészen függetlenül, de ehhez egészen hasonlóan, pénz nélkül csinál még ezer ilyen jó üzletet.

Ha pedig a jó üzlet lebonyolítása akadályba ütközne, akkor jön a közmondás: „Pénzzel mindent el lehet intézni. És ha véletlenül ennek ellenére az ügy mégis a bírósághoz kerülne, akkor ott is a közmondás igazságáról igyekeznek előbb meggyőződni, mert a helyes elv az, hogy inkább, ha kell a felét is leadom, semhogy az egész elveszen és még esetleg le is csukjanak.

Ilyen felfogással, ilyen módszerekkel és ilyen eszközökkel kerül

lebonyolításra a zsidóság minden üzlete. Ez a zsidó meggazdagodásnak a titka és ez az, amihez a gójnak nincs „érzéke”.

Az üzleti érzék itt tehát nem más, mint határtalan önzés, melyet nem korlátoz semmi és amely mindenben üzletet lát és mindenképp hasznot csinál.

A magyarság ilyen „érzéssel” nem is lehet megáldva, mert egyfajúak, testvérek közt, a testvéri viszony ilyenét meg nem enged, bár kivételek, mint mindenütt, úgy itt is vannak, de általánosságban *egymás rendszeres és céltudatos megrövidítése és becsapása csak el-lenséges fajok közt szokásos és természetes.*

A zsidóság meggazdagodásának másik oka, a magyarság első három sebe: a zsidóságnak az életben való rendkívüli előnyös elhelyezkedése. A zsidóság csak olyan pályákat foglalt el és csak olyan foglalkozásokat űz, melyek már természetüknél fogva egyrészt korlátlan jövedelmeit nyújtanak, másrészt pedig alkalmat adnak, hol a zsidóság a más fajúakkal szemben, minden korlátozástól függetlenül teljesen szabadon és igazán eredményesen működhet.

Ellenben azokon a foglalkozási ágakon, hol olcsó napszám, vagy kevés bér mellett kora reggeltől, késő estig testi, főként erős vagy veszélyes testi munkát kell kifejtetni, zsidót nem találunk. Ki is látott zsidót a mezőgazdaságban a forró nyárban kapálni, kaszálni vagy a zord hidegben az erdőn fát vágni, fát hordani? vagy ki látott zsidót a bányákban az örökös rettegésben szénét vagy ércet fejteni? vagy ki látott raktárakban, kikötőkben, malmokban zsidót zsákot hordani? De ki is látott győzelmes hódítókat, megszállókat kapálni, kaszálni, zsákolni?

A tatárjárást, a török dülást, az osztrák igát és ezek gyászos következményeit mindenki ismeri, ellenben a zsidó jármot és ennek következményeit, melyeket ma is nyögünk, a maga egészében, kevesen ismerik. Első feladatunk lesz tehát ezek összegyűjtése, megismertetése és összehasonlítása a tatár–török–osztrák uralommal és ezek következményeivel.

A hódítók és megszállók célja mindig egy, az ellenséget meg-alázni, megtörni és életben, erőben, vagyonban, hírnévben úgy megrövidíteni, megfosztani, hogy abból a maguk részére is mentői több hasznot húzzanak.

Ezt láttuk nemcsak a mi, hanem minden mást meghódítónál és megszállónál és ezt látjuk a magyarságot leigázott, hódító és megszálló zsidóságnál is.

A különbség az első három ellenségünk, a tatár–török–osz-

trák és a zsidó közt csak az, hogy a zsidó nem mint ellenség, hanem mint jóbarát vagy „testvér” hódít, zsákmányol és pusztít. – Igaz, hogy 1541-ben a törökök is, mint jóbarátok szállták meg Budát és igaz, hogy az osztrákok is, mint szövetségesek, vagy mint gyámunk végezték ki a magyarság ezreit és, mint adót hordtak el mindenünket, de végeredményben egyik olyan ellenségünk volt, mint a másik.

E különbségnek a következménye azonban még is az. hogy a hódítás, a barátság, vagy az ugyanazon magyarság hangoztatása mellett titokban, zajtalan eszközökkel, álnok módon történik és így a hódítás és a zsákmányolás ténye és eredménye kevésbé szembetűnő.

A zsidóság tehát, mint titkos ellenség, anélkül, hogy hódító szerepét és hódításainak az eredményét elismerné, ugyanolyan vérét és kizsákmányoló uralom alatt tartja a magyarságot, mint tartatta korábban akár a török, vagy osztrák és a magyarság éppen úgy nyögd ezek igáját, mint nyögte a „török vagy az osztrák igát.

Látszólag és névleg van egy szuverenitást gyakorló nemzetgyűlésünk, mely azonban a magyarság védelmére törvényeket nem hozhat és ha mégis hozna, úgy azok a zsidóság retorziója nélkül végre nem hajthatók.

Ez a hely az, hol a zsidóság eb megbízottjaik, magyarságuk hangoztatása mellett az ország, a nemzet érdekében felelősségre vonják és megbélyegzik az igazi magyarságot, mert a zsidósággal szemben más céljai vannak és a zsidósággal szemben védekezni mer. Ez a hely az az „Akademie”, hol a két faj harcának, a zsidó áldozatai és zsidó veszteségei, mint a nemzet, mint haza nagy áldozatai és veszteségei lesznek elparentálva. Ez a hely az a bíróság, hol a zsidóság a magyarságnak kegyetlenül a fejére olvassa bűnösségét és hazaárulását. Itt lesznek nevetségessé téve a nemzeti célok és itt törnek le a nemzeti mozgalmak. Végül a zsidó illetékesek innen irányítják és innen ügyelnek arra, hogy a magyar faj mindenkor csak az egyenjogú zsidó *vallásúakkal* és sohasem a gyűlölt zsidó *fajúakkal* álljon szembe.

Ugyanezeket a célokat szolgálja az ú. n. magyar sajtó is.

A sajtónak legnagyobb része zsidó kezekben van. A fővárosi napilapokból, 13 zsidó.

A sajtó, mint a közvélemény összesége (?) helyesel vagy elítél, megbélyegez vagy megdicsér, megír vagy elhallgat mindent. A céltudatos sajtó tárgyilagosságot nem ismer, hanem minden leközölt sorában gazdája érzelmeit szólaltatja meg; sír, örül, nevet és gyűlöl, a szerint, amint a kérdéses hír, cikk vagy tárgy gazdájának kedvező

Az agy kedvezőtlen és igyekszik másokban is hasonló érzelmeket kelteni.

A laptulajdonos zsidó ügynök, láncos, üzér és siber, tehát a magyar közvélemény nevében kritizál, elítél, helyesel, örül, sír. no vet, szeret és gyűlöl. A lap tulajdonos idegen, a „vendég”, aki soha sem akart magyar lenni és ma sem az, hanem idegen, a magyarság nevében, de a saját egyéni és faji céljainak megfelelően a mag árság ügyeihez hozzászól, állást foglal és reformokat sürget.

Ez a céltudatos sajtó az, mely a magyarságra nézve kedvező a zsidóságra pedig kedvezőtlen híreket vagy elhallgatja vagy hiányosan, ferde beállításban közli. Azok a hírek pedig, melyek a magyarságnak kedvezőtlenek, ökölnyi betűkkel, kiszínezve, fényesen megvilágítva, osztatlan helyeslést tartalmazó bevezetés és befejezés kíséretében kerülnek leközlésre, anélkül hogy a lóláb a legkevésbé is kilátszana.

Céltudatosság. – ez, ami a zsidó lapok minden sorát áthatja és ez az ami a konstruktív lapokból teljesen hiányzik és ez az. amit nem tanulni, hanem érezni kell. Az érzésnek minden egyes hírrel kapcsolatban meg kell nyilvánulnia. Az újságíró művész, az újságírás művészet. Az újságírónak a legkisebb hírre, mint a zenésznek a legfinomabb hangra is rezonálnia kell. Ha erre nincs érzéke, akkor menjen verklisnek vagy újságárusnak.

Ha kezembe veszem bármelyik zsidó lapot, kezem könnyes lesz, mert minden sorában ott sir a zsidó faj öröme vagy bánata.

Ha kezembe veszem bármelyik kurzus lapot, kezem csak festékes lesz, de a lelkem sír és fülem zúg.

Amikor a zsidóképviselőkről, a zsidó újságírókról, a zsidó tanítókról, stb., mint zsidó faj vagy a zsidó nép apostolairól külön megemlékezem és azok nagyságát, kiválóságát, fajszeretetét, mint tárgyilagos harmadik elismerem és követendő példának állítom oda minden népnek, ugyanakkor, mint elfogult magyar, csak mint halálos ellenségeink nagyjait tisztetem és irigylem őket a zsidó fajtól.

Van tehát szuverén nemzetgyűlésünk és van független sajtónk, melyben bármelyik zsidó gyerek a neki nem tetsző magyarnak, legyen az miniszter, főispán, püspök, vagy ébredő, úgy megmossa a fejét, úgy lehúzza, vagy nevetségessé teszi, hogy a magyarság azonnal örökre számúzi.

A parlament és a sajtó az a bíróság, hol a magyarság felett a zsi-

időség ítélkezik, a magyarság pedig az a hóhér, mely éppen az érte küzdő testvéreit végzi ki.

Az a tény tehát, hogy van parlamentünk és szabad hajtónk, hol tehet ellenségünkben mi is dühönghetünk, a fel ettünk levő zsidó uralmat nem érinti, sőt, mind a kettő működése és megnyilvánulása éppen a zsidó uralom szomorú bizonyítéka.

A zsidó uralom és a zsidó megszállás másik bizonyítéka, hogy az életben a magyarság mindenütt a zsidóság alatt szolgál, mindenütt a zsidóság parancsait tartozik követni. A zsidó mindig felettes, mindig úr; a magyar mindig alantas, mindig csak szolgál.

A világtörténelemben sok ezer megszállás és leigázás történt. A legyőzöttek a hódító mindenkor kérlelhetetlenül a nyakába ült, de a magyarság leigázásához hasonló még nem történt. Mi nem mondhatjuk el és nem sorolhatjuk fel, hogy mi mindent szálltak meg, mert a felsorolás nem fejez ki teljességet, a mindent szó pedig olyan megszokott és olyan keveset fejez ki, hogy egyiket sem használhatjuk, mert az egész magyarság helyzete hasonló azon magyarok ezrei- nek a helyzetéhez, akiket a győztes törökök annak idején rabláncra fűzve magukkal hurcoltak és akik mint szolgák és háremhölgyek teljesítették uruk minden óhaját és parancsát.

A magyarság e két szolgasága közt egyedüli különbség csak az, hogy amíg azok a szerencsétlenek rabszolgák voltak, de idegenben, Törökországban, addig ma az egész magyarság rabszolga, a zsidók szolgája, *a saját hazájában.*

A magyarság e szolgasága nemcsak tényleges, hanem névleg eb jogilag is az, illetőleg maga a magyarság is elismeri, hogy egyé- nileg a magyarság legnagyobb része a zsidók szolgaságában él és zsidót szolgál.

A római korhoz hasonlóan a szolga magyarság is osztályokra vagy fokokra oszlik. Legalul vannak az ú. n. szolgák és cselédek. A zsidó üzletekben, boltokban, irodáikban, vállalkozásokban, hivatalokban levő különféle címetek viselő szolgák száma százezrekre rúg. Viszont ezzel szemben tud valaki a magyarságnál egyetlenegy zsidót is szolgasorban sinylődni?

Minden kicsit tehetősebb zsidó család egy, néha több női szolgát, cselédet tart, akik éjjel-nappal az egész családnak, ha kell a testükkal is rendelkezésre állanak. Ezek száma is százezer körül vara, de a fordítottjára, hogy magyar tartana zsidó cselédet, még ily példát is nehéz volna találni.

A szolgák és cselédek felett állanak az ipari, gyári és mező-

gazdasági férfi és női „munkások”. Ezek száma már több millióra rúg és ennek több mint a fele zsidó szolgálatban áll, illetőleg zsidó a kenyéradó gazdájuk.

Ugyancsak kenyeret ad a zsidóság sok ezer magánhivatalnok férfinak és nőnek, azaz ezek is zsidó kenyéren tengődnek.

A (török uralom alatt, ha egy töröknek megtetszett egy magyar nő, akkor az erőn nyugvó hatalmánál fogva, magával, hurcolták belőle háremhölgy. Ma, a zsidóuralom alatt, ha egy zsidónak megtetszik egy magyar nő, akkor a pénzen nyugvó hatalmánál fogva magáévá teszi és lesz belőle olyan háremhölgy féle. *16-60-70 éves korig nagyon kevés kivétellel, majdnem minden nő és nőtlen zsidónak van ilyen magyar háremhölgye.*

Amint a török nem szállhatott meg egyénileg minden magyart és nem tehetett mind egyénileg közvetlen szolgájává, éppen úgy a háromnegyedmillió zsidó sem ülhet mind a nyolcmillió magyar nyakába és amint a török erejénél fogva, bármikor bárkit szolgásgba vehetett, éppen úgy *a zsidó pénzével, bármikor bárkit szolgájává tehet.* Csak egyetlen egy példát hozok fel, még pedig azon legmakacsabb ellentállók közül, akik eddig függetlenségüket a rettenetes harcok ellenére is megőrizték.

A magyar bíróság feneketlen nyomoráról nem kell külön szólnunk. Tudjuk, hogy azok a bírók, akik élet és halál felett ítélnek, akik sok száz és száz milliós pereket tárgyalnak, akiknek a szavától függ, hogy melyik fél nyer vagy veszít százmilliókat és akik látják, hogy egyesek percek alatt, munkanélkül milliókat és milliárdokat keresnek, akkor, amikor ők havi pár korona összfizetés mellett tengődnek és ítélnek. Ha jön a győztes hódító, kezében az istentelen fegyver: a pénz, ellen található egy ilyen családos, magára hagyott szegény nyomorult bíró? – és ha behódol, akad olyan, aki józan ésszel ezért elítéli?

A zsidóság mindenütt csak úr, mindenütt csak parancsol. A magyarság pedig mindenütt csak szolga, mindenütt csak engedelmeskedik.

Melyik hát az uralkodó faj, a magyar vagy a zsidó?

Az egyik dolgozik, robotol, engedelmeskedik és nyomorog; napról-napra szegényebb és gyengébb lesz, a másik csak szórakozik, dözsol, parancsol és napról-napra gazdagabb, kövérebb és erősebb lesz.

Melyik hát az úr és melyik a szolga?

A magyarság eddig ahányszor idegen uralom alá jutott, min-

dig igyekezett az alól a legrövidebb idő alatt szabadulni. Még soha sem volt ilyen kizsákmányoló uralom alatt, ilyen rettenetes szolgaságban, mint ma és mégis éppen most szent megnyugvással, némán tűr, mint a nagy beteg, kinek nincs már annyi ereje sem, hogy panasza emelhesse ajkát.

A nagy beteg, akit csak percek választanak már el a haláltól, betegségének végzetes és súlyos voltát rendszerint már nem érzi, nem tudja, nem látja.

A magyarság nagy beteg, súlyos beteg, de betegbégét, szolgaságát, kizsákmányoltságát, nyomorát és megaláztatását nem érzi. nem tudja és nem látja, mert jótékony álomba, hipnotikus álomba helyezték.

A hipnotikus álomban levő mindent a szerint érez, lát, hall. amint az álomba helyező kívánja. Ennek parancsára az ecetet megissza pezsgő gyanánt, magát püspöknek, grófnak, királynak, egészségesnek érzi; a zöldet pirosnak, az ellenséget testvérnek, a csalást ő is üzletnek látja.

A zsidóság a magyarságot ilyen hipnotikus álomba helyezte és ilyen álomban tartja, addig, amíg célját majd más úton is megvalósíthatja.

Ez a hipnotikus álom az oka tehát annak, hogy a magyarság a mai rettenetes valóságot nem tudja, nem látja és nem érzi, sőt maga is ezt kívánja és ha néha a fájdalom, a nyomor, a szolgaság érzete mégis kitör belőle, azt parancsoló ja szerint másnak, a tőkének, a választójognak, a kurzusnak, stb.-nek tulajdonítja.

Pár évvel ezelőtt a zsidóság egy része elérkezettnek látta az időt arra, hogy ébren és nyíltan a magyarság nyakára üljön és e célból a magyarság egy részét az álomból felrázta, de az öntudatát visszanyert magyarság látva a végzetes célt, utolsó erejét megfeszítve, lerázta azt a jármot, amit álmában olyan édesen tűrt.

Azok a magyarok, akik visszanyerték öntudatukat, ma már tisztán látnak és éreznek. Ezek látják a rettenetes helyzetet és érzik a fájdalmakat és tudják az okot, ezek segíteni és gyógyítani akarnak másokat is, azokat, akik még mindig az ellenfél hipnotikus hatalmában állanak, de akaratuk megtörik az ellenfél erősebb hipnotikus erején és a szerencsétlenek nem, hogy örömmel fogadnák a szabadító testvéri kezét, hanem öntudatlan állapotukban, uruk, parancsolójuk óhaja szerint legtöbbször durván, megmarva és bepiszkítva lökik vissza.

Ma tehát a magyarság részéről is megindult a védekezés, de

ez a védekezés ma még csak a mély álomban lövők ébresztésében merül ki.

Ha, az ébresztés sikerül, akkor a magyarság visszanyeri öntudatát és bekövetkezik a komoly és céltudatos védekezés és az ellentámadások sorozata, melyek az ország és a magyar faj felszabadítására vezetnek.

A zsidókérdés megoldása.

E feladat megoldásához csak egy újabb kérdés feltevése után kezdhetünk, mert először magát a közvetlen kérdést kell ismernünk, hogy mi az a zsidókérdés, vagy melyik az a feladat, melyet rövidesen zsidókérdésnek nevezünk.

Szerintem a zsidókérdést képezi az, hogy két faj, két halálos ellenség áll egymással szemben. A feladat pedig, ennek az áldatlan helyzetnek, az örökös harcnak a megoldása.

Ha végig lapozzuk a világtörténelem nagy könyvét, sok ezer és ezer hasonló esetet találunk, hol két faj, két halálos ellenség állott egymással szemben és a nagy kérdést, az áldatlan helyzetet mindig megoldották, még pedig úgy, hogy az erősebb, az ügyesebb leverte a gyengébbet, aztán vagy utolsó emberig kiirtotta vagy a maradékot rabszolgának nyilvánította, vagy a maradék esetleg beolvadt, így oldották meg az e fajta kérdéseket mindig, nemcsak a mai, hanem már a legrégebb népek is és így oldotta meg maga a zsidó nemzet is mind azon népek kérdését, melyeket kipusztított vagy rabszolgának nyilvánított.

Pusztulni vagy beolvadni! Harmadik eset nincs. A harc és a rabszolgaság! állapot csak átmenet, mely előbb-utóbb vagy kipusztulásra vagy beolvadásra vezet. A fajok e rettenetes és végzetes harcában nincs kivétel, az isten választott népe és az ugyancsak égi patronátussal bíró magyarság éppen olyan tekintet alá esik, mint bármelyik másik.

Pusztulni vagy beolvadni! E dilemma bár éppen úgy vonatkozhatok a magyarságra is, mint a zsidóságra és a magyar-zsidókérdés, ha bármelyik faj is pusztulna ki vagy olvadna be, megoldást nyerne, de a következőkben e két szempontból mégis csak a zsidóságot nézzük.

A két faj, a zsidóság és a magyarság harca, a zsidókérdés két lélei módon nyerhet megoldást; a zsidóság vagy kipusztul vagy beolvad. Az előbbit a magyarságnak, az utóbbit pedig magának a zsidó-

ságnak kell végrehajtani. A zsidókérdést tehát megoldhatja akár maga a zsidóság, akár maga a magyarság.

Mindkét megoldási móddal komolyan kell foglalkoznunk, mert a zsidóság kipusztítása alatt nem legyilkolást értünk, hanem olyan társadalmi bojkotszerű mozgalmakat és esetleg olyan törvényes korlátozó, védelmi rendelkezéseket, melyek a zsidóság további boldogulását lehetetlenné teszik, hogy a zsidóság a legrövidebb idő alatt kénytelen ez országot elhagyni. Úgy a korlátozó rendelkezések megjelenése, mint a társadalmi bojkot csak a magyarság ébredésétől függ.

A zsidókérdésnek ilyen módon való megoldásához nem kell semmi más, mint az, hogy a magyarság is bírjon legalább annyi ösztönnel, mint amennyivel a legegyszerűbb állat is bír, amivel megismeri vagy megérzi testvéreit és ellenségeit, mert ez a megismerés vagy megérezés magában foglalja azt a testvéri szeretetet, ragaszkodást, szolidaritást és az idegen iránt azt a gyűlöletet és bizalmatlanságot, melyek az ilyen kérdéseket megoldani szokták.

Hipnotikus erővel az ösztön működése is felfüggeszthető, azaz az ösztön működéséhez is öntudat szükséges, miután azonban a magyarságot a zsidóság öntudatától is megfosztotta, tehát ösztönnel sem bírhat.

Az első teendő tehát az öntudat visszaállítása, hogy a magyarság is, mint az állat, legalább megkülönböztethesse testvéreit és ellenségeit. Ez a feladat azokra a magyarokra hárul, akik saját józan és természetes eszüket már visszanyerték, akik már saját szerveik által érzékelnek, akik saját szemükkel látnak és látják a magyarság nyomorult és az ellenség fényes helyzetét, akik saját fülükkel hallanak és hallják a vérző magyarság fájdalmas nyögését és a győztes ellenség örömrivalgását.

Az öntudat visszaállítása ugyanazon eszközökkel történik mint amivel megszüntették, meggyőzéssel, illetőleg felvilágosítással. A magyarsággal tehát először meg kell ismertetni önmagát és helyzetét, aztán másokat főképpen a zsidóságot. Ha ez megtörtént, akkor önmagától következik az a mozgalom, mely a magyarság szebb és boldogabb jövőjével jutalmaz.

A magyar faj és a magyar faj helyzetének a megismertetése a magyarsággal abban áll, hogy a magyar fajiság éppen úgy nem mellveregetésen és érzésen, hanem a származáson és születésen alapszik, mint bármelyik másik. A magyar faj éppen úgy részt vesz a fajok örök harcában, mint bármelyik másik és éppen úgy teljesen

magára van hagyatva, csak éppen úgy önmagában bízhatik, csak önmagám számíthat, mint bármelyik másik, mert a fajok harcában *az örök jelszó: pusztítani, ma veled öt, holnap övele téged*, A magyar faj a más fajokkal szemben éppen úgy közpréda és ellenség, mint bármelyik másik, melynek pusztításban minden eszköz meg van engedve. A magyar faj sem kivétel. A magyar fajnak is éppen úgy össze kell tartania, éppen úgy szeretniök és segíteniök kell egymást, mint ahogyan összetartanak, szeretik és segítik egymást a más fajúak. A nagy természet ugyan e törvénye alapján, a magyar fajnak is éppen úgy kell gyűlölnie a más fajúakat, mint ahogyan a más fajúak gyűlölik a magyart.

A magyarság helyzete sem kivétel, hanem csak kivételes, beteges állapot, amelyből amilyen könnyen lehet szabadulni, éppen olyan könnyen bele is lehet pusztulni. Ez az állapot, a tudatlanság, a naiv hiszékenység következménye, ezt a betegséget a nemtörődömség, a közömbösség okozta. Meg kell tudnia tehát a magyarságnak, hogy diinak ellenére, hogy e haza. ez ország, a magyarságé, – a magyar faj benne mégis csak kigúnyolt, nyomorult szolga, szegény koldus. Meg kell tudnia a magyarságnak, hogy e hazában csak ő dolgozik, mások pedig csak aratnak. Meg kell tudnia a magyarságnak, hogy e hazában, akkor, amikor mások napról-napra erősödnek, gazdagodnak úgy életben, mint anyagiakban, ugyanakkor a magyarság napról-napra fogy, gyengül és szegényedik úgy életben, mint vagyonban. *Meg kell tudnia a magyarságnak, hogy azok, akik ma magyár nevet viselnek, vagy magukat magyarnak nevezik, nem mind magyarok, nem mind testvéreink, hanem egy részük idegen, ellenség, gyászmagyar és áruló. Tudomására kell adni a magyarságnak, hogy tizenkettőt ütött az óra: „Itt az idő, most vagy soha!”¹*

Mások, más fajúak megismerése nem más, mint azokban az örök, mindenre képes, rettetes ellenség felismerése. *Fel kell világosítani a magyarságot, hogy az ellenség mindig nem nyiltan, az ellenséges szándék hangoztatásával jön. hanem gyakran, titkon, áruhában, báránybőrben, mint jóbarát, mint testvér jár közöttünk. Meg kell tudnia a magyarságnak, hogy az ilyen titkos ellenségnek, az ilyen álnok kígyóknak százezreit táplálja és neveli a keblén.*

Az elmondottak szóról-szóra állanak a zsidóságra is. Nincs semmi hozzátenni vagy elvenni valónk. Ellenben kiemeljük azt, hogy a zsidóság sohasem, mint nyílt ellenség, hanem mindig, mint testvér szerepel, akinek csak a vallása más.

Ha a magyarság feleszmél, faji öntudatra ébred és a zsidóság-

ban megismeri és meglátja az idegent, a más fajt, a mindenre-
képes örök, rettenetes ellenséget, akkor a magyarság faji szolidari-
tása és a más fajok iránti gyűlölete megteremti azt a társadalmi
mozgalmat és esetleg azokat a törvényest korlátozó védelmi rendel-
kezéseiket, melyek a zsidókérdést egyezér és mindenkorra megoldják.

A társadalmi bojkot nem más, mint minden társadalmi és
üzleti érintkezés megszakítása a zsidósággal, azaz a magyarság
minden meglévő ügyét, összefüggését, viszonyait, egyetlen egy pofon
nélkül lebonyolítja, elszámolja, megszünteti, befejezi és a zsidóság-
gal semmiféle újabbat nem kezd, a zsidóságot többet nem ismeri,
szóval a magyarság részére a zsidóság nem létezik.

*Ha a magyarság, a szolgál, a cseléd, a munkás, a hivatalnok
elhagyja helyét és zsidónak többet nem szolgálnak, ha a magyarság
többet zsidónak nem ad el semmit és tőle nem vásárol semmit, ha o
magyarság zsidó ügyvédhez, orvoshoz, mérnökhöz többet nem megy,
ha a magyarság a zsidó bankból a pénzét, papírjait kiveszi és ezután
csak a saját bankjában helyezi el, ha a magyarság minden zsidó la-
pot éppen úgy mellőz, bojkotál, mint magát a zsidóságot, akkor a
zsidóság a legrövidebb idő alatt átéli azt az egyiptomi hét szük-
esztendőt, mely újra vándorbotot nyom a zsidóság kezébe.*

E társadalmi bojkot fokozatos végrehajtásának semmi sem áll
útjában. Ki is parancsolhatná meg a magyarságnak, hogy zsidóhoz
menjen szolgának, kutyának, cselédnek, baromnak, vagy ki is köte-
lezheti a magyarságot arra, hogy zsidónál vásároljon, vagy zsidó dol-
got vegyen, vagy ki írhatja elő a magyarságnak, hogy életét, egész-
ségét, ügyét, baját, pénzét, zsidó orvosra, zsidó ügyvédre, zsidó
bankra bizza? és ki tilthatja meg, hogy a magyar, a magyart, a
testvért szeresse, segítse, támogassa és előnybe részesítse az idegen-
nel, az ellenséggel szemben?

*A bojkot gyakorlati végrehajtásához legelőször is szükséges a
magyarság felvilágosítása. A felvilágosítást, a megismertetést, a
meggyőzést mindaddig kell folytatni, amíg a testvéri szeretet, a
testvéri szolidaritás teljesen át nem hatja a magyarságot, mert
ennélkül komoly munkát és céltudatos cselekedetet várni nem lehet;
kell, hogy a magyarság, illetve az egyén minden cselekedetének,
minden tevékenységének olyan fontosságot tulajdonítson, mint ha
attól az egy cselekedettől vagy utasítás betartásától függne a zsidó-
kérdés megoldása és a magyarság boldogulása.*

Felvilágosítás után, mikor a magyarság már megismeri test-
veieit és ellenségeit, akkor a fejszeretet és a faji gyűlölet bár tudja-

a gyakorlati teendőket, mert a szeretet és gyűlölet kifejezésre nem kell utat mutatni, a szeretet és a gyűlölet mindig megtalálja a megnyilvánulásának a legalkalmasabb módját és bár mindem cselekedetét a szeretet és gyűlölet már irányít is, mégis tekintettel a különböző felfogásokra és az egységes és tervszerű mozgalomra, rövid útbaigazítást adunk.

Akadályokat, nehézségeket, következményeket és minden szem előtt tartva, a bojkot végrehajtásában a fokozatos lépések nagyjából a következők volnának:

1. Zsidó orvosokat, ügyvédeket, mérnököket, stb. mellőzni, azaz a magyarság többé ezek munkáját igénybe nem veszi. Ennek következtében az a sok milliárd és milliárd, amivel a magyarság évente tömte a zsidó orvosokat, ügyvédeket, mérnököket, az megmarad a magyarságnak, ennyivel lesz szegényebb a zsidóság és ugyanennyivel lesz gazdagabb a magyarság. Orvosunk, ügyvédünk, mérnökünk van elég és vannak olyan képzetek, olyan kiválók, mint a zsidó orvosok, ügyvédek és mérnökök.

2. A zsidó üzletek, boltok, kávéházak, vendéglők, éttermek, gyógyszertárak, színházak, mozik mulatók, stb. céltudatos kerülése, azaz a magyarság zsidótól semmit nem vesz, náluk nem étkezik. náluk nem szórakozik és velük nem érintkezik.

3. Zsidó bankokból a pénzt, a papírt kivenni, elszámolni és velük többé összeköttetésbe nem lépni.

4. Zsidó lapot, újságot, folyóiratot, könyvet nem venni és nem olvasni.

5. Zsidó alkalmazottakat, tisztviselőket, hivatalnokokat stb. állásukból elbocsájtani és többé zsidót nem alkalmazni.

6. Zsidó vállalkozónak, iparosnak semmi féle megrendelési nem adni.

7. Zsidó ügynököt, alksuzt, közvetítőt igénybe nem venni,

8. A zsidóságnak minden féle bérletet felmondani, megszüntetni ésnekik többet semmit bérbe nem adni.

9. A zsidóság minden hatósági, állami, városi. stb. engedélyét, amit lehet megszüntetni, illetőleg a lejártakat meg nem hosszabítani, a visszavonhatókat visszavonni és semmi féle újat ki nem adni.

Ezek végrehajtásához nem kell semmi más, csak egy kis akarat, egy kis elhatározás. Ezek betartása a magyarságnak nem kerül semmi féle áldozatba vagy fáradságba, csak egy kis józan megfontolásba. *Az ezek szerint való élet nem kíván mást a magyar-*

ságtól, mint azt, hogy a testvér és az ellenség közül, mindig a testvért válassza. A magyarság részéről ezek végrehajtása egy nagy cél elérése érdekében történik és mégis a nagy óéitól eltekintve ezek betartása, amíg a magyarságnak önmagukban is rendkívüli nagy erőmegtakarítást, (hasznót és előnyt nyújtanak, addig íá zsidóságnak mindenképen csak végzetes kárt és károsodást, mert mindannyi jövedelem, bevétel és kereset nélkül marad, mindannyi sóira csukja be a boltját ós mindannyi veszi a vándorbotot. Amíg a magyarság részéről ezek végrehajtása amilyen könnyen megy és csak pusztá akarátán múlik, addig a zsidóságnál ez ellen nincs segítség és nincs orvosság, mert ki is kényszeríthet né a magyarságot arra, hogy zsidó orvoshoz, ügyvédhez vagy zsidó üzletbe menjen vagy terményeit, házát, földjét zsidónak adja el vagy zsidót alkalmazzon?

Amíg a magyarság ezeket minden további nélkül, azonnal végrehajthatja annélkül, hogy bármiféle következményekkel is kellene számolnia, addig a következők már bizonyos előzetes vagy utólagos gondoskodást kívánnak, bár maga a bojkot a zsidósággal szemben itt is csak teljes passzivitást, nem szolgálását, a szolgálati viszony megszüntetését követeli. Természetes, hogy ezek végrehajtása csak a magyarság érettségéhez és tettkészségéhez mérten, bár fokozatosan, de az előbb felsoroltakkal egyidőben történhet. Miután a kimerítő felsorolás itt is lehetetlen, azért a teendőket csak általánosságban állapítjuk meg. Ez pedig nem más, mint az összes zsidó alkalmazásban levők szolgálati viszonyának a megszüntetése. Zsidónak többet senki sem szolgál!

Ezzel kapcsolatban aztán az a feladat hárul a magyarságra, hogy a felszabadítottak elhelyezéséről kell esetleg gondoskodnia és esetleg olyan életszükséglet! cikkeket gyártó vállalatokat kiéli létesítenie, melyekkel eddig csak a zsidóság rendelkezett. Azért esetleg, mert ha a zsidóság látja, hogy a mozgalom tényleg komoly és a magyarság tényleg végrehajtja, akkor minden gyárat, telepet, üzemet, vállalkozást inkább átad, sem hogy itt hagyja emlékül.

A mozgalomnak soha sem szabad az erőszak útjára lépni, mindig a legudvariasabb keretek közt kell mozognia és a zsidóságnál mindig csak *hiányként* szabad jelentkeznie. Amint a lipótvárosi nagyságát egyszerűen otthagyja a cselédje, mert jobb helyet kapott, viszont a nagysága semmi áron, semmi módon nem kap újat, éppen ilyen formában kell a bojkotnak megnyilvánulnia mindem téren. A zsidó orvos, a zsidó ügyvéd, a zsidó boltos, sitb. várja az áldozató-

kat, de hiába, mert a klienseket az utcáról behúzni már még sem lehet.

A mozgalom tervének nagybani vázolását ezzel befejeztük, összefoglalásként ismételjük, hogy *az a bojkot, mely a zsidókérdést rövid úton és megengedett módon megoldani képes, a magyarság részéről csupán csak két fajta passzivitást kíván, először a zsidóság munkásságát és annak gyümölcsét nem szabad igénybe venni, másodszor pedig a magyarság a maga munkásságát és annak gyümölcsét nem engedi át a zsidóságnak.* A bojkotot végrehajtó magyarságnak, a bojkotáló egyéneknek soha sem szabad a zsidósággal szembe kerülni. Az egyént soha sem szabad olyan helyzetbe hozni, hogy a mozgalommal kapcsolatban a zsidósággal csak érintkeznie is kelljen, mert eltekintve a kellemetlen helyzettől, mindig káros következménnyel jár. Az egyént újra félrevezetik, eltántorítják, megvesztegetik, felültetik, kigúnyolják és a mozgalom eredményességét veszélyeztetik.

Minden mozgalom annál könnyebb, mentől kisebb az a fáradtság és áldozat, melyet a résztvevőktől megkívánnak, már pedig e bojkot a zsidósággal szemben a magyarságtól a lehető legkisebb fáradtságot, az elképzelhető legkisebb áldozatot, a semmivést kívánja. Ebben pedig nem lehet kifáradni, nem lehet kimerülni, ezt az áldozatot hazájának, fájának és testvéreinek minden magyar könnyen meghozhatja, ha bír annyi haza-, faj- és testvéri szeretettel, hogy ezeket érdemesnek tartja erre az áldozatra vagy bit” annyi öntudattal és érettséggel, hogy a mozgalom helyességét és szükségességét komolyan át tudja érezni.

Egyet, a komolyságot nem győzöm eléggé hangsúlyozni és ismételni, pedig ettől függ a mozgalom eredményessége. Ha a magyarság a célt komolyan, lelkiismeretesen átérzi, akkor a siker már előre is biztosítva van, mert a cél ismerete olyan erőt és egységet jelent, melyen az ellenfél, az árulók és álmagyarok minden erőlködése megtörik.

Ez volna tehát a zsidókérdésnek az egyik megoldása. Ez nem egy részletesen kidolgozott terv, hanem csak rövid útmutatás a megoldás módjára vonatkozólag, de *ha az itt felsoroltakat a magyarság betartja, a zsidókérdés a legrövidebb idő alatt önmagától is megoldódik.*

A zsidókérdés másik megoldása, a beolvadás, ezt magának a zsidóságnak kell vagy kellett volna már végrehajtania. Eddig ezer év állott a rendelkezésükre, de nem történt meg, hogy a jövőben ez

bekövetkezne, reményünk sincs, de tekintettel, hogy ez a a második megoldása, ezzel is részletesen kell foglalkoznunk.

A beolvadás útján való megszűnés csak folytonos keveredés, vegyülés útján érhető el. Minden zsidó férfinak nem zsidó nőt kellene feleségül vennie és minden zsidó nőnek nem zsidóhoz kellene nőül mennie, így a beolvadás 150-200 év alatt megtörténne, de ezzel éppen a zsidóság miatt komolyan nem lehet számolni.

A zsidóság fajiságához annyira ragaszkodik, faji tisztaságára annyira ügyel, hogy már ezen minden beolvadási szándék is hajótörést szenved. A zsidóságot ezért elítélni nem lehet. A zsidóságot ezért csak irigyelni lehet. A zsidóságot ezért a legnagyobb tisztelet illeti meg. A zsidóság 1000-1500 év után, hazátlanul, állami szervezet nélkül, sorozatom üldözések, inkvizíciók, pogromok ellenére, idegenek, ellenségeik közt elszórva is képes volt fajiságát, faji tisztaságát megőrizni és együvé tartozását fentartani. Ezért az elismerést a zsidóságtól még a halálos gyűlölet sem tagadhatja meg.

A zsidóság az egész világon mindenütt megőrizte a fajiságát, és kilátás sincs arra, hogy ezt bárhol is feláldozná. Soha még kísérletet sem tett arra, hogy fajiságát elhagyja. Ma is ugyanazok a zsidók mehetnek vissza Palesztinába, akik másfélezer év előtt elhagyták. A zsidó nép, a zsidó faj, a zsidó vér, ma is ugyanaz, ugyan olyan, mint amilyen volt kétezer évvel ezelőtt.

A zsidó nép, a zsidó faj éppen úgy várja, úgy hiszi, hogy eljön az idő, amikor újra egy nemzetté tömörülhet, amikor újra lessi hazája, mint a hogyan a magyarság várja és (hiszi, hogy Magyarország újra nagy lesz. Kassa, Kolozsvár, Pozsony újra magyar lesz. A zsidóságnak ez nem csak nemzeti álma, ábrándja és fajiságnak természetes törekvése, hanem ez a vallásának is az alapja.

A zsidó vallás, a zsidó szent könyvek tanítása szerint el kell jönni a zsidó Messiásnak, annak a zsidó nemzeti istennek vagy királynak, aki a zsidó birodalmat újra életre kelta és az elszórt zsidó népet újra egyesíti. Erre az időre kell a zsidóságnak a fajiságát, a faji tisztaságát, a szövetséget kötő Ábrahámtól való leszármazását megőriznie, mert ha a zsidóság nem ezt várná, azaz a zsidófajúaknak nem volna szándékuk, óhajuk, álmuk vagy ábrándjuk az önálló zsidó birodalom megteremtésére. akkor az annyi kellemetlenséget és üldöztetést okozó fajiságuk megőrzése és fajiságukhoz való ragaszkodásuk céltalan, ok nélküli és józan ésszel érthetetlen. A zsidó ság közt nincs egyetlenegy, aki fajiságukhoz való ragaszkodásuknak s magyarázatot tudna adni, de nincs a más fajúak közt sem

A beolvadást tehát nemcsak a le nem tört, a le nem igazott faj természetes törekvése gátolja, hanem maga az u. n. zsidó vallás is.

A zsidó vallás, mint már ismerjük, nem is vallás, hanem a zsidó fajúak, a zsidó nemzetiségűek története, tanítása és glorifikálása, *A zsidó vallás állam, az államban*. A zsidó vallás, csak annyiban vallás, bár a mai értelemben vett vallások mind belőle keletkeztek, hogy kizárólagos istenük szintén természet feletti lény, de ugyanakkor egyúttal királyuk is, aki természetfeletti hatalmát csak a zsidóság érdekében használja fel. A zsidóiknak istentik személyében ma is van királyuk.

Már most lemondhat és megszűnhet az a zsidóság, mely a faji tisztaságot egyedül őrizte meg, mely ma a legtisztább, a legtipikusabb és legikírívobb sajátságokkal megáldott faj, mely több, mint háromezer éves múlttal dicsekedhet, mely ma is egy láthatatlan, de erőően hitt isten-király alatt él, mely egy vallási szent áhítattal átérzett örök nemzeti eszmével bír, mely egy olyan természetes nagy célért küzd, mely örök erőt, kitartást és életet ad. Lemondhat, beolvadhat és megszűnhet az a zsidóság, mely mindennap várja a dicsőség hajnalhasadását, a nagy nap elérékezését, a hatalmas nagy zsidó király eljövetelét?

Nem! – De ha a zsidóság e fenséges nap előestéjén ezt az öngyilkosságot mégis el akarná követni, akkor először tagadja meg hitét, azaz istenét, őseit, szokásait, önmagát és mindenét, aztán gyalázza meg azt a vallását, melyben eddig élt, mert nem ez az egyedüli igaz és isteni eredetű vallás, hanem az, mely abból keletkezett, melyre most áttért, mert az öngyilkosságnak, a beolvadásnak ez és ennek a tanítása a legfőbb akadálya. A zsidó vallás az az eszme, mely az örök célt kitüzi, a zsidó vallás az a forrás, mely a cél eléréséhez reményt, erőt és kitartást ad, a zsidó vallás maga az a megszemélyesített istenkirály, mely örökké biztat és buzdít.

Ettől a „vallástól” kell a zsidóságnak megszabadulnia, ha tud, ha annyira össze nem forrt vele, hogy a szabadulás egyáltalán lehetséges, mert ennek a birtokában a zsidóság fajiságáról le nem mondhat, be nem olvadhat és meg nem szűnhet.

A beolvadással, a keveredéssel kapcsolatban a zsidóságnak tehát a vallását is el kell hagynia és el kell felednie, miért a zsidó vallás, nem vallás, hanem a zsidó fajiséga: őseréje, forrása, éltető eleme és hétfejű sárkánya. A zsidóságnak tehát meg kell tagadnia és meg kell semmisítenie a vallását is, mert egyszerre nem lehet

mind keményebb és mind puhább zsidóvá válni, mert egyszerre nem lehet mind jobban szeparálódni és mind jobban asszimilálódni, mert, egyszerre nem lehet az elűtő faji sajátosságokat, szokásokat, tulajdonságokat és ellentéteket ápolni, erősíteni, élesíteni és ugyanakkor gyengíteni, tompítani és irtani.

Beolvadás esetén tehát a zsidóságnak a vallását is el kell hagynia, mert a zsidó vallás, nem az emberiség, hanem csak egy vérségi leszármazáson alapuló faj részére szól és a célja is csak ennek a fajnak az összetartása, nevelése és dicsőítése. Ezért tehát, amint egy más fajú nem imádhatja, azt az istent, aki csak a zsidóság kizárólagos istene, aki csak a zsidósággal tett jót, aki egyúttal az ellenségnek, a zsidó nemzetnek iá királya és amint a más nemzetiségű nem tisztelheti a zsidó vallás nagyjait, mert azok egyúttal az ellenség, a zsidó nemzet nagyjai és amint egy magyar nem kérheti és nem várhatja, hogy mielőbb jöjjön el az a Messiás, aki megteremti az ellenség, az isten választott népének nyugattól-keletig és északtói-délig terjedő világuralmát, éppen úgy nem kérheti és nem várhatja a beolvadt új magyar vagy a beolvadni készült magyar-jelölt zsidóság sem.

Itt ki kell térnünk arra a zsidóság által minduntalan hangoztatott állításra, hogy a zsidó is éppen olyan magyar, mint a többi, csak a vallásink zsidó. Erre vonatkozólag a korábban és az iménl mondottak alapján kijelentjük, hogy a zsidó vallás mellett senki sem lehet magyar, de még oláh vagy néger sem. A zsidóság ez állítása olyan abszurdum, mint az, hogy a daxli kutya éppen olyan faj agár, mint a többi, csak nekik a vallásuk daxli. A zsidó vallású zsidók magyarsága olyan, mint a fából való vaskarika. Fajuk zsidó, vallásuk zsidó, mindenük zsidó, de azért olyan magyarok, mint a többiek. Ez az, amit senki sem ért, maga a zsidóság sem. Ez is olyan csoda féle lesz, amivel a zsidó faj, vagy a zsidó vallás bővelkedik^ amit idővel majd szintén könyvbe fogalmak, hogy az utókornak legyen az újabb koriból való csoda is. amin aztán tűnődhet

Egy esetben elismerjük, hogy a bevándorolt zsidóság is ugyanolyan magyar, mint mi, ha arra a kérdésre meg tudnak felelni, hogy mikor lettek magyarrá, amikor, abban a pillanatban-e amikor még Galíciában elhatározták, hogy Magyarországra jönnek, vagy amikor a határt átlépték vagy mikor az első „üzletet” megkötötték vagy mikor a honosítást elnyerték? – Ezt tudnunk kell, mert hogy eredetileg nem voltak magyarok, azt mindenki tudja, viszont, hogy mikor lettek magyarrá, azt ma még senki sem tudja. Amíg az a tény,

az a csoda, mely őket magyarrá varázsolta ismeretlen, addig mi sem tarthatjuk őket magyaroknak.

A magyar faj éppen úgy, mint minden faj, kevert, sőt nagyon kevert. Ez a nagyon kevert faj ma, az a bizonyos magyar faj. Ha a zsidóság beolvadt volna, vagy beolvad ebbe a nagyon kevert magyar fajba, akkor az még kevertebb lesz és akkor ez lesz a magyar faj. Ellenben ma, a nagyon kevert magyar fajjal szemben áll a világ legtisztább faja, a zsidó faj. A magyar, fajiság szempontjából egyé-
nileg tehát vegyes és lehet kétséges, de hogy a zsidók egyénileg és összesen is tiszta zsidó és nem vegyes *és kétséges magyar fajúak*, az abszolút kétségtelen. Lehet, hogy az, aki magát ma a legmagyarabln vagy a legtisztább fajú magyarnak tartja, idegen, talán bevándorolt szláv vagy germán egyenesági első leszármazottja és ennek elljenére a magyarság éppen olyan édestestvéreneik tekinti, mint akár azt, akinek ereiben Árpád apánk vére csörgedez és a magyarságot ő is úgy szereti, mint édestestvérét és édesszüleit, mert a fajiság bár leszármazáson alapszik, de a tudat sok esetben a származást teljesen pótolja. Legegyszerűbb példa erre a becsempészett vagy kicserélt gyermek esete. Itt a becsempészes vagy kicserélés ellenére csak a téves tudaton nyugvó szülői vagy gyermeki szeretet ugyanolyan önfeláldozásokra képes, mint a tényleges vérbeli leszármazás, Mindannyian lehetünk kicserélt vagy becsempészett idegen származásúak, mindannyiunk magyar fajisága lehet kétséges, csak a zsidóké nem. Ha tehát az egyén és a magyarság egymásban testvért látnak, akkor annak ellenére, hogy az egyén esetleg idegen származású, annak magyarsága, magyar fajisága ellen kifogás nem lehet. Egészen másképen áll a helyzet, ha az egyén idegen származása köztudomású, akkor annak ellenére, hogy az egyén a magyarsággal szemben olyan érzésről és olyan viselkedésről tett tanúságot, ami sok fajmagyarnak is dicséretére válna, a magyarság – nem ok nélkül, – de vele szemben mégis bizalmatlansággal és féltékenységgel viseltetik, különösen akkor, ha ez idegenségét csak a legkisebb mértékben is igyekszük megőrizni. A zsidóság idegen származása nem csak »köztudomású és ennek feltűnő bélyegét nemcsak magukon hordják, hanem ezt máj ezerévé kifejlesztve, kidomborítva megőrizték és a mai napon is kiemelik, végül a magyarsággal szemben ellentétes céljuk van és a magyarsággal mindig szemben álltak. Amíg svábjaink, tótjaink vagy horvátjaink, akik megőrizték idegenségük bizonyos fokát, mely csak negatív, holt tényekben nyilvánul, mint amilyenek a családi név vagy esetleg a kiejtés és ame-

lyek miatt magyarságuk ellen legkevésbé sem lehet panasz, de amint csak ezért nem állíthatók oda fajmagyarokként, annál kevésbé, sőt egyáltalán nem tehetjük meg ezt a tipikus faji sajátosságokkal bíró zsidósággal, mert idegenségükről itt nem szólva, a zsidóság a magyarsággal szemben mindig ellenséges érzést és ellenséges viselkedést tanúsított és a magyarsággal való együttérzésének még tanúságát ezer év alatt soha sem adta. A világháború zsidó hősi halottjai sem az együttérzésről, hanem csak egy „muszájról” tesznek tanúságot.

A zsidóság és a magyarság együttérzéséről, mikor a közösen eltöltött ezerév örökös gyűlölködésben folyt le és a harc ma újult erővel tört ki, szó sem lehet. Ez a megoldás különben sem volna alkalmas, mert az együttérés, bár sok mindenre képes, de csak addig, amíg külön célok fel nem merülnek, mihelyt ez bekövetkezik, abban a pillanatban a szelídített oroszlánból újra a puszták királya lesz és két egymást gyűlölő faj áll egymással szemben és amikor a legnagyobb szükség volna az együttérésre, az együttérző ilyenkor rendszerint árulóvá, hátbatámadóvá válik, mert nem szabad elfelejteni, hogy annak az együttérésnek, mely a *közös cél* érdekében az áldozatkészségnek és az önzetlenségnek a legszebb példáit teremtheti meg, csak az a fajiság az alapja, mely a más fajúkkal szemben mindenre is képes, mert a fajok örök célja pusztítani, ma veled őt, holnap ővele téged.

Ez, amint látjuk nem megoldás, mert a zsidóság ugyanolyan magyarsága csak olyan hadicsel, mint amikor a világháborúban a muszkák övükbe tört rejtve, feltartott kezekkel jöttek katonáinkkal szemben ... Ebben a magyarságnak már volt része. A tapasztalat most már végleges megoldást kíván, ilyen pedig csak kettő van: Pusztulni vagy beolvadni!

Ha a magyarság megunta az áldatlan és reá nézve mindig csak veszteséggel járó harcot és érez magában annyi erőt, hogy a bojkotot, végre tudja hajtani, – akkor hajtsa végre, ha pedig a zsidóság a magyarság e mozgalmát komolynak gondolja és e módot el akarja kerülni, akkor előzze meg és olvadjon be, mert a fajok harcában csak két szó ismeretes: Pusztulni vagy beolvadni!

De ha a magyarság a bojkotot keresztül vinni képtelen, akkor a nagy élet-halál harcot elvesztette és mivel a tisztátalan magyar faj be nem olvadhat az isten választott tiszta fajába, azért a magyarságnak csak egyetlenegy út van hátra: a pusztulás, mert a fajok harcában csak lőet szó ismeretes: Pusztulni vagy beolvadni!

Befejezés.

Ma az egész világon felébredt a testvéri megismerés, a testvéri szeretet.

Nevezhetjük ezt nacionálismusnak, fascizmusnak vagy fajismusnak és elítélhetjük, megbélyegezhetetjük, nevetségesnek tarthatjuk, mégis ez a primitív észnek és az állati ösztönnek is a legelső és legtermészetesebb megnyilvánulása: hogy megismeri és megkülönbözteti testvéreit és ellenségeit.

A mai magas műveltségű kor is tehát eljutott az állati természetesség első fokához. A mai művelt világ is, most már kezdi többre becsülni szüleit, testvéreit, gyermekeit és rokonát, mint az idegent, az ellenséget.

Az állatok már régen túl vannak ezen. de az ember, a teremtes koronája, csak ma jutott el ide.

Ma újra az a szeretet, az a testvériség hatja át az emberiséget, mely egykor ma is¹ élő Egyiptomokat, Babyloniákat, zsidó, görög és római államokat teremtett meg és tartott fenn évezredekén át.

Én is ezt a szeretetet akarom, ezt, mely nemzeteket teremtett meg és tartott fenn.

Nem hirdelek gyűlöletet, hanem csak szeretetet, krisztusi szeretetet.

De ezt a szeretetet én elsősorban a testvéri körben óhajtom. Ha nincs testvéri szeretet, akkor annál kevésbé lehet másik. Mindenki előbb szeresse szüleit, testvéreit, gyermekeit és rokonait, csak aztán az idegent.

Sőt mindenki szeresse ellenségét is, de nem úgy, mint felebarátját, mert ez ellenkezik a józan ésszel.

Szeretetet hirdetek, de azt a megkülönböztetett szeretetet, mely a zsidó és a keresztény vallás tanításában, a tízparancsolatban is benne van.

Szeretetet akarok, de nem egyformát, mert azt senki sem ki-

vánhatja tőlem, hogy ellenségeimet úgy szeressem, mint szüleimet, testvéreimet és rokonaimat

Senki sem várhatja tőlem, hogy azt a bevándorolt galíciait akire én egyénileg nem haragszom, úgy szeressem, mint azt a szerencsétlen magyart, aki testvérem.

Azt a szeretetet akarom, mely a zsidó népnél megvan, azt amely melegét csak befelé adja ki.

A nacionalismus vagy fajismus ellenségei, ha azt hirdetik hogy ezek üres jelszavak, akkor mégis miért hódolnak neki? Miért szeretik jobban szüleiket, testvéreiket és rokonaikat, mint az idegént, az ellenséget?

Az egyén miért hagyja vagyonát a legközelebbi hozzátartozóira és miért nem éppen egy idegenre? A szülő miért szereti éppen a saját gyermekét és miért nem az idegent? A rokon miért segíti meg a rokont és miért nem segíti meg az idegent?

Mindig azért, mert az elsőt a vér parancsolja, a másodikat pedig nem engedi,

Ez a fajismus.

Miután a jelszavakért nem rajongunk, a béke kedvéért lemondunk a fajismusról, nacionalismusról, de akkor a magyarság itege meg a magyarsággal szemben azt, amit a zsidóság megtesz a zsidósággal szemben,

Mindenben a magyarság úgy tegyen a saját testvéreivel szemben, mint a zsidóság tesz a saját testvéreivel szemben.

Szeressék és segítsék egymást!

Ez lesz a zsidó-kérdés megoldása és ez ellen a zsidóságnak sem lesz kifogása

Szeressék egymást, de jobban, mint az idegent, az ellenséget.

Ezt írtam a könyvemben is, semmi más.

TARTALOMJEGYZÉK.

Bevezetés	3
A faj és a vallás keletkezése és jelentősége Krisztusig.....	7
A zsidó nép és a zsidó vallás keletkezése	13
A faj és a vallás jelentősége ma.....	36
Faj vagy felekezet ?.....	54
A zsidóság és a magyarság	67
A zsidókérdés megoldása.....	81
Befejezés.....	93